

MADELINE HARPER

Colierul venetian

ALCRIS

Capitolul 1

Nume întunecate pe o listă de mult ferecată în minte reprezentau singura ei moștenire a trecutului precum și ultima ei speranță pentru ce avea să vină. În timp ce Andrea Thornton se îndrepta cu pas domol către avion, purta în suflet speranța că se va apropia de sfârșitul unei călătorii care începuse atunci când descoperise din întâmplare o legătură cu ultimul nume de pe listă. Un bărbat mort, a cărui avere de pe o insulă îndepărtată o aștepta; o fantomă, o speranță vagă. Carl Neville.

Aerul tropical era înăbușitor, aproape sufocant. Nici chiar vântul care adia prin părul ei nu o înviora. Era mai degrabă un vânt amenințător, foarte diferit de vântul răcoros din New York. Andrea simți căldura încă de pe aeroportul internațional din San Juan, o căldură care se strecura prin tălpile înalte ale pantofilor ei, făcând-o să-și grăbească pasul.

Ajungând la avion, ea urcă pe scara ușoară din aluminiu, încercând să-și domolească teama care pusese stăpânire pe ea atunci când văzuse cât era de mic avionul și cât de aproape era cerul amenințător. După ce se așeză pe locul ei, în spatele carlingii, Andrea realizează că nu mai era cale de întoarcere. Insula St. Michael

era mică și îndepărtată – neavând un aeroport propriu-zis. Așa că dacă dorea să ajungă acolo, trebuia să se obișnuiască cu acel avion mic și șubred. Iar ea dorea să ajungă acolo, întrucât proprietatea lui Neville de pe insula St. Michael reprezenta locul unde ar fi putut găsi dezlegarea enigmei ce o bântuia de mai mult de un an.

Căpitanul aeronavei urcă scările, luă lista pasagerilor din carlingă, își aruncă o privire fugară asupra ei, apoi o privi pe Andrea.

– Se pare că dumneavoastră sunteți singurul pasager care va coborî pe Insula St. Mike în seara asta, spuse el prietenește.

Andrea încercă să zâmbească, însă fără succes.

Căpitanul, un bărbat scund și îndesat, cu o uniformă mult prea decorată, îl chemă cu autoritate pe singurul bărbat din echipaj. Pe scări se auziră pași repezi, după care bărbatul apărură zâmbindu-i Andreei care se simți obligată să vorbească.

– Se pare că insula St. Michael nu prea reprezintă un punct de atracție.

– Asta doar pentru că turiștii nu au descoperit-o încă, spuse el, dar eu aș considera-o punctul de atracție al Caraibelor. Zbor deasupra acestor insule de mai mult de 30 de ani, fie pentru o companie fie pentru alta, dar insula St. Michael rămâne în continuare alegerea mea. Acolo mi-am făcut și luna de miere, adăugă el zâmbind din nou. Vă veți convinge singură, cam... Își verifică ceasul... Într-o oră, dacă vremea nu se va schimba. Am primit informații că prin zonă sunt furtuni, așa că s-ar putea să ocolesc pentru a le evita. El se întoarse strigând la colegul lui: Totul e aranjat, Tom?

Copilul îi răspunse afirmativ.

– Nu rămâne decât să vă bucurați de călătorie, îi ură căpitanul cu veselie, un alt zâmbet acoperindu-i chipul aspru, după care dispărură închizând ușa de la carlingă în urma lui.

Imediat ce el plecă, teama Andreei reveni. Își puse centura de siguranță, verificând-o să fie prinsă bine, după care încercă să se calmeze. Zgomotul elicelor care tăiau aerul nu reuși s-o calmeze. Și

nici pornirea avionului, care vâjâia și se zgâlțâia alergând pe pistă, nu reuși. Ea își încleștase pumnii pregătindu-se de decolare și de zborul care avea să dureze o oră, dacă nu mai mult, în funcție de cum se prezenta vremea.

Avionul se desprinsese de pe pistă, înălțându-se încetul cu încetul până când fu învăluit de soare și, spre uimirea ei, lăsându-se pe spate în scaun, tensiunea începu să dispară. Teama începu să-o părăsească, neliniștea care o mai stăpânea încă nu avea nici o legătură cu zborul.

Era o neliniște care o acaparase de mult. Cu o săptămână în urmă aceasta se intensificase și mai mult, atunci când Andrea auzise pentru prima dată de insula St. Michael. Atunci când ea îl întâlnise pe Zach Prescott.

Andrea închise ochii, iar chipul lui îi apără în minte. Nu-l văzuse decât o singură dată, însă de atunci nu reușise să și-l scoată din cap. Era un bărbat care nu putea fi uitat, un bărbat a cărui privire rece te captiva, al cărui zâmbet te fermeca prin ironia lui. Era un bărbat foarte bogat, fiind stăpânul multor averi, precum și al multor oameni. Andrea se întrebă dacă el ar fi dorit să devină și stăpânul ei, întrucât impresia aceasta i-o lăsase atunci când se despărțiseră. I-o citise în ochi.

Avionul se ridică ușor, trecând prin nori de parcă și el ar fi fost un nor ușor, pufos. Dar zgomotul motorului o făcea conștientă de faptul că zbura. Încercând să-și elibereze trupul de tensiunea acumulată, ea încercă de asemenea să-și limpezească gândurile de imaginea lui Zachary Prescott.

Fusese coincidentă, sau soarta cea care o făcuse să citească The New York Times cu mult mai multă atenție decât de obicei, în acea dimineață, cu o săptămână în urmă? În loc să citească prima pagină și să-și arunce ochii peste rubricile despre afaceri și artă, ea se așezase la micul dejun în acea dimineață și începuse să citească ziarul pagină cu pagină...

Articolul se afla la rubrica deceselor. Nu avea nici o fotografie, ci doar titlu, dar numele lui era acolo: Carl Neville. Numele, la

început încetoșat, devenea din ce în ce mai limpede pentru ea. Nu erau decât trei nume pe acea listă. Al lui fusese ultimul, necunoscut pentru ea la acea vreme, dar niciodată uitat; i se întâpărise în minte întrucât fusese sigură și încă mai era sigură că, într-un fel, Carl Neville era răspunzător de moartea soțului ei.

Își pusese deoparte ceașca de cafea și citise articolul de mai multe ori, foarte atentă. Carl Neville murise la vârsta de șaizeci și șapte de ani, pe insula St. Michael din Caraibe, acolo unde își petrecuse ultimii ani din viață. După ce citise numele proprietăților și al plantațiilor de cafea ce erau enumerate, Andrea fu frapată de o singură propoziție, care avea să-i confirme bănuiala: „Zvonurile care s-au intensificat în ultima vreme scot la iveală faptul că Neville era cunoscut drept un colecționar agresiv de bijuterii rare și vechi”.

Andrea sorbi din cafea și reciti numele rudelor rămase în viață: soția lui, două surori, un fiu și un nepot. Ea fusese din nou frapată de ceea ce citise. Nepotul, Zachary Prescott, care locuia la New York, era președintele corporației „Prescott Diamonds”. Carl Neville fusese un potentat, iar acum murise. El era însă moștenit de un bărbat foarte bogat care-și permitea să călătorească în lume și care, pe deasupra, făcea afaceri cu bijuterii.

Andrea deschisese un sertar de la bufet, cotrobăise prin el și scosese o foarfecă cu care tăiasе prima pagină a articolului din ziar. În tot acel timp, gândurile ei se îndreptară către o hotărâre finală: Trebuia să se întâlnească cu Zachary Prescott.

Ea ridicase receptorul. Carter Logan cunoștea pe toată lumea din New York. Carter era un vechi prieten de-al tatălui ei, care o luase sub aripa lui, atunci când ea venise în New York cu un an în urmă, neavând slujbă și nici bani de buzunar. El fusese prietenul tatălui ei mulți ani de zile, lucrând împreună în branșa negustorilor de antichități. Se știau foarte bine, fiind amândoi foarte pricepuți; numai că succesul nu se împărțise în mod egal între ei.

După moartea mamei Andreei, Colin Thornton își închisese magazinul din Midwest, întorcându-se în Anglia, locul lui de baștină, împreună cu fiica lui. De-a lungul anilor, Carter Logan și

soția lui păstrasera legătura cu ei, vizitându-i ocazional și trimitându-le cadouri cu ocazia Crăciunului și a zilelor de naștere.

În Anglia, Andrea începuse să-l ajute pe tatăl ei la magazinul de antichități, descoperindu-și nu numai un talent în ceea ce privește bijuteriile antice ci și o anumită fascinație care era de fapt apariția unei abilități înnăscute. Cu timpul, devenise un copil îndemânatic iar la vârsta de șaptesprezece ani plecase să studieze în Franța și mai târziu în Italia, fiind eleva lui signor Farnese, unul dintre cei mai celebri experți ai lumii în probleme de bijuterii.

Când împlinise douăzeci și unu de ani, tatăl ei murise. Carter și soția lui veniseră în Anglia ca s-o ajute cu moștenirea, deși aceasta nu era cine știe ce. Doar anticariatul cu toate bunurile lui și mobila din apartamentul lui Colin, impregnată cu amintirile unei copilării fericite. Avea să-i lipsească îngrozitor tatăl ei. Dându-și seama de acest lucru, familia Logan îi propusese Andreei să se întoarcă la New York cu ei, dar ea se întorsese în Italia și abia după șase ani la ei, la New York.

Carter o luase sub protecția lui, găsimdu-i o slujbă la o galerie de artă pe Madison Avenue. El fusese cel care o sfătuisese și o călăuzise iar acum, ea avea să-i ceară o favoare care era mult mai importantă decât orice până atunci.

Deja întârziase la serviciu, dar trebuia să rămână să dea telefonul. Atunci când reuși să-l prindă, Andrea fu directă.

– Poate că ți se va părea o întrebare ciudată, Carter, dar îl cunoști pe Carl Neville?

– De ce vrei să știi? Întrebă Carter. De fapt, cred că nimeni nu-l cunoaște în afară de familia lui, de vreme ce a trăit singur pe acea insulă. Dar îl cunosc pe nepotul lui.

Andrea își ținu respirația, după care spuse:

– Vreau să mă întâlnesc cu el, Carter. Trebuie să vorbesc cu Zachary Prescott despre unchiul lui.

Cât dură tăcerea, Andrea își putu închipui uimirea lui Carter precum și încruntarea lui.

– Bănuiesc că Zach este foarte ocupat să preia Neville Limited care cuprinde mai multe proprietăți în pragul falimentului, dar zvonul spune că...

– Andrea, spuse el brusc, iar ea nu mai trebui să-și închipuie chipul lui, întrucât vocea trăda ce concluzie trăsese. Toate astea au legătură cu ceea ce s-a întâmplat la Veneția, cu bijuteriile Cappello?

– Cred că da, Carter. De aceea doresc să mă întâlnesc cu domnul Prescott.

– Nu sunt pe deplin convins că trebuie să te ajut în această problemă, Andrea.

– Dar mă vei ajuta, nu-i așa? îl imploră ea. Nu e decât o supoziție, Carter, pe care vreau s-o verific. Nu-i povestise lui Carter decât foarte puțin din ceea ce se întâmplase în Italia. Dacă el ar fi știut totul, dacă el ar fi știut de existența acelor liste și a planurilor ei, n-ar fi fost de acord s-o ajute. Însă el o ajutase, iar rezultatul fusese peste așteptările Andreei.

Ocupându-se de averea lui Neville, Zach Prescott organizase interviuri cu scopul de a angaja un expert pentru colecția de bijuterii a unchiului lui. Andrea sună imediat ca să se programeze...

*

* *

Andrea puse capăt gândurilor ei înainte de a-și aminti de întâlnirea ei cu Zach. Se simțea obosită și privea pe hubloul avionului. Cerul era în continuare senin, însă ea zări câțiva nori întunecați care acoperiră pentru mult timp cerul, după care dispărură. Soarele apărură pe după norii întunecați lăsând imaginea unei dantele. Zach încă îi bântuia gândurile ca o umbră printre nori. Ori de câte ori se gândea la evenimentele ce se întâmplaseră în ultima săptămână, ajungea întotdeauna la el. Se lăsă pe spate în scaun, privind razele de lumină și lăsându-se pradă amintirii...

*

* *

Se dusesese la întâlnire, purtând în minte cuvintele lui Carter: „Să nu te aștepti ca Zach să vorbească despre afacerile lui Neville. Dincolo de aparențe, Zachary Prescott este un om de afaceri foarte dur. Iar dacă vei accepta, în cazul în care ți se va propune, nu-mi prea vine să cred că te vei duce pe acea insulă îndepărtată...”

Dar Andreei îi venea să creadă. Ar fi putut merge până la capătul pământului, dacă acolo ar fi găsit dezlegarea enigmei, întrucât, numai de asta depindea dacă ea va mai avea viață normală sau nu.

Andreea intră cu multă stăpânire de sine în clădirea de pe Seventh Avenue, știind foarte bine că dacă ar fi trebuit să plece pe insula St. Michael, ar fi trebuit... dar mai întâi trebuia să pună mâna pe acea slujbă. Coborî din lift entuziasmată când ajunse la serviciul managerial. Nimeni nu putea concura cu cunoștințele ei în domeniul bijuteriilor. Catalogarea bijuteriilor devenise pentru ea o a doua natură. Trebuia să-l convingă pe Zachary Prescott de capacitatea ei fără a-i spune prea multe. Aceea avea să fie partea cea mai dificilă. Continuă să-și păstreze entuziasmul pentru ca încrederea în sine să n-o părăsească.

În clipa când coborî din lift, trecuse de ora șaptesprezece. O secretară tocmai ieșea din sala de așteptare de la etajul treizeci. Îi arătă biroul lui Zachary Prescott când Andreea își spuse numele.

Ușa era întredeschisă. Andreea o deschise larg și păși înăuntru, ezitant, ochii ei fiind ațintiți asupra bărbatului brunet care stătea la birou. Ochii lui erau ațintiți asupra unui măldar de hârtii din fața lui, cu fruntea încruntată. Ea așteptă, convinsă că el era conștient de prezența ei, la fel de convinsă fiind de faptul că o ignora intenționat, continuând să citească. Apoi, de parcă ar fi fost enervat din cauza întreruperii, el o privi. Ochii aceia de pe chipul lui încruntat erau la fel de cenușii și întunecați ca cerul care se putea observa de pe fereastra biroului.

În acea clipă, el se ridică în picioare, ținând mâinile pe birou și,

aplecându-se spre ea, o fixă cu privirea. Instinctiv, ea se dădu înapoi de parcă ar fi fost prinsă pe un teritoriu periculos. Cu trupul subțire, înveșmântat într-o rochie simplă, neagră, stătea lângă ușă. Agitată, își duse mâna la gât, pipăind perlele veritabile ce străluceau, contrastând cu rochia ei.

El părea că nu observase perlele sau orice altceva, în afară de ochii ei pe care-i privea cu intensitate în timp ce înconjura biroul. Un timp, ei nu-și adresa nici un cuvânt, iar ea observă maxilarul lui puternic și ferm, precum și o cicatrice sub bărbie iar o alta chiar la rădăcina părului care avea câteva fire cărunte.

În tot acest timp, el traversă camera, iar ea rămase în continuare nemișcată. El se opri în fața ei. Dacă avea s-o provoace, ea accepta provocarea.

– Numele meu este Andrea Thornton, spuse ea cu claritate. Am venit în legătură cu interviul pentru slujba de expert în bijuterii. Secretara dumneavoastră tocmai pleca și mi-a spus să intru. Vocea ei era joasă, plină de profesionalism, însă Andrea se hotărî să nu menționeze încă numele lui Carl Neville. Era ceva, la bărbatul acesta cu ochi reci ca gheața, care o făcea să ezite a da mai multe explicații. Înainte ca el să vorbească, ea își dădu seama că era genul de bărbat care spunea ce gândea, însă începu să se îndoiască dacă el avea de gând să-i răspundă.

Ea încercă să-i mai dea câteva explicații:

– Am fost recomandată de Carter Logan.

– Desigur, spuse el în cele din urmă, conducând-o către o canapea, aproape de fereastra ce dădea către cartierul Manhattan, peste râu. Cerul era plumburiu, anunțând ninsoare.

El se așeză pe un scaun în fața ei, ignorând priveliștea care ei îi atrăsese atenția, dându-i astfel o scuză de a-și feri privirea de a lui.

– Desigur, spuse el din nou. Carter Logan. Vocea părea dezinteresată, nu și privirea.

Cum Andrea stătea nemișcată pe canapeaua de piele, cu mâinile încrucișate în poală, ochii lui păreau s-o măsoare din cap până-n picioare, începând cu părul ei lung și întunecat și pielea de alabas-

tru până la trupul zvelt și croiala clasică a rochiei, și chiar la perlele ei, singura bijuterie. Apoi, își îndreptă privirea pentru o clipă în altă parte de parcă ar fi făcut o comparație mentală cu altcineva. Întorcându-se din nou către ea, el îi zâmbi și, punându-și picior peste picior, spuse:

– Aveți un rezumat al activității dumneavoastră, domnișoară Thornton?

Ea scoase o foaie de hârtie din poșetă și i-o înmână. El o privi, oarecum surprins de puținele rânduri care o acopereau, apoi începu să le citească.

– După cum văd, ați studiat timp de doi ani la Paris, apoi v-ați continuat studiile la Florența, sub îndrumarea lui signor Farnese.

Andrea încuviință.

– Signor Farnese este expert în istoria bijuteriilor și catalogarea acestora, adăugă ea, revenind astfel la scopul interviului.

– Unchiul meu a murit de curând, îi dădu el informația pe care ea o cunoștea foarte bine, informație care o adusese la acea întâlnire. Colecția lui de bijuterii este total dezorganizată, admise el. Până nu va fi catalogată, nu va putea fi evaluată. Iar dacă nu va fi evaluată, nu vom putea pune în ordine moștenirea. Ea nu-și putea da seama dacă el era plictisit sau enervat. Zach se opri și își trecu o mână prin părul des, întunecat.

– M-ar interesa să realizez un catalog al bijuteriilor, spuse ea, l-aș organiza pe perioade și genuri...

Zach își îngustă ochii și o privi într-un fel care să-i dea de înțeles că el era cel care conducea interviul. Carter avusese dreptate. Acel bărbat nu avea de gând să răspundă la nici o întrebare.

– Știi foarte puține lucruri despre această colecție, spuse el deodată, de parcă ar fi dorit să se apropie cât mai mult de subiect.

Andrea insistă, neluând în seamă privirea rece și amenințătoare de pe chipul lui.

– Dar faceți afaceri cu bijuterii...

– Doar cu diamante, domnișoară Thornton, o corectă el. Am achiziționat această companie împreună cu altele de pe urma

unor tranzacții. El zâmbi vag. Sunteți expertă și în diamante?

– Pot recunoaște un diamant veritabil dacă văd unul, spuse ea cu o voce la fel de tăioasă ca a lui.

O urmă de amuzament se citi în ochii lui, ceea ce o surprinse. El dădu din umeri și privi din nou la rezumatul ei.

– Experiența dumneavoastră profesională se limitează la anticariatul tatălui dumneavoastră. Se vedea clar că magazinul tatălui ei nu-l interesa prea mult. De fapt, nici nu auzise de el.

Andrea, deși simțea că-i fuge pământul de sub picioare, rămase pe poziție.

– Eu singură m-am ocupat de achiziționări și de vânzări, precum și de cercetarea și aranjarea obiectelor care aveau proprietari îndoielnici. Afacerile cu bijuterii au fost foarte profitabile pentru noi. Ea se forță să se oprească înainte de a-și da de gol disperarea.

– Se pare că există o pauză de câțiva ani, domnișoară Thornton, între anul petrecut la Florența și cel în care ați venit la New York. Vocea lui era aspră și hotărâtă.

Andrea simți că nu-l putea păcăli pe acest bărbat. Era mult prea inteligent și experimentat pentru cineva cu o experiență atât de limitată ca a ei. Așa că hotărî să-i spună adevărul, însă numai o parte din el.

– În acea perioadă am fost căsătorită și am locuit în Europa.

– Mai sunteți căsătorită? El se încruntă.

– Soțul meu a murit. Ea rostise acele cuvinte liniștită, fără pic de emoție.

– Îmi pare rău, spuse el după o scurtă pauză. O fixă din nou cu privirea, de parcă ar fi văzut-o pentru prima dată.

Andrea se forță să-i înfrunte privirea.

– De aceea slujba aceasta este foarte importantă pentru mine. M-ar ajuta să-mi îmbogățesc scrisoarea de acreditare. Călătoria către insula St. Michael și slujba pe care aş presta-o acolo ar însemna un nou început pentru mine. Tot ceea ce spusese fusese o minciună, întrucât ea nu era încă pregătită pentru un nou început, ci dorea să descopere trecutul. Iar acest lucru nu-l putea bănui nimeni, nici chiar un bărbat inteligent cum era Zach Prescott.

– Îmi pare rău, atunci. Postul s-a ocupat. Rostise acele cuvinte cu atâta ușurință de parcă ar fi vorbit despre starea vremii. Din cauza tonului lui, ea își luă ceva timp să pătrundă înțelesul acelor cuvinte. Apoi, Andrea se îmbujoră, întrebând pe un ton plin de surprindere:

– Ați angajat pe altcineva?

El încuviință.

– Atunci de ce v-ați mai deranjat cu acest interviu, domnule Prescott? Fără a mai aștepta răspunsul lui, ea își apucă haina și se ridică. Nu credeți că a fost mai degrabă o pierdere de timp?

Se ridică și el în picioare.

– N-a fost deloc pierdere de timp, Andrea, răspunse el, rostindu-i pentru prima oară numele pe un ton aspru. Mi-am dat seama că erai favorita lui Carter care mi-a spus că, pe cât ești de înțeleaptă pe atât ești de atrăgătoare. Și avea dreptate.

Andrea iese pe ușă, furioasă. Interviul luase sfârșit iar ea nu aflase nimic despre colecția lui Carl Neville sau despre Carl Neville însuși. Tot ceea ce aflase era faptul că acel bărbat nu avea să-i spună niciodată nimic. El n-o privise ca pe un posibil candidat pentru slujbă, și nu reușise decât s-o înfurie, însă toate astea n-ar fi fost nimic dacă ea... dar abia acum realizează că nu avea să mai afle niciodată enigma trecutului ei.

– Vă place să vă jucați, domnule Prescott? El o urmăse până la ușă, încercând s-o ajute să-și pună haina pe ea. Ea îl privi înfuriată.

Fără a fi impresionat, el îi ținu haina ca ea să se îmbrace.

– Nu cred că am un monopol asupra jocului. El își ținu mâna mai mult decât era necesar pe umărul ei. De exemplu, nu-mi pot închipui cum o femeie atât de frumoasă cum sunteți dumneavoastră ar dori să meargă într-un loc atât de îndepărtat și de singuratic cum este insula Saint Michael.

– Nu înțeleg cum de nu vă puteți închipui acest lucru, domnule Prescott. Pur și simplu am nevoie de o slujbă. E foarte simplu.

– Ah, mă cam îndoiesc că tot ce este legat de dumneavoastră este atât de simplu.

– Oricum, nu veți ști acum, nu-i așa? Ea rostise acele cuvinte provocatoare fără a sta prea mult pe gânduri.

Ochii lui străluciră de furie, după care Zach zâmbi în același timp sardonice și senzual, iar Andrea observă cât era de înalt, cam cu un cap mai înalt decât ea. Apoi, cu un gest neașteptat de delicat, el o mângâie pe față. Degetele lui erau puternice și reci, iar Andrea rămase înțepenită de apropierea și atingerea lui, fiind învăluită de tăcerea care cuprinsese biroul în timp ce mai jos cu treizeci de etaje, forfota după-amiezii puneă stăpânire pe oraș. Timpul părea să stea pe loc aici. Tot ceea ce mai rămăsese erau atingerea lui și privirea limpede, hipnotică, a ochilor lui întunecați.

În cele din urmă, Zach vorbi, rupând tăcerea, dar fără a risipi în întregime vraja care-i învăluisese.

– La început am crezut că aveți ochi căprui, dar sunt mai degrabă verzi decât căprui. Verzi ca smaraldul. Apoi, observându-i colierul, el îi spuse: Acestea sunt perle veritabile, dar ar trebui să purtați smaralde.

Andrea nu reușea să rostească un cuvânt; confuză, ea se îndepărtă, astfel încât degetele lui alunecară de pe chipul ei. Mai făcu câțiva pași până la ușă și închizând-o în urma ei, ea își șterse din minte imaginea lui Zach Prescott, dar nu reuși să șteargă și amintirea lui.

Nu aflase nimic de la el în legătură cu Carl Neville și colecția lui de bijuterii, nimic în plus față de ceea ce citise în articolul din ziare, care acum zăcea în poșeta ei. Din jocul de-a șoarecele și pisica al lui Prescott, tot ceea ce reușise ea să facă fusese să-i lase o umbră de suspiciune în privința ei.

Își luă cina singură în apartamentul ei, rememorând la nesfârșit scena din acea după-amiază. Arogant, inteligent, superior, sarcastic, cu aceste cuvinte l-ar fi caracterizat pe Zach Prescott, fără a se gândi la atingerea lui.

Era aproape ora douăzeci și două când se auzi sunând telefonul. Se aștepta să fie Carter, întrebând-o de felul cum se derulase interviul. Dar la celălalt capăt al firului îl auzi pe Zachary Prescott.

– Domnișoară Thornton... Andrea. Mi-e teamă că a intervenit o problemă. Andrea nu spuse nimic.

El râse o clipă, ascultându-i tăcerea, apoi continuă:

– Bărbatul pe care l-am anagajat pentru a se ocupa de colecția unchiului meu se pare că s-a răzgândit. Nu i se pare convenabil să călătorească pe insula St. Michael. Mai sunteți interesată de acest post?

Andrea nu reuși să-și stăpânească triumful din voce atunci când răspunse:

– Ah, desigur, domnule Prescott, încă sunt interesată. Și puteți fi liniștit, întrucât nu intenționez să mă răzgândesc. Abia aștept să călătoresc.

– Foarte bine. Atunci, rămâne să luați legătura cu secretara mea pentru a discuta amănunțele privind călătoria. Ea se va ocupa de toate. Veți pleca cât mai curând posibil. Atunci când Zach Prescott se mișca, o făcea repede și dorea ca toată lumea să i se conformeze.

– Desigur, încuviință ea, cu o urmă de sarcasm. Înainte de a închide, ea întrebă prevenitor: Veți fi și dumneavoastră acolo? Și nu reuși să-și dea seama ce ar fi vrut să audă.

– Măine mă voi duce acolo pentru funeralii, iar de acolo voi pleca în Brazilia pentru afaceri. Mă voi întoarce mai târziu pe insulă. Doar pentru o scurtă verificare.

– Desigur, spuse ea din nou, pe un ton rece, întrebându-se de ce fusese atât de neroadă încât să creadă că va primi un alt răspuns. Doar pentru a verifica.

*

* *

Nu știa la ce să se aștepte atunci când fusese de acord cu acea slujbă, iar acum, apropiindu-se de insula St. Michael și de averea lui Carl Neville, tot nu știa mai nimic. Văduva lui Neville, sora lui, fiul lui... o vor aștepta ei pe acea insulă micuță? Va găsi ea acolo ceva care să-l dezvinovătească pe soțul ei sau ceva care-l va implica și mai mult

în scandalul care-i pusese capăt vieții? Va găsi ea bijuteriile Cappello?

Avionul, care se clătina rareori de când ea observase cerul întunecat, începu să se lege. Tunetele se auzeau în depărtare bubuind amenințător. Fulgerele se descărcau deasupra lor, luminând cerul. Rafale puternice de vânt mișcau avionul de parcă ar fi fost o jucărie.

Andrea fu brusc cuprinsă de teamă că nu vor putea face față furtunii și că avionul se va prăbuși inevitabil. Și-ar fi dorit să strige după ajutor, dar stătea nemișcată în scaun, neputând să scoată un sunet. Stomacul ei deveni o greutate apăsătoare, în clipa în care avionul se ridica, cobora, apoi se ridica din nou. Se ținu cu putere de brațul fotoliului, apoi țipă, dar în zadar.

În carlingă piloții erau ocupați, nu aveau timp să dea atenție unei femei aflate în pragul isteriei, care stătea singură în întuneric, întrucât luminile începuseră să pâlpâie, apoi se stinseseră. Ea își lipi fața de hublou, întrebându-se cum se putuse urca într-un asemenea avion. Doar cineva care n-ar fi avut nimic de pierdut ar fi făcut un asemenea gest necugetat. Acela era răspunsul: ea nu avea nimic de pierdut. Dacă n-ar fi ajuns pe insula St. Michael, ei nu i-ar mai fi rămas nici o speranță.

Deodată, furtuna se opri. Cerul se însenină. Trecuseră de ce fusese mai rău. Avionul se înalță, apoi se pregăti să coboare. În depărtare se zărea licărind luminile destinației ei: insula Saint Michael.

Capitolul 2

Pista de aterizare St. Michael era îngustă și scurtă, dar Andrea tocmai scăpase cu viață dintr-o furtună, așa încât s-ar fi bucurat și dacă ar fi aterizat în mijlocul junglei. Când se uită pe fereastră, ea realizează că tocmai acolo aterizaseră. Ajungând în capătul pistei, aripile avionului cu greu reușiră să nu se lovească de niște palmieri aflați de o parte și de alta a pistei.

Uimită, dar în același timp ușurată, Andrea își desfăcu centura de siguranță. Căpitanul apărui la ușă, o deschise și zâmbi.

— Întotdeauna a fost un zbor dificil pe deasupra insulei San Juan însă de fiecare dată am reușit să nu pățesc nimic, o asigură el.

Andrea îi mulțumi de mii de ori, sperând ca el să nu fi auzit strigătul ei înspăimântat.

Ea ieși din avion, coborî scările și se îndreptă spre clădirea joasă care era și ea încercuită de pădurea umbroasă. Se auzi o voce care anunță că se aflau pe aeroportul Windsor de pe insula St. Michael.

Dacă aerul nopții fusese încins și sufocant, cel din interior era apăsător și, contrar spuselor secretarei lui Zach Prescott, n-o așteptase nimeni. Ea privi în jur. Într-un colț, un muncitor aranja bagajele, în altul, un funcționar plictisit citea ziarul în spatele biroului. Se uita la ea și-i făcu semn să înainteze.

Ea se apropie de birou cu pașaportul pentru a fi verificat. El o întreabă care-i era destinația, după care îi puse viza de ședere. După asta, apucă din nou ziarul, căscând. Andrea rămase însă pe loc, refuzând să fie ignorată. Plictisit, el îi arătă cu capul unde se aflau bagajele ei care fuseseră deja aranjate de către hamal, acesta șezând acum pe un scaun și fumând o țigară. Andrea își văzu cele două valize într-o grămadă de colete postale și cutii. Muncitorul însă o ignoră și el, la fel ca funcționarul. Ea ieși afară. Pilotul și copilul dispăruseră și nu se vedea nici un mijloc de transport.

Se întreabă dacă exista vreun taxi pe acea insulă, apoi dacă ar fi fost înțelept să le întrebe pe cele două persoane din aeroport de existența vreunui mijloc de transport.

Întreaga ei viață, Andrea fusese protejată și ajutată de oameni, în majoritate bărbați puternici și care se considerau mult mai descurcăreți decât ea. Cu timpul însă, toți – începând cu tatăl ei, apoi profesorul ei, Carter, și soțul ei – realizaseră că femeia înaltă și subțire, cu tenul de porțelan și ochii mari, care părea atât de fragilă, chiar neajutorată, era de fapt mult mai puternică, atât fizic cât și emoțional, decât arăta. Cu toții realizaseră că ea se putea descurca în situații dificile; nici cea mai devastatoare furtună n-ar fi putut-o doborî.

Astfel încât Andrea nu se dădu bătută. De vreme ce nimeni n-o așteptase, avea de gând să găsească un mijloc de transport, iar dacă cei doi nu o vor ajuta, se va folosi de telefonul agățat pe peretele murdar. Pentru început, totul devenise clar. Cel puțin în privința bagajelor.

Tocmai începu să dea la o parte cutiile de pe bagajele ei când o ușă se deschise și un bărbat se apropie cu pași cadențați. Era îmbrăcat impecabil, într-un costum alb de pânză și o cămașă albastră; părul îi strălucea în lumina becurilor. Părea apărut din vreun film exotic.

– Am venit să te conduc, spuse bărbatul iar Andrea începu să râdă. Chiar era un film.

– Numele meu este Andrea Thornton, spuse ea, oferindu-i mâna salvatorului ei.

– Așa m-am gândit și eu, răspunse el cu un fermecător accent

britanic. Numele meu este David Marlowe și sunt avocatul familiei Neville. Se pare că posedăți arta de a vă descurca singură aici, pe aeroportul Windsor. El observase efortul Andreei de a-și recupera bagajele. Obiceiurile de pe insulă sunt încântătoare, nu-i așa? Liniștiți-vă, spuse el, în timp ce, cu o ușurință dezarmantă, puse deoparte cutiile rămase și scoase bagajele, ducându-le la mașină. Pe lângă bărbatul acela manierat, Andrea se simți foarte obosită și neîngrijită, dar cel puțin nu se va simți deznădăjduită. Ea păru să găsească în David Marlowe un prieten.

Îndepărtându-se de aeroport, David o scoase din starea de oboseală, fiind cel care conduse discuția:

– Ce bine că ați ratat furtuna. A fost cam acum o oră.

– Nu pot spune că am ratat-o.

David râse întorcându-se către ea.

Chiar și obosită, profilul ei era impecabil, aristocratic.

– Se pare că ați scăpat cu bine, o complimentă el. Pun pariu că sunteți mult mai puternică decât arătați.

– Am țipat o dată și m-am simțit îngrozitor.

– Recunosc că prima experiență într-o furtună tropicală e înfricoșătoare, admise el, dar piloții noștri sunt foarte buni, întotdeauna ajung teferi la destinație. O luă pe o străduță îngustă, de-a lungul mării.

– Pe insulă sunt și câteva locuri muntoase, explică el. Cunoașteți ceva despre această insulă?

– Doar că a fost o colonie a Marii Britanii, că exportă cafea și, conform informațiilor primite de la pilot, este unul dintre cele mai frumoase puncte de atracție din Caraibe.

– Așa și este, chiar dacă mai sunt pe insulă locuri foarte primitive și pustii. Desigur, unii le consideră pe acelea drept cele mai frumoase. În ceea ce mă privește, eu prefer civilizația, dar influența engleză încă se mai resimte. Majoritatea caselor, străzilor, instituțiilor poartă nume britanice.

– Ca de exemplu conacul Drogo, reședința familiei Neville?

– Exact, deși îndrăznesc s-o spun, nu este tocmai exemplul cel mai potrivit. Este numele unui vechi castel din Devonshire, pare-mi-se.

– Tot al familiei Neville?

– Ah, nu. Carl l-a cumpărat când s-a hotărât să se stabilească aici și să devină moșier. Compania Neville Limited a unit plantațiile de cafea de pe această insulă, transformându-le în importante afaceri de export.

El nu-i mai povesti și de falimentul companiei, care nu mai era un zvon, de vreme de Zach îi spusese cu candoare că Neville Limited avea probleme serioase...

Mergeau în continuare de-a lungul mării, prin aerul sărat și înăbușitor atât de cunoscut ei. Era o căldură apăsătoare, iar alături de adierea vântului se auzea zgomotul păsărilor de noapte și al insectelor care se chemau una pe alta, cu sunetul numai de ele știut.

– Te vei obișnui cu toate astea, o asigură David.

– Mi se par liniștitoare, răspunse ea, având în vedere zgomotul traficului pe care-l auzeam în fiecare zi din apartamentul meu de la New York.

David Marlowe privi din nou profilul de fildes al Andreei.

– Sunt sigur că te vei bucura de această ședere, spuse el cu seriozitate. Sunt multe de văzut. Pe insulă este chiar și un vulcan.

– Sper că nu e activ, spuse ea.

– Ah, nu, n-a mai erupt de câteva milioane de ani.

– Oricum, nu prea voi avea timp de călătorii de vreme ce am venit aici cu slujba. Când el încuviință, ea realizează că, în calitate de avocat al familiei Neville, el era bine informat despre îndatoririle ei. Cunoști multe despre colecția lui Carl Neville?

– La fel ca toată lumea, adică foarte puțin. Carl era foarte discret. De fapt, înclin să cred că toată colecția este un adevărat dezastru la ora actuală.

– Am auzit asta, replică ea, de la Zachary Prescott.

– Ai lucrat mult timp pentru Prescott?

Andrea dădu din cap.

– Am studiat și am lucrat în Europa foarte mulți ani, răspunse ea evaziv, după care schimbă subiectul, pentru a-l împiedica pe David să continue. Întreaga familie se află la conacul Drogo?

– Nu, doar soția lui Carl, Dorian, și sora lui, Rachel.

– Iar fiul? Andrea își aminti de numele rudelor, pe care le citise în ziarul New York Times, și le memorase.

– Fiul lui Neville a plecat imediat după înmormântare, iar cealaltă soră a lui Carl – Millicent Prescott, mama lui Zach – nu a fost niciodată aici.

Ajungând pe un deal, o apucară pe o uliță îngustă mărginită de ziduri înalte acoperite cu trandafiri agățători care parfumau aerul. Ea avu sentimentul că doar ei doi se aflau în noapte. Cel puțin, doar ei doi ca oameni. Păsările continuau să ciripească, iar în fața lor se văzură doi ochi sticloși. Deasupra lor, vântul își cânta simfonia.

Intrară pe după un gard metalic iar David parcă mașina.

– Conacul Drogo, spuse el, iar Andrea simți cum tremură involuntar. Luna lumina acoperișurile țuguiate ale conacului, conturându-le în noapte. Andrea nu putu observa nici un detaliu, ci doar construcția masivă și solidă, de un farmec ciudat și în același timp neospitalieră.

David coborî din mașină și deschise portbagajul pentru a scoate bagajele, în timp ce Andrea rămase în mașină.

Avea sentimentul ciudat că nu dorea să părăsească mașina, în care se simțea în siguranță, pentru a intra în conac, dar nu se lăsa pradă fricii și reuși să-și înfrângă temerile. Chiar în clipa când David se apropie ca s-o ajute să coboare, Andrea reuși să zâmbească vag, în semn de mulțumire.

Urcară scările către ușa grea de lemn, masivă și ornamentată, purtând încă o eșarfă neagră în semn de doliu. David sună. Ecoul soneriei străbătu casa. Ei așteptară.

– Se pare că doamnele s-au culcat devreme în seara asta, comentă el, după ce mai sună de câteva ori. Nu există decât o servitoare, dar este surdă, sau cel puțin asta ne lasă să credem, spuse David zâmbind.

În cele din urmă, ușa se întredeschise și se iviră doi ochi negri.

– E în regulă, Harriet. Dar ușa nu se deschise mai mult. Sunt David Marlowe, o asigură el. Am venit cu domnișoara Thornton. Va lucra aici, la conacul Drogo.

Ușa se mai deschise puțin iar Andrea zări o femeie scundă al cărei chip zbârcit nu era deloc primitor.

– Domnișoara e așteptată, insistă David și, în cele din urmă, ușa se deschise larg. El păși înăuntru și puse bagajele Andreei pe hol. Totul era înfricoșător. Candela de cristal nu avea putere să lumineze toate colțurile, ci abia scările și capătul holului.

Andrea încercă să-și imagineze că se afla în cu totul alt loc și nicidecum în conacul Drogo, ale cărui stăpâne nici nu catadicsiră s-o aștepte.

David, căruia nimic nu i se părea neobișnuit, o înghionti zâmbindu-i convingător. Ea nu putu decât să creadă că, în calitate de avocat al familiei, era obișnuit cu acel aer mândru, sobru al casei, cu lipsa stăpânilor și ignoranța servitoarei.

– Întotdeauna casa e cam întunecată pe timpul nopții, îi spuse el Andreei, căreia casa nu-i părea întunecată ci înfricoșătoare de-a dreptul.

– Harriet vă va conduce în camera dumneavoastră iar eu vă voi suna mâine. El se întoarse să plece. Andrea ar fi vrut să-l strige și să-l oprească acolo lângă ea, el fiind singura realitate palpabilă în acea casă. Dar nu avea s-o facă. Venise acolo să muncească, să-și vadă de slujbă și să dezlege misterul care durase atâtea luni.

Și nu avea s-o împiedice în realizarea țelului o casă neprimitoare. Își exprimă mulțumirile față de el, sigură pe sine, iar el îi zâmbi mângâind-o ușor pe mână, după care plecă.

După ce-i refuză ajutorul Andreei cu o căutătură urâtă, Harriet apucă cele două valize și se îndreptă către scări, lăsând-o pe Andrea în urma ei. Urcară cu grijă, apoi intrară pe un alt hol lung și întunecat la etajul al doilea, unde la capăt, femeia deschise o ușă. O lăsă pe Andrea să intre, aprinse lumina, puse bagajele pe un covor oriental uzat, se întoarse și plecă fără să rostească vreun cuvânt.

După șocul inițial pe care-l avusese la intrarea în casă, Andrea observă că încăperea, deși cam sărăcăcioasă, era exact cum se așteptase. Se așeză lângă valizele ei și privi în jur. Patul vechi, deși cândva elegant, era acoperit cu o cuvertură curată dar veche. Lampa cu ciucuri de pe masă, draperiile, marmura acum crăpată, fuseseră și ele cândva elegante.

Andrea își aminti de discuția avută cu Carter Logan și realiză că nimic din ceea ce văzuse de când ajunsese la conacul Drogo n-o impresionase.

*

* *

David Marlowe avusese dreptate. Răsăritul soarelui arăta conacul mai puțin înfricoșător și mai degrabă fermecător, în ciuda vechimii lui. Afară era foarte cald. Bluza albă pe care Andrea și-o pusese în urmă cu o oră deja o deranja, ca și fusta albastră. Hainele pe care și le adusese cu ea erau adecvate cu timpul călduros din amintirile ei: copilăria petrecută în Midwest, serile răcoroase din Anglia și verile călduroase și senine din Italia. Pe acestea din urmă le prefera ea. Însă, dacă avea de gând să se simtă bine, trebuia să facă niște cumpărături în Windsor și asta cât mai repede.

Cu o oră în urmă, cineva bătuse la ușa ei și un glas răgușit se auzise, probabil al Harrietei, care o anunța că micul dejun se lua la ora opt.

Memorând drumul străbătut cu o seară în urmă, Andrea ajunsese pe holul principal la ora opt fix. Nu se auzea nici un sunet, nici un zgomot de vase, nici o conversație. Holul era gol. Dacă noaptea era înfricoșător, ziua era ciudat. Ea avea să accepte provocarea de a căuta cel puțin salonul.

Tot plimbându-se de-a lungul holului, ajunsese în dreptul unei uși deschise și privi înăuntru. Două femei stăteau față în față, fiecare la câte un capăt al mesei de mahon, fiind atât de departe una de alta încât ar fi putut lua micul dejun în camere diferite.

Femeia din capătul îndepărtat își ridică privirea, iar Andrea simți cum i se taie respirația. Nu mai văzuse pe cineva atât de frumos. Soarele îi lumina părul blond-roșcat iar ochii surâzători care o priviră pe Andrea erau de un albastru întunecat.

La celălalt capăt al mesei stătea o femeie îmbrăcată în negru. Era în vârstă, scundă, slabă, asemănătoare cu servitoarea care o întâmpinase cu o seară în urmă; părea că aparțin aceluși loc. Fața ei rămase impasibilă când o văzu pe Andrea.

Una dintre femei era sora lui Carl Neville, iar cealaltă soția lui.

Andrea încercă să-și dea seama care era soția și care sora, și în cele din urmă se hotără asupra femeii scunde ca fiind soția îndoliată. Dar se înșela.

Femeia mai tânără îi întinse mâna.

– Domnișoară Thornton? Numele meu este Dorian Neville. Vă rog să luați loc.

Misterul, deși dezlegat, Andrea ezită, dusă pe gânduri. Frumoasa Dorian Neville era soția lui Carl, însă era inexplicabil cum o femeie atât de atrăgătoare, tânără și dinamică, alesese să se căsătorească cu un bărbat atât de bătrân. Nu putea fi vorba de bani, dată fiind starea în care se găseau plantațiile și casa. Andrea privi în jur, observând că nici salonul nu era mai prejos decât dormitorul ei. Draperiile uzate și peticite atârnav la ferestrele înalte în stil franțuzesc iar pereții erau acoperiți cu tablouri în ulei prăfuite.

Andrea se stăpâni să guste din cafeaua, cornurile și fructele oferite și se așază lângă Dorian. Cum din celălalt capăt al mesei nu se auzi nici un sunet, tot Dorian făcu prezentările:

– Aceasta este Rachel, spuse ea dulce, spre surprinderea Andreei, scumpa soră a lui Carl.

Andrea avu impresia că Rachel încuviință din cap, dar nu era sigură. În ciuda tăcerii cumnatei ei și a uimirii Andreei, Dorian purtă o discuție pe toată durata mesei. Se scuza că nu fusese de față atunci când ea venise.

– Ne culcăm foarte devreme aici, la conacul Drogo, fu tot ce spuse ea în loc de explicații. Andrea nu-și putu închipui decât că monotonia acelor locuri te trimitea la culcare în fiecare seară devreme. Dorian o întrebă pe Andrea despre trecutul ei, aceasta din urmă reușind să formuleze răspunsuri evazive.

Oricum, pe Dorian nu părea s-o intereseze prea mult, însă Andrea observă că Rachel își ridică ochii din farfurie pentru prima oară. Înainte ca femeia în vârstă să adauge întrebări suplimentare, Andrea i-o luă înainte:

– Sunt nerăbdătoare să văd colecția domnului Neville, spuse ea. Am auzit că avea atâtea obiecte remarcabile. Cuvintele rostite sunau copilărește; de fapt, ele nu reprezentau decât efortul de a se

apăra de tirul întrebărilor. Ea nu se așteptase la vreun răspuns din partea lui Rachel Neville sau cel puțin, nu la unul atât de șocant.

– Remarcabile? spuse ea entuziasmată. Sunt uimitoare. Fratele meu a excelat întotdeauna în toate domeniile.

În timp ce Andrea o privea, încercând să formuleze un răspuns adecvat afirmației tocmai rostite, care părea exagerată dar nu chiar total eronată, Rachel continuă să vorbească.

– I-am cerut lui Prescott să angajeze o persoană care să aranjeze colecția într-un timp scurt și cu multă competență. Nu mi-am închipuit că va trimite o femeie și mai ales atât de tânără. Sau poate ești mai în vârstă decât arăți?

– Am douăzeci și șapte de ani, spuse Andrea, iar când văzu că interlocutoarea ei nu-i comentează vârsta, Andrea adăugă: Și sunt într-adevăr femeie.

Dorian chicoti de după ceașca de cafea; Rachel le ignoră pe amândouă rămânând tăcută. Andrea sorbi din cafea și continuă:

– Domnul Prescott a fost foarte mulțumit de experiența mea profesională.

La această afirmație, Rachel se ridică, scaunul ei scârțâind pe podeaua de lemn. Zgomotul acela o înfioră pe Andrea iar Rachel păru să fie mulțumită.

– Prescott nu știe nimic, deși pretinde că știe totul. Vă avertizez, domnișoară Thornton, că nu voi îngădui să greșiți cu ceva când catalogați colecția fratelui meu. Nu vreau nici o greșeală.

Împinse scaunul la loc, sub masă, de data asta fără zgomot, se întoarse și ieși din cameră.

Andrea rămase fără cuvinte, însă râsul lui Dorian rupse tăcerea.

– Nu-i așa că e o zgripturoaică? Sunt atât de bucuroasă că ai venit să mai învii atmosfera! Să n-o iei ca pe ceva personal. Se poartă la fel cu toată lumea. Singura persoană perfectă pentru Rachel a fost soțul meu. Ceilalți n-o interesau. Te vei obișnui cu ea. Eu m-am obișnuit, așa cum m-am obișnuit și cu celelalte. Dorian se strâmbă, iar acel gest spuse mai multe decât cuvintele; spuse că această casă este înspăimântătoare, insula uitată de Dumnezeu, iar viața însăși, neîndurătoare.

– Mi se pare că ești sătulă de insula St. Michael, spuse Andrea, încercând să-i înțeleagă reacția.

Răspunsul lui Dorian fu povestea după care umblase Andrea și pe care spera s-o audă.

– Când l-am întâlnit pe soțul meu în Europa, am crezut că vom continua să trăim acolo. Nu mă gândeam că avea să mă aducă aici, însă m-a adus la doar câteva luni după căsătorie. Într-adevăr, am continuat să călătorim, însă am observat că-i plăcea să stea mai mult timp la Drogo. Începusem să călătoresc de una singură, dar, în ultimii ani era dificil să plec, de vreme ce Carl era ținut la pat...

– Îmi pare rău. Cred că a fost cumplit pentru tine, spuse Andrea, abia putându-și închipui lunile și anii petrecuți pe insulă împreună cu un bărbat invalid și cu o cumnată ursuză.

Dorian încuviință din cap.

– Acum totul s-a terminat, spuse ea, totul, mai puțin aranjarea averii. Privirea de pe chipul ei exprima mai degrabă lăcomie decât ușurare. De asta ești tu aici. Îi zâmbi Andreei. Așa că ar trebui să ne apucăm de treabă. Prescott – așa cum insistă Rachel să-i spună lui Zach, mi-a zis ca mai întâi să începi de aici, de la conacul Drogo, înainte de a vedea colecția propriu-zisă care este la Banca din Windsor. Obiectele sunt în birou. Vino să ți le arăt.

Andrea o urmă supusă pe Dorian pe coridor, apoi într-o cameră de la capătul casei, plină cu rafturi și cărți. Majoritatea cărților erau aruncate la întâmplare pe birou și alte măsuțe, însă, în ciuda dezordinii, camera părea cea mai primitoare dintre toate pe care le văzuse Andrea. Abia aștepta să lucreze acolo.

Dorian deschise una dintre ușile biroului și-i arătă Andreei lucrurile învălmășite pe rafturi.

– Dosarele lui Carl, îi spuse ea Andreei.

– Cred că va dura mai mult decât mi-am închipuit, răspunse Andrea.

– Carl n-a fost niciodată un bărbat ordonat. Cred că și din acest motiv, averea lui este o încurcătură. Dar te asigur că nu lipsește nimic. Când venea vorba despre bijuterii, Carl devenea fanatic, spuse ea dezinteresată, de parcă nu era grija ei. Să te chem la prânz?

– Nu, nu cred că voi veni. Ai putea să trimiți servitoarea să mi-l aducă aici? Munca o va ține departe de salon și de bodogăneala Rachelei.

– Desigur, spuse Dorian, dar va trebui să mai faci o pauză din când în când. Voi trece pe la tine în jur de ora patru și îți voi arăta plaja, una dintre cele mai frumoase priveliști din insula St. Michael.

Andreei îi luă toată dimineața să aranjeze hârtiile, actele, chitanțele, facturile de cumpărare. Unele din descrieri erau detaliate: „broșă victoriană, 3,82 cm pe 6 cm, bătută cu perle și safire galbene și albastre și cu un rubin de formă ovală”. Aceasta era ușor de recunoscut, se gândi Andrea, dar celelalte descrieri erau evazive: „cercei, perle și rubine care făceau parte dintr-un set”. Totul părea să fie interesant.

Un lucru important în actele lui Carl Neville era faptul că acesta își notase data fiecărei achiziții. Aceasta o ajută pe Andrea să aranjeze totul cronologic. Pentru o vreme, ea uită de conacul Drogo și de intrigile lui, uitase chiar, pentru o clipă, și de propriul ei scop. Fusese prinsă de vârtoarea muncii pe care o iubea și pe care și-o interzisesse de mult timp.

Pentru Andrea, fiecare descriere ascundea misterul și magia smaradelor venite de pe țărmurile Braziliei, a rubinelor din Thailanda, safirelor din Ceylon. Cu toate cercetările pe care le făcuse, nu găsisese nici cel mai mic indiciu al dezlegării enigmei ei. Acele bijuterii aveau istorii învăluite de dragoste și frumusețe, lăcomie și dorință, vărsări de sânge și chiar moarte, prin trecerea lor de-a lungul secolelor din generație în generație, din colecționar în colecționar.

În vreme ce lucra, un servitor venise să-i aducă prânzul.

– Nu se poate să fie deja ora patru.

– Aproape cinci. Vino să-ți arăt plaja. Cum Andrea ezita, ea insistă. Andrea, să știi că Zach nu este un tiran. Și apoi, adăugă ea zâmbind, el e în Brazilia, Rachel croșetează, iar tu ești epuizată.

Și într-adevăr, era epuizată, realizează ea când își ridică mâinile deasupra capului și le întinse. Avea nevoie de o pauză și o putea

lua liniștită având în vedere că listarea obiectelor era aproape completă. Andrea puse dosarele în biroul mare împreună cu notițele pe care și le luase când începuse inventarierea. Întoarse cheia și o scoase din broască, apoi o strecură în buzunarul ei. Până la listarea completă, informațiile vor rămâne confidențiale.

Dorian părea amuzată în timp ce străbătea holul.

– Crezi că cineva dintre noi ți-ar putea fura notițele?

– Ah, nu, o asigură Andrea, dar se obișnuiește ca cel care întocmește catalogul să prezinte un raport oficial la sfârșitul inventarierii. Se juca cu cheia din buzunarul ei. Cred că este mai mult obișnuință.

– Faci des lucrul ăsta, vreau să spun cataloage? Întrebarea lui Dorian fu mai degrabă confidențială, dacă nu chiar retorică, așa încât Andrea încuviință din cap doar pentru a-i satisface curiozitatea. Coborâră pe niște trepte de piatră ce dădeau spre o terasă. Alte trepte ducea către o grădină, apoi continuau către un deal care cobora în nisipul alb.

– Îți taie pur și simplu respirația, spuse Andrea, alegând expresia care pentru ea exprima în același timp frumos și amenințător.

– Ne-am așezat perfect, asta în cazul în care nu ți-e frică de înălțime, îi răspunse Dorian, iar răspunsul Andreei fu un zâmbet slab.

– Drogo a fost construit la înălțime pentru a se simți briza, continuă Dorian, și tot aveam acces la plajă. Acesta este golful nostru privat. Valurile albastre ale mării se spărgeau de nisipul alb, în vreme ce soarele coborând ușor după munți, învăluia orizontul în culori roșiatice. Totul era minunat, chiar dacă scările care duceau acolo erau șubrede.

– Vino cu mine, spuse Andrea, dorind brusc compania cuiva, nu doar pentru a coborî, dar și pentru că își petrecuse majoritatea zilei singură. Dacă ar fi trebuit să aibă o prietenă la conacul Drogo, aceasta putea fi Dorian.

– Mulțumesc, dar nu acum. Am fost pe plajă mai devreme și mai am câteva lucruri de făcut prin casă. Poate mâine.

– Măine, repetă Andrea, în timp ce coborâse primele trepte din

grădina colorată strălucitor de plante exotice crescute la întâmplare. La fel cum o pusese pe gânduri colecția lui Neville, tot așa se întâmplă și cu plecarea lui Dorian.

Andrea inspiră profund și începu să coboare. Nu era chiar atât de rău pe cât se așteptase, atâta timp cât evita să se uite în jos. Cu grijă, ea coborî și când ajunse jos, starea de euforie o cuprinsese. Își scoase sandalele pentru a păși în nisipul alb și fin. Avea impresia că se află într-o altă lume, o lume înconjurată de stânci puse acolo doar pentru a despărți acel loc de restul lumii. Așa cum își imaginasese, plaja era largă și dreaptă, dar spre stânga se îngusta șerpuiind de-a lungul stâncilor. Ca un explorator ce era, Andrea se întoarse spre stânga.

Merse pe malul mării, privind cum valurile i se sparg la picioare, apoi retrăgându-se și lăsând urmele ei pe nisip. Vântul îi adia plăcut pe față și realizează deodată cât de obosită și epuizată era, dar nu din cauza muncii. De fapt, munca o înviora. Era epuizată din cauza faptului că ținuse totul în ea, fără să spună cuiva cine era ea de fapt sau motivul real pentru care se afla acolo.

Andrea Thornton Raffaello, acesta era numele ei din pașaport. Era un nume care nu prezenta nici un fel de interes autorităților din aeroport, însă un nume bine cunoscut în lumea pietrelor prețioase, scumpe și frumoase: un nume, la început celebru, apoi disprețuit. Un nume pe care probabil nu-l va mai folosi niciodată.

Andrea se întorsese la Florența după moartea tatălui ei, singură, dezorientată și un pic înspăimântată, fără sprijinul lui Colin Thornton, care reprezentase lumea ei dintotdeauna. La Florența, signor Farnese devenise mentorul ei, o învățase, o sprijinise și îi dăduse educația de care avea nevoie. Apoi, îl întâlnise pe Paolo Raffaello, iar viața ei luase o altă întorsătură...

La douăzeci și unu de ani, Andrea nu era o frumusețe în adevăratul sens al cuvântului. Licărul din ochii ei era mai degrabă copilăresc, chipul îi era rotund iar obrajii nu aveau trăsături ferme, buzele care anunțau că într-o zi vor fi pline, erau sub formă de botic. Ea se găsea în perioada de trecere spre maturitate. Iar Paolo privise în viitor, văzând femeia care va deveni ea. Când Andrea

simțise că se îndrăgostise de el, înfățișarea i se schimbă complet. Chipul care fusese doar drăguț, acum devenise încântător. Fata devenise femeie.

Se potravisera perfect. Paolo nu era foarte înalt însă avea un mers regesc. Părul lui era roșcat iar ochii fermecător de albaștri. Tânăr, dinamic, chipeș, el îi alungase durerea prin jovialitatea și veselia lui.

Paolo se afla la Florența cu afaceri. Zilele se transformaseră în săptămâni. Se ducea acasă pentru o vreme dar se întorcea întotdeauna, așteptând ca ea să termine studiile pentru a o lua cu el în cel mai romantic oraș, Venetia, visul oricărei femei tinere îndrăgostite.

Pe o străduță de lângă Piazza San Marco, Paolo avea un magazin de bijuterii iar lângă el, pe Rio dei San Luca, un mic „palazzo” care aparținea familiei lui. Se căsătoriseră foarte repede, poate prea repede, și începuseră o viață care, pentru Andrea, era mai mult ca un vis, alături de bărbatul pe care-l dorea. Era înconjurată de grija lui, prietenii lui plăcuți, lucra în magazinul visurilor ei, acolo unde expertizele ei erau literă de lege. Pentru o vreme, fuseseră cuplul perfect.

Apoi, luna de miere luă sfârșit. Începuse să observe realitatea orașului, înainte de a observa adevărata ei căsnicie. Dincolo de clădirile impunătoare, ea văzu realitatea: zidurile lor pătrășite. În canale văzu gunoaiile întregului oraș. Însă monumentele erau înălțătoare, intangibile; canalele, chiar dacă murdare, erau ceva sacru.

Dragostea lor era infinit mai mică decât clădirile, și mai puțin profundă decât canalele. După primul val de pasiune, diferențele începură să iasă la suprafață, la început neînsemnate, discuții contradictorii care aveau loc după o seară prea obositoare de dans și de băut. În acele nopți, ei se întorceau acasă pe străduțe pustii, pașii lor răsunând pe caldarâm.

Curând, micile probleme au devenit mai mari. Nu exista nimic stabil în viața lor, cu excepția magazinului, în care, destul de des, Paolo nu apărea cu zilele. Aveau nevoie de un impuls pentru dragostea lor, căci dragostea încă exista, chiar dacă pasiunea

dispăruse. Aveau nevoie de o familie. Andrea dorea un copil.

– Dar avem tot timpul să facem copii, cara, îi repeta soțul ei. Acum trebuie să ne distrăm.

Dar distracția nu putea dura o veșnicie. La fel nici viața mondenă, distracțiile. Problemele financiare începuseră să apară, punând limite vieții lor mondene. Andrea se îngrijora de faptul că trăiau cu mult peste ce-și puteau permite. Din nou, Paolo protestă:

– Este de datoria bărbatului să aibă grijă de bani. Nu-ți mai bate capul așa drăguț cu aceste chestiuni. Totul e sub control.

Dar Andrea continua să se îngrijoreze. Așa că încet, încet, reuși să iasă din cercul lor de prieteni și să se dedice din ce în ce mai mult muncii. Paolo răspunse gestului ei printr-o atitudine tipic italiană, având o legătură cu soția unui prieten, sfârșind relația prin a-și cere iertare Andreei și promițând să se schimbe. Andrea îl iertă și, împreună, încercară să refacă fericirea din primele luni.

Viața lor fu, însă, zdruncinată brusc de noaptea în care Paolo fusese arestat, fiind acuzat de furtul unei bijuterii rare, înlocuită cu un fals. Nimeni nu crezu povestea lui că tânărul din familia Cappello îi adusese neprețuitul colier împreună cu cerceii, cerând să fie curățați și să li se facă o copie pentru a fi purtată de prietena lui la un bal.

Toată lumea din Veneția era convinsă că Paolo vânduse bijuteriile unui colecționar înstărit, mereu avid după astfel de obiecte de valoare. Paolo jurase că înapoiase atât originalul cât și copia, dar familia Cappello susținuse că doar falsul le fusese înapoiat, descoperind acest lucru doar peste câteva luni când bijuteriile fuseseră etalate într-un festival venețian.

În acele zile întunecate după arestarea lui Paolo, ziarele italiene aduceau pe prima pagină zvonuri cum că Paolo ar fi fost implicat și în alte tranzacții dubioase, cu mult înainte. Chiar și Andrea, conștientă de dragostea soțului ei pentru bani, începuse să aibă îndoielile ei. Înainte ca ea sau Curtea să primească un răspuns întrebărilor lor, Paolo murise.

Fusese eliberat în timp ce aștepta procesul și călătorise la Milano pentru niște afaceri. Ferrari-ul îi scăpase de sub control. Verdictul fusese sinucidere iar vinovăția lui, astfel probată. O

manieră plină de lașitate, spuneau ziarele, dar Andrea nu putuse accepta niciodată acea sentință. Paolo ținuse prea mult la viață ca să-i pună capăt voit. Credea că Paolo fusese ucis și că uciderea lui avea legătură cu bijuteriile familiei Cappello.

În ziua înmormântării lui Paolo, în vreme ce se întorcea de la cimitirul San Michele în gondolă, Andrea își aminti ceva.

Paolo își susținuse mereu nevinovăția, dar chiar cu câteva zile înainte de moartea lui, el devenise convins că i se înscenase acel proces. Petrecuse ore gândindu-se la această posibilitate, până când găsisese că ar fi implicați trei bărbați în toată afacerea. Scrisese numele lor pe o listă pe care o închisese în seiful cu bijuterii. Pe atunci, Andrea considerase că acela fusese gestul unui om disperat; dar acum, ele deveniseră siguranța ei.

Andrea coborî din gondolă, străbătu străzile până ajunse la magazinul cu bijuterii. Fără să se dezbrace de haina neagră și să-și îndepărteze vâlul de doliu, traversă magazinul până ajunse la seif și îl deschise. Acolo era lista scrisă de Paolo însuși.

Și-i trebuise Andreei mai mult de un an pentru a-i găsi pe bărbații de pe listă. Iar acum, cel din urmă nume reprezenta ultima ei speranță: Carl Neville. Un colecționar obsedat care căzuse la pat înainte de a izbucni scandalul Cappello, dar ale cărui tranzacții aveau loc în continuare, probabil prin intermediul altui bărbat. Iar dacă acel bărbat făcea parte din lumea bijuteriilor, dacă era omul de încredere al lui Neville....

Putea fi acel bărbat Zach Prescott? Andrea se afla acolo tocmai pentru a afla.

Capitolul 3

Andrea merse până la capătul stâncilor, care se continuau în mare formând o barieră. Nu mai putea înainta iar fluxul se apropia din ce în ce mai mult, trimițând valuri ce-i mângâiau picioarele goale. În timp ce se întorcea, ea observă că urmele lăsate pe nisip fuseseră șterse de valuri, la fel cum amintirile ei despre Paolo Raffaello începuseră să se estompeze. Numele acelui bărbat, cândva atât de drag ei, se întunecase în memoria ei.

În primele luni de la moartea lui Paolo, ea își concentrase atenția, deși era devastată, pentru a dovedi faptul că Paolo fusese ucis și a salva afacerea soțului ei. În cele din urmă, eșuase pe ambele planuri, lăsând în urmă locul pe care cândva îl iubise și unde brusc, devenise o paria.

Cu toate acestea, ea încă era obsedată de acea listă. Primul nume era foarte cunoscut, fiind cel al unui infractor notoriu care trăia de pe urma obiectelor furate. Atunci când ea îi dăduse de urmă, el era închis. Refuzase s-o vadă. Cel de-al doilea era tot un venețian, necunoscut ei, pe care-l descoperise în cele din urmă, după săptămâni de cercetări. Părăsise țara chiar în ziua când Paolo fusese arestat și de atunci nu mai fusese văzut. Andrea era sigură că ultimul bărbat de pe listă era un colecționar. Nu auzise niciodată de el și nu putuse afla nimic despre el, însă toate astea n-o împiedi-

caseră în căutarea lui. Mulți colecționari păstrau secretul tranzacțiilor lor și adesea rămăneau anonimi. Într-o zi, avea să afle cine era acel bărbat. Dar nu prea curând și nu în Veneția, întrucât ea nu mai putea locui acolo.

Hotărârea Andreei de a păstra magazinul și de a rămâne în Italia fusese învinsă de rațiunea ei. Mai erau clienți fideli și prieteni care-i apreciau talentul, dar nu suficienți, iar creditorii lui Paolo se năpusteau asupra ei ca vulturii, cerând plata facturilor de mult neachitate. În cele din urmă, ea vânduse. Cu puținii bani care-i mai rămăseseră se întoarse în America, grație ajutorului lui Carter Logan, o adevărată rază de lumină în viața ei întunecată.

Istoria lui Paolo Raffaello rămase întipărită în cronicile lumii bijuteriilor. Chiar și cu recomandarea lui Carter, era evident că nimeni nu voia s-o angajeze pe soția unui hoț. Carter avea soluția la rezolvarea acestei probleme, însă Andrea era îngrozită de ea. Trecuseră trei săptămâni întregi până să se acomodeze cu ideea.

În cele din urmă, ea acceptase. Se va folosi de numele ei de domnișoară și nu va mai pomeni nimic despre Paolo și de Veneția, până când – iar asta nu i-o spusese lui Carter – îl va găsi pe ultimul bărbat de pe listă.

Dar, chiar și cu numele de Andrea Thornton, ea nu reuși să-și găsească prea ușor de lucru. Deși era bine pregătită, nu putea menționa anii ei de experiență, fără a menționa Veneția și astfel, a-și dezvălui identitatea. În cele din urmă, ea găsisese un post într-o galerie de artă și rămăsese în umbră, așteptând...

Iar acum, așteptarea ei luase sfârșit. Andrea se așează pe scări, își scutură nisipul de pe picioare și se încălță cu sandalele. Apoi, începu să urce scările. Urcă cu mai multă ușurință însă avu grijă să nu se mai uite în jos. Îi va lua timp până va urca dealul, dar marea, nisipul și aerul o învioraseră. Plimbarea îi prinsese bine și o făcu să-și amintească de motivul pentru care se afla pe această insulă.

Andrea se opri să-și tragă sufletul în vârful dealului apoi intră în grădină îndreptându-se către salon. Ușa era închisă. Ciocăni în geamul ușii însă nimeni nu răspunse. Se gândi că era o casă ciudată, în timp ce înainta pe potecută; și în mod sigur nu era deloc primitoare. Încercă să intre pe altă ușă, dorind să evite ușa din față

unde era sigură că avea s-o întâlnească pe Harriet cea irascibilă. Ușa aceea era deschisă, dând într-un antreu către hol. Îndreptându-se spre scări, Andrea auzi o voce. O recunoscuse imediat ca fiind a lui Dorian. Apoi, auzi cealaltă voce, a unui bărbat. Se opri, ținând mâna pe balustradă. Un val de căldură o învălui. Se apucă cu ambele mâini de balustradă. Își reveni încet, dar era încă tulburată. Nu se așteptase ca el să vină atât de curând.

O văzu pe Harriet pe hol, îndreptându-se către ea. Cu rapiditate, Andrea se liniști și începu să urce scările, încercând să-și ascundă tulburarea. Dar de ce era atât de tulburată, se întrebă în sinea ei, de vocea unui bărbat pe care-l văzuse doar o singură dată?

Se grăbi să ajungă în camera ei pentru a se schimba și pentru a se pregăti pentru cină, răspunzându-și în același timp întrebării: el reprezenta cheia căutărilor ei. Andrea suferise întotdeauna de o oarecare inconștiență aproape copilărească alegând mereu calea cea mai dificilă pentru a răzbi, așa cum alesese poteca cea mai dificilă pentru a coborî pe plajă.

Cu toții o așteptau în salon care era mare și pătrat, cu ferestrele franțuzești deschise în noapte. În celălalt capăt al camerei se afla un pian. Andrea se întrebă când fusese folosit ultima oară. Deși ieșit din uz, totuși oferea camerei o notă de eleganță.

Vântul bătu mai cu putere, umflând draperiile și deranjând părul lui Dorian care se dădu într-o parte prinzându-și șuvițele de păr ieșite din cocul de la ceafă. Ceva la ea era diferit. Rachel însă, era neschimbată; stând întinsă pe canapea, semăna cu o cioară, în hainele ei de doliu.

Andrea sesiză schimbarea subtilă a lui Dorian și nedumerirea lui Rachel, dar nu le dădu prea mare importanță. Nu reuși să descrie prea bine scena din fața ei, întrucât privirea nu-i fusese atrasă în mod deosebit de femeii, ci de bărbat.

El se afla lângă bar, turnându-și ceva de băut.

Nimeni nu se mișcă, nimeni nu-și vorbea un timp, apoi, brusc, vântul bătu cu putere umflând draperiile și mișcând un ziar de pe mäsută. Dorian se întoarse să închidă fereastra. Rachel se aplecă să ridice ziarul. Tăcerea luă sfârșit. Zach zâmbi și își ridică paharul în semn de salut.

– Ți-am spus că voi veni să te verific, începu el. Îmbrăcat în niște pantaloni de culoare deschisă și o cămașă de bumbac cu mânecă scurtă, descheiată la gât, era diferit de omul de afaceri pe care-l întâlnise Andrea la New York. Cu toate astea, ochii erau aceiași: reci, cenușii, critici.

Când îi auzi vocea și își reveni, Andrea se simți tulburată de sentimentele pe care le încerca față de acel bărbat care-i putea fi foarte bine adversar. El avea o oarecare legătură cu tragedia de la Venetia; cu toate astea, ea se simțea atrasă de el.

Zach îi întinse băutura lui Dorian, apoi o întreabă pe Andrea:

– Ce ai dori să bei?

Înainte ca Andrea să poată răspunde, Rachel interveni:

– Vom avea vin la cină, care cred că este deja pregătită. Ea se uită la ușă unde se afla Harriet care anunță tăcută masa.

Dorian îi privi cu rapiditate pe Zach și pe Andrea, puse paharul jos și o urmă pe Rachel în salonul unde se servea cina. Zach îi oferi brațul Andreei. Era, în mod evident, amuzat. Andrea își dădu seama că în cele mai dificile situații, Zach ar fi reușit să rămână pe poziție, totuși, în timpul cinei, el nu-i îngădui lui Rachel să-l irite.

Andrea își trecu mâna pe sub brațul lui și simți o căldură plăcută. Această căldură provenea din contactul pielii lui cu degetele ei delicate și reci. Și o zăpăcise teribil, fiind conștientă de faptul că putea s-o îndepărteze de la scopul ei. Înțepenită, ea i se alătură, hotărâtă să-și potolească tulburarea dar conștientă de faptul că nu-și putea potoli inima care bătea cu putere. Comportamentul ei contrasta evident cu respirația regulată a lui Zach și mersul domol și cadențat al celor două femei din fața lor.

Zach îi oferi Andreei locul din dreapta lui, față-n față cu Rachel, iar Dorian se așază în celălalt capăt al mesei. O dată ce se așezară, Andrea reuși să se relaxeze, concentrându-se asupra cinei. Cina fu servită de Harriet și de un alt servitor tânăr și era delicioasă.

La complimentul Andreei, Rachel îi răspunse:

– Fratele meu insista întotdeauna ca masa să fie delicioasă...

– Da, se serveau întotdeauna fructe de mare, o întrerupse Dorian.

– În fiecare zi aveam câte un meniu diferit, continuă Rachel ignorând-o pe Dorian.

Dorian dădu din umeri, lăsându-l pe Zach să continue conversația. El vorbi despre insulă, povestindu-i Andreei despre istoria și oamenii locului. Sarcastică, Rachel își făcea cunoscute părerile cu care Dorian nu era deloc de acord. De-a lungul cinei, Andrea nu făcu decât să întrebe despre celelalte feluri de mâncare care se serviseră la conacul Drogo. Oare Dorian și Rachel se înțepaseră la fel când la masă era Carl Neville? Sau prezența lui Zach Prescott aducea acea stare de tensiune?

Când cafeaua fusese servită, Dorian își îndreptă atenția către Zach.

– Povestește-ne despre călătoria ta în Brazilia. Primind drept răspuns o ridicare din umeri, Dorian îi spuse Andreei: Zach al nostru este un neastâmpărat. Niciodată nu i-a plăcut munca de birou. Nici nu stă pe gânduri când e vorba să zboare cu avionul și să se întâlnească cu un agent, chiar și în mijlocul junglei, sau să meargă cu barca pe vreun râu învolburat pentru a pune mâna pe un diamant. Zach și-ar asuma orice risc... pentru afaceri.

Privirea din ochii lui Dorian era jucăușă, chiar un pic malițioasă. Andrea nu putea să facă speculații, însă simți că ceva se petrecea între Dorian și Zach, exista o tensiune mult mai subtilă decât cea dintre cele două femei ale familiei Neville.

Într-un fel, ea își dădu seama că Dorian nu exagera cu nimic faptele lui Zach. Ceva la Zach, privirea lui fermă dar blândă, îi spunea că văzuse mult mai multe decât oricine altcineva. Urmele fizice reprezentau proba cea mai evidentă: pielea întunecată, ridurile din jurul ochilor, cicatricile. Dorian avea dreptate: Zach era un om de afaceri neobișnuit. Era în același timp o persoană care vorbea foarte puțin despre sine. Andrea își dădu seama că nu va afla nimic din faptele lui, nici în acea noapte și nici în alta.

Ea avea dreptate. Când, în cele din urmă, el vorbi, cuvintele lui fură o negare.

– Nu risc nimic, Dorian. Fac tot ce este necesar ca afacerile mele să aibă succes. Este un obicei din care alții ar trebui să învețe.

– Ce vrei să spui cu asta, Prescott? îl întrebă tăios Rachel.

– Exact ce-ți închipui, mătușă. Cu cât mă voi implica mai mult în corporația Neville Limited, cu atât mai curând voi dovedi că am dreptate.

– Nu doresc să discut despre afaceri acum, Prescott, îi răspunse

Rachel, și mai ales, nu în prezența străinilor. Andrea încercă să-și ferească privirea și să pară că nu este interesată. De fapt, discuția chiar o fascina, și îi păru rău când Rachel părăsi camera, foarte tulburată, fără a se mai deranja să-și scârțâie scaunul pe podea când îl băgă sub masă. Andrea fu sigură că acela era un obicei de-al ei, mai des manifestat în fața străinilor.

După zâmbetul de pe buze, era evident că Dorian se bucura de fiecare moment al confruntării dintre Zach și Rachel. Andrea era sigură că Rachel, din cauza adorației față de fratele dispărut, nu se înțelegea deloc nici cu Dorian nici cu Zach. Ce simțeau ei unul față de altul, ea nu-și putu da seama. Rachel nu manifestase decât un dispreț față de Andrea care, de-a lungul seriei, află și mai multe ciudățenii despre locatarii conacului Drogo.

Ea se întoarse alături de Dorian și Zach în salon, acolo unde-i aștepta, așezată pe canapea, Rachel. După câteva minute stânjenitoare, Andrea se hotărî să-i lase pe cei trei membri ai familiei să discute despre problemele lor personale, timp în care ea avea să facă o plimbare prin grădină.

Grădina avea un aer straniu, probabil din cauza tufișurilor care lăsau umbre ciudate pe pământ. Hotărâtă să-și continue plimbarea, Andrea înaintă pe potecă, urmărind umbrele care se desprindeau în urma sau înaintea ei, până când în cele din urmă ajunse la terasă.

Ea se lipi de zidul de piatră înalt de lângă fereastră și ascultă vocile care se auzeau în noapte. Probabil că vorbeau despre afacerile lui Neville. Iar Andrea trebuia să afle orice. Se apropie și mai mult de ușile deschise.

Rachel încă mai vorbea de fratele ei.

– Aluzia ta în timpul cinei, când ai afirmat despre Carl că ar fi fost neglijent în conducerea lui Neville Limited...

– N-a fost o aluzie, mătușă. Vocea lui Zach era stăpânită, probabil aceeași voce pe care o folosea în nenumăratele lui întâlniri de afaceri de-a lungul și de-a latul lumii. Corporația este în pragul falimentului, îi spuse el cu răceală. În ultimii ani de viață, unchiul meu a neglijat continuu afacerile corporației.

– A fost bolnav în toți acești ani, dar din fericire pentru noi, s-a ocupat în continuare de colecție, sporind-o. Vânzarea acelor

bijuterii va pune pe picioare corporația, iar averea va rămâne intactă. Asta numai în cazul în care... în care vom vedea colecția gata catalogată.

– Dacă corporația va fi salvată, asta se va datora acelor oameni care s-au implicat în realizarea acestui scop, o corectă Zach pe mătușa lui. Cât despre bijuterii, va trebui să așteptăm și să vedem ce se va întâmpla.

Vocea muzicală a lui Dorian se făcu auzită.

– Cred că Rachel are câteva îndoieli privitoare la credibilitatea Andreei.

– Eu am angajat-o. Iar ea își va duce la bun-sfârșit munca. Aceasta fusese hotărârea lui Zach și nimeni nu comentă.

– Trebuie să fii de acord cu Rachel, continuă Dorian, această Andrea e cam misterioasă, nu face nici o referire privitoare la experiența ei anterioară.

Andrea nu reușise, totuși, s-o păcălească pe Dorian; dincolo de frumusețea aceea dezarmantă, se ascundea o curiozitate care nu fusese satisfăcută. Dar, dintre toți cei trei potențiali moștenitori, ea era cea mai plăcută.

– E prea tânără pentru o asemenea muncă, spuse Rachel neînduplecată.

– Dar este o tânără de treabă și foarte atrăgătoare, admise Dorian.

Andrea începu să se simtă stânjenită dar nu îndrăzni să plece, de teamă să nu piardă ceva, indicii ce ar putea rezolva misterul care învăluia conacul Drogo.

– Are o frumusețe renașcentistă, adăugă Dorian.

– Iar dacă se întoarce de la plimbare, probabil că ar asculta fiecare cuvânt al acestei discuții, le reaminti Zach.

Dorian răsă scurt.

– Probabil că în acest fel ar afla și ea că cei de la conacul Drogo nu sunt ceea ce par a fi.

Atunci, Andrea se îndepărtă de fereastră. Ei spusese tot ceea ce avuseseră de spus, și nu reușiseră decât s-o zăpăcească și mai mult. Nu-și putea da seama ce intenționase să spună Dorian. Probabil că era vorba despre un alt secret al acelei case întunecate și neprimitoare.

Capitolul 4

Noaptea fără nori făcu loc unei dimineți senine care parcă anunța aventura ce avea să vină. Astăzi, Andrea urma să vadă colecția; astăzi, urma să înceapă căutarea bijuteriilor Cappello. Era sigură că le va găsi acolo. Ea avea să se străduiască să nu se arunce într-o căutare frenetică, ci doar să-și facă treaba, să catalogheze colecția cu mare atenție și în același timp să se uite după bijuterii. Începu să se îmbrace, mișcările ei precise și încete nedând de gol nerăbdarea pe care o simțea.

— Cum vei ajunge la Windsor în dimineța asta? Dorian era singură în salon iar întrebarea pe care i-o puse Andreei o surprinse pe aceasta din urmă care se așteptase ca toate pregătirile pentru a fi dusă la bancă să fie de fapt deja făcute.

— Nu știu, spuse ea în timp ce-și turna cafeaua. Am presupus că... Nu reuși să-și termine fraza. Nu știa ce să spună. Se afla din nou în aceeași situație stânjenitoare ca la început. Poate că David Marlowe avea s-o salveze. Cineva trebuia s-o facă!

— O voi duce eu pe Andrea în oraș. Zach stătea în pragul ușii. Iar pe viitor, vom găsi noi o soluție. Mă vei găsi în bibliotecă atunci când ești gata de plecare. El dispăru la fel de repede și silențios

cum apăruse, astfel încât Andrea nu mai apucă să-i mulțumească.

– Ei bine, spuse Dorian aproape iritată. Zach se face cu siguranță folositor. Rareori se comportă așa și se deranjează pentru cineva.

– Sunt angajata lui, Dorian, răspunse Andrea, puțin nedumerită, mai întâi pentru că nimic nu fusese aranjat dinainte și apoi, pentru că Dorian părea atât de surprinsă de ofertă. Dacă nu ajung în oraș, nu pot să-mi fac treaba.

– Bineînțeles, răspunse Dorian. Dar nu era nevoie ca Zach însuși să te ducă. Servitorul ar fi putut s-o facă foarte ușor. Privirea lui Dorian deveni speculativă. Spuneai că l-ai întâlnit pe Zach doar o singură dată la New York?

– Da, răspunse Andrea, hotărâtă să nu accepte provocarea lui Dorian.

Nu-i plăcea răceala care se instalase între ele de când apăruse Zach; voia să reînvie amicitia care apăruse între ele înainte de a veni el.

– Nu l-am văzut decât cu ocazia interviului. Dorian... începuse ea din nou, amintindu-și cum discutau ele când ea o considerase pe acea femeie prietena ei. Poate că am putea ieși la o plimbare pe plajă mai târziu, când mă voi întoarce. M-aș bucura de compania ta.

– Nu cred, spuse Dorian. Nu-mi plac plimbările pe plajă.

– Dar credeam...

– Du-te acum... o întrerupse Dorian. Nu-l face pe Zach să te aștepte.

– Nu, desigur, răspunse Andrea în timp ce-și termină cafeaua și se ridica să plece, întrebându-se care era motivul acestei răceli.

Dorian nu putea fi geloasă pe ea. Andrea clătină din cap, în timp ce mergea pe hol către bibliotecă. Toate se schimbau din oră în oră la conacul Drogo. Tocmai când credea că se lămurise, apăruseră probleme noi.

Ușa bibliotecii era deschisă. Andrea păși înăuntru. Era o dimineată însorită iar Zach trăsese toate draperiile, lăsând lumina soarelui să inunde camera. El stătea la birou. Cicatricea de pe bărbia lui părea mai adâncă, mult mai evidentă ca înainte. Ochii

păreau mai întunecați, mai cercetători, mai misterioși ca niciodată. Cămașa pe care o purta era asemănătoare celei din ziua precedentă, doar că era de un albastru-pal. Pielea lui părea mai bronzată și pentru prima oară Andrea îi observă mușchii puternici ai brațelor. El părea să nu fi observat sosirea ei, continuând să lucreze, scriind repede pe paginile unui carnet. În timp ce scria, mușchii brațelor i se încordau sub pielea arămie. Ea îl pivi fascinată până când Zach ridică ochii.

El îi zâmbi fără să-i vorbească, puse carnetul deoparte și se rezemă de scaun.

– Dacă ești prea ocupat, Dorian va ruga servitorul să mă ducă la bancă.

– Prostii, spuse Zach, ignorând sugestia. Oricum mergeam în oraș. Luă o foaie din carnetul și o puse într-un dosar. E al corporației Neville Limited, explică el.

– Crezi că mai poate fi pusă pe picioare? întrebă ea interesată.

– Cu greu, răspunse el, în timp ce închidea dosarul. Ești pregătită? Se ridică în picioare.

– Voi avea nevoie de registru.

El încuviință dar nu schiță nici un gest.

– Este în sertarul din spatele tău.

Era evident că el nu dădea semne să se dea la o parte și ea nu avea loc să treacă fără să-l atingă. Zach știa acest lucru și totuși, nu se mișcă. Ea îi putea auzi respirația. Se opri, se întoarse către perete și apoi alunecă pe lângă el repede, simțind fiecare loc în care trupurile lor se atinseseră, spatele ei de pieptul lui, fesele ei de pulpele lui. O dată ajunsă la sertar, ea respiră adânc, scoase cheia, deschise sertarul și luă registrul. El tot nu se mișcă. Ea se întoarse să-l privească cu ochi rugători, cu chipul încă îmbujorat din pricina contactului.

Zach zâmbi ușor apoi se dădu la o parte. Totul se terminase. Se eliberase de el. În timp ce ea încercă să spună ceva, privirea lui căzu pe registru și pe cheia din mână ei.

– Nu-ți asumi nici un risc, nu? Ai grijă de orice informație.

Andrea, bucuroasă de orice răgaz, îi răspunse în același fel ca și lui Dorian.

– Nu vreau să ofer informațiile fragmentat și aștept ca ele să fie complete. Între timp...

Luă cheia și o strecură în buzunarul fustei.

– Adică nu voi avea un raport zilnic?

Ea îl privi cu curaj, acum fiind o distanță între ei.

– Va trebui să aștepti la fel ca ceilalți.

– În acest caz, cel mai bine ar fi să te duc în oraș, spuse Zach traversând camera cu pași mari și adăugând peste umăr: Sunt un tip tare nerăbdător.

O conduse pe drumul de munte, într-o mașină sport, iar ea putu observa ce pierduse când venise la conac cu o seară înainte. Ulița îngustă nu era chiar atât de mică precum și-o imaginase ea, iar copacii care-o mărgineau nu erau atât de amenințatori, ci luxurianți și frumoși, acoperiți de flori multicolore. Când drumul se mai lărgi, ea avu o priveliște minunată a Caraibelor, apoi merseră pe un drum de unde se putea vedea marea.

Mașina înainta cu viteză, iar vântul le înăbușea cuvintele, determinându-i să facă apel la gesturi. Zach îi arătă cu degetul una din cele mai frumoase priveliști, iar Andrea încuviință din cap în semn de apreciere. Tot timpul drumului râseră și se înțeleseră bine. Andrea se întristă atunci când în zare apărură orașul Windsor, care aducea cu el civilizația și aglomerația: biciclete, motoscutere, oameni. Zach încetini viteza iar ei putură vorbi, însă intimitatea care apăruse între ei dispăruse.

El o reînvie atunci când opri în dreptul unui semafor, aproape de un vânzător de flori. Zach scoase din buzunar câteva monede și i le dădu vânzătorului.

– Ia să vedem ce alegem, spusă el râzând. Și alese un braț de anemone sălbatice. Le puse în poala Andreei. Dumnezeu știe ce vom face cu ele, mai adăugă.

– Probabil că nu se vor ofili până diseară și le vom pune pe masă la cină.

– Sunt o grămadă care cresc sălbatic în jurul conacului,

comentă Zach, dar Andrea le puse cu grijă pe bancheta din spate a mașinii, mișcată de gestul lui. Ea scoase câteva din buchet și le prinse în bentița care-i prindea părul.

Se întoarse către Zach și-i zâmbi.

– Minunat, spuse el încet. Ea era îmbrăcată într-o fustă și o bluză din bumbac, nu se machiase decât foarte puțin, iar faptul că-și prinsese părul la spate o făcea atât de tânără și proaspătă încât el o privi din nou.

– Minunat, repetă el, iar Andrea fu plăcut impresionată.

Cele două bănci, judecătoria, poșta, celelalte clădiri și magazine, toate erau zugrăvite în culori pastelate. Era un oraș în albastru, roz și galben, fermecător în lumina soarelui. Un oraș calm și liniștit.

Banca unde mergeau ei era construită pe colț, puțin diferită de celelalte clădiri. Era mult mai impunătoare, mai respectabilă, amintind de zilele glorioase ale insulei St. Michael, pe vremea când aparținuse Imperiului Britanic. Când ajunsese înăuntru, realiză că impresia ei fusese corectă. Banca era foarte englezească iar ea află că președintele băncii primise titlul de Cavaler din partea reginei.

Era ușor de înțeles de ce Carl Neville alesese acea instituție pentru a găzdui colecția de bijuterii. Era evident că acolo s-ar fi aflat în siguranță, între acele ziduri austere.

– Te las să-ți faci treaba și vin să te iau pe la ora optsprezece.

– Vei sta în oraș toată ziua? întrebă ea.

– Am niște întâlniri în dimineața asta, dar va trebui să mă întâlnesc la conac cu administratorul plantației de cafea.

– Nu-ți va fi incomod să te întorci?

– Deloc, răspunse Zach. De altfel, nu te pot lăsa singură în Windsor, nu-i așa? Vom găsi un mijloc de transport pentru restul săptămânii. Între timp, te voi prezenta președintelui băncii.

Un bărbat înalt cu pielea măslinie traversă mozaicul alb-negru al pardoselii, cu mâna întinsă.

– Dragul meu Zachary!

– Sir George. Ce bine-mi pare să vă văd! Cei doi bărbați își dădură mâna, iar Zach se întoarse către Andrea. Sir George Burton, iar aceasta este Andrea Thornton. Ea va cataloga averea lui Carl. Sunt sigur că-i veți acorda întreaga dumneavoastră cooperare.

– Desigur. Mă voi ocupa de asta personal. Urmați-mă, domnișoară Thornton, și vă voi arăta camera de lucru. Între timp, Zach, oprește-te pe la biroul meu înainte de a pleca. Am câteva scrisori pentru tine.

Andrea îl urmă pe președintele băncii spre capătul culoarului și apoi în ascensor. Camera de lucru se afla la etajul al doilea.

Paznicul scoase inelul de chei și descuie ușa. Camera era mică și fără ferestre, mobilată cu o masă și un scaun.

– Mă tem că e cam austeră, se scuză Sir George, dar se învecinează cu seiful.

Andrea încuviință, în ciuda faptului că detesta să fie închisă într-o cameră ce semăna cu o celulă, în timp ce afară lumea era inundată de căldură și culoare.

– Va trebui de asemenea să vă verificăm lucrurile personale.

Andrea încuviință din nou. Sir George era prea politicos pentru a folosi cuvântul „percheziție”, dar asta fu exact ceea ce făcu tânărul paznic, cercetând conținutul poșetei Andreei, al diplomatului în care ea pusese registrul de la conacul Drogo, lupa ei de bijutier, cele câteva cărți în domeniu, ochelarii ei speciali, petiile și cârpele de șters praful.

– Trebuie să vă spunem că acest lucru se va întâmpla în fiecare zi, când veniți și când plecați. E foarte nepoliticos, dar securitatea e mai presus de orice. Burton dădu din umeri, iar Andrea îl asigură că înțelesese.

– Iar acum, să vă arătăm bijuteriile. El îi făcu semn paznicului, care reapăru imediat cu o casetă mare, încuiată.

– Sunt cinci astfel de casete, explică Sir George. Dar cred că este mai înțelept să vi se aducă pe rând. Nu se află într-o anumită ordine, căci Carl obișnuia să le pună la întâmplare, dar văd că aveți un catalog al lor.

– Da, încuviință Andrea. Le-am trecut pe listă în ordine cronologică, deci nu e decât o chestiune de...

Paznicul deschise caseta, iar Andrea zări ceva de necrezut. Aceasta era plină cu săculețe de piele neetichetate.

– Carl nu era foarte ordonat, spuse Sir George fără a fi nevoie.

– Sunt etichetate înăuntrul săculețelor?

– Nu cred, răspunse el.

– Va fi o zi lungă, anunță Andrea, așezându-se la masă și scoțându-și echipamentul, știind că va fi mai mult decât o zi obișnuită de muncă. Scoase din casetă un săculeț de piele, pe care-l deschise, curioasă.

Un zâmbet strălucitor apărui pe fața oacheșă a lui Sir George când văzu că Andrea era intrigată.

– Vă las să munciți, spuse el. Salutând paznicul, Sir George închise ușa, lăsând-o pe Andrea închisă în spatele unei bariere de lemn și sticlă.

Nu-l auzise plecând. Goli săculețele pe cârpele ei, fiind adâncită în contemplarea superbeii bijuterii care strălucea acolo.

Era un inel cu un safir mare înconjurat de diamante, montat în aur filigranat. Andrea găsi cu ușurință inelul pe lista ei. Cumpărat fiind cu câțiva ani în urmă, data din secolul al XIX-lea. Datarea era probabil corectă, însă ea era mai mult interesată de felul cum era tăiată piatra.

Examină în lumină piatra, tăiată în cincizeci și șapte de fațete. Când o examină cu lupa, nu găsi nici o imperfecțiune, dar safirul era prea adânc tăiat, capacitatea lui de a reflecta lumina fiind mult diminuată. În loc să strălucească orbitor, era aproape mat.

Andrea privi lista, notând prețul pe care Neville îl plătitise. Nu prea mult pentru o piatră perfectă și totuși, prea mult pentru una tăiată prost. Se uită din nou la data achiziției. O cumpărase la începuturile sale de colecționar. Probabil, o greșeală de începător. Andrea notă ceva pe plic și o adăugă listei ei.

Următorul săculeț scoase la iveală o broșă cu pietre prețioase asemănătoare unor picături de sânge înghețate pe o folie de

platină. Inima Andreei începu să bată cu putere în timp ce ea privi rubinele. Găsi cu ușurință nota în registrul ei, apoi ridică broșa ca s-o privească din nou.

Acelea nu erau rubine. Ea știa acest lucru înainte de a le privi cu lupa. Erau niște pietre asemănătoare cu rubinele. Signor Farnese își avertizase elevii despre pietrele care semănau între ele și care ar fi păcălit cu ușurință un ochi neformat: corindonul galben care semăna cu topazul, topazul albastru confundat cu acvamarinul, și cele din mâna ei imitau rubinele.

Insistențele lui fuseseră convingătoare. Andrea parcă-i auzea glasul: „Folosește-ți ochii. Folosește-ți capul, signorita. Reputația ta depinde de asta”.

Aceste pietre prețioase erau ușor de confundat. Așa-zisul rubin al prințului Negru din Coroana Angliei se dovedise a fi un fals, astfel încât nu era surprinsă de greșeala lui Neville. Și totuși, cum rămânea cu cel care le vânduse? Verifică din nou registrul, citind caracteristicile bijuteriei: broșa din rubine și perle în platină, în formă de inimă, data din anul 1850. De fapt, nu era altceva decât o frumoasă piesă victoriană, cu rubine false și perle de cultură. Andrea se încruntă în timp ce corectă nota din registru. Avera de care vorbea Rachel, sigur nu era alcătuită din acele bijuterii pe care le văzuse până atunci.

Punând la locul ei broșa, ea se gândi la acele rubine, pietre perfecte, cele mai frumoase pe care le văzuse vreodată: colierul Cappello. Rubinele roșii ca sângele, cu interstiții din diamante, făceau colierul neprețuit; istoria lui răsunătoare, spălată în sânge roșu ca rubinele însele îl făcea legendă.

Bijuteriile Cappello datau din secolul al XVI-lea, când ducele Francesco de Medici o zărise pe frumoasa Bianca Cappello. Faptul că frumoasa venețiană era măritată cu un tânăr florentin nu însemna nimic pentru hotărâțul și crudul de Medici. O făcuse amanta lui și a prezentat-o cu minunatul lui colier, care era cea mai valoroasă proprietate a lui. Prima lor întâlnire dovedise că pasiunea Biancăi o egala pe cea a lui Medici. La scurt timp după asta, soțul ei fusese

găsit mort pe o uliță mărginașă, ucis de o bandă de cuțitari. Căsătoria urmasese după o perioadă de doliu foarte scurtă.

Bianca a trăit mult, dar n-a avut nici un copil, iar colierul, împreună cu cerceii din diamante și rubinele de Medici, adăugate la set de către soțul ei adorat în ziua nunții lor, a fost revendicat de rudele din Veneția. Minciuni, mită, luptă între membrii aceleiași familii și cel puțin o crimă în plus au contribuit la nașterea misterului care învăluia aceste bijuterii. Patru secole mai târziu după ce Medici pusese pentru prima oară colierul de rubine și diamante în jurul gâtului alb al amantei lui, Paolo Raffaello a fost acuzat că ar fi copiat și furat bijuteriile, iar din cauza lor a murit.

Ieșind din reveria în care se cufundase, Andrea se întoarse la munca ei. Era tentată să se grăbească, să golească toate săculețele, să caute printre ele, apoi prin celelalte săculețe din toate celelalte casete, până când ar fi găsit colierul, despre care era sigură că era acolo.

Andrea se opri. Tentăția era mare, dar trebuia să-și îndeplinească munca. Regulile băncii ar fi oprit-o de la un asemenea gest, de vreme ce o singură casetă putea fi deschisă o dată. Dacă ar fi făcut o schimbare a regulilor, ar fi dat de bănuț aici, și inevitabil la conacul Drogo. Și totuși, nu putea rezista curiozității de a se uita în acele casete.

Se duse la ușă să se uite pe geam. Paznicul nu se vedea pe nicăieri. Ea își întinse cârpele peste tot și goli săculețele cu mâinile tremurând, dar după o cercetare scurtă, nu descoperi nimic. Bijuteriile Cappello nu era acolo. Resemnată, începu să umple la loc fiecare săculeț. Văzu câteva pietre deosebit de interesante în căutarea ei rapidă, dar inima îi bătea încă cu putere pentru ce avea să vină. Câte ore, câte zile trebuiau să treacă pentru ca ea să găsească ceea ce căuta?

Andrea nu se gândi la posibilitatea ca Neville să fi cumpărat bijuteriile pentru ca apoi să le vândă altui colecționar. Potrivit notelor lui, nu vânduse nici una din achizițiile lui, și zelos cum era,

n-ar fi dat din mână o asemenea bijuterie cum era cea Cappello.

Ceva mai târziu, se auzi soneria iar paznicul deschise ușa.

– A venit domnul Marlowe, spuse el pe un ton baritonal. Vă roagă să prânziți cu el.

Andrea era așa de prinsă de munca ei, încât fu pe punctul de a refuza. Apoi se gândi la David Marlowe și la sinceritatea lui. Prânzul cu el va fi, de fapt, un moment de relax față de mesele încordate de la conac.

Îmbrăcat impecabil, într-un costum kaki și o cămașă galben-pal, David o conduse pe Andrea afară din bancă, ieșind pe strada aglomerată și ajungând la o terasă. Mesele erau așezate sub ramurile copacilor și pentru prima dată, ea se simți bucuroasă că venise acolo. David se arătase la fel de deschis și de prietenos cum fusese și în seara când o luase de la aeroport...

Felul lui calm de a fi se potrivea perfect cu meseria de avocat pe care alesese să o practice pe o insulă îndepărtată cum era St. Michael. Andrea se întrebă care fusese motivul și se hotărî să-l întrebe în timpul mesei.

– Eu nu vreau vin, îi aminti ea, când el comandă meniul. Am nevoie de toată puterea de concentrare pentru a cataloga colecția lui Carl Neville.

David încuviință, în semn de înțelegere.

– Notițele lui Carl nu erau prea concludente. Cel puțin asta am văzut noi. El n-o întrebă nimic, nici despre probele referitoare la colecție și nici nu se oferă s-o ajute. Pentru asta îi era recunoscătoare.

Prânzul se desfășură într-o atmosferă plăcută și fu plin de informații care nu răspunseră într-un totu întrebărilor ei despre familia Neville.

– Mama lui Zach, nu-i trece niciodată pragul casei, explică David. Iar fiul lui Carl vine numai când e rost de bani. Cred că-l vei vedea în curând. Dacă i-ai lua pe fiecare în parte, Rachel este cea mai reticentă. Nu s-a căsătorit niciodată și i-a fost toată viața devotată lui Carl. Nu o place deloc pe Dorian. N-a plăcut-o, de fapt, nici pe prima

nevastă a lui Carl, care a intrat în mormânt întrebându-se de ce.

– Se pare că nu place pe nimeni, comentă Andrea. Pe de altă parte, speram ca eu și Dorian să fim prietene.

– Și nu văd de ce nu ați fi.

– La început mi s-a părut prietenoasă, admise Andrea, dar apoi a devenit mai reticentă.

– E mai degrabă o femeie temperamentală, spuse David, însă insula a schimbat-o cu totul. Bănuiesc că e nerăbdătoare să plece de aici. Probabil că asta ar explica toanele ei.

– Se pare că toanele ei sunt legate de apariția lui Zach, concluzionează Andrea.

David ridică din sprânceană, apoi dădu din umeri. Acea informație îl zăpăcise și pe el.

– Deși nu locuiește la conacul Drogo, Zach pare la fel de ciudat ca și ei, cei care stau tot timpul acolo, observă Andrea. Ar fi dorit să audă și altceva despre Zach de la David. Dar fu dezamăgită de răspunsul lui.

– El n-a fost niciodată apropiat de familie și din puținele întâlniri pe care le-am avut, n-am aflat nimic despre el ci am observat un singur lucru: unicul său scop este să-și mărească averea. Privirea lui David deveni întrebătoare. Tu ce ai observat?

– Aproape nimic. Abia îl cunosc pe acest bărbat.

Mâncarea le fu adusă, iar ospătarul le spunea cu un glas melodios fiecare fel de mâncare pe care-l pune în fața lor.

– De fapt, știu foarte puține lucruri și despre David Marlowe, admise Andrea, privindu-l.

– Nu sunt atât de misterios, spuse el. Vrei să-mi fac o scurtă autobiografie?

Ea încuviință entuziastă, iar el continuă:

– Sunt un bărbat boem de patruzeci și doi de ani. Îmi place la nebunie să călătoresc. Am vizitat insula Saint Michael cu mult înainte ca ea să-și dobândească independența. M-a atras modul de viață, așa că mi-am început practica aici. Soția mea, în schimb, prefera vremea cețoasă din Londra. Așa că s-a întors în Anglia, a

obținut divorțul și s-a recăsătorit cu un membru important al Parlamentului, căruia nu-i plac călătoriile. Cam asta e.

— Încă mai călătorești?

— Cât pot mai mult, spuse el sorbind din vin. Munca nu-mi permite să călătoresc pe cât aş vrea, dar trebuie să-mi câştig existența.

Andrea își aminti că și ei îi plăcuse cândva să călătorească. Iar acum, probabil că venirea lui Zach îi amintise de acel dor de ducă. Andrea gândea că pentru orice exista o explicație, trebuia doar să fie mai atentă.

Întorcându-se din nou la bancă după prânz, David îi făcu Andreei un scurt istoric despre insulă, incluzându-l, evident, și pe Sir George Burton, cetățeanul ei de onoare.

— El a fost personalitatea care a înlesnit trecerea de la protectorat la independență, pentru care a primit Ordinul Imperiului Britanic. Apoi, a fost numit Cavaler cu ocazia ultimei aniversări a Reginei.

El deschise ușa grea a băncii. Aerul proaspăt intră după ei, iar Sir George apăru, cu un zâmbet pe buze.

— Sper că a fost un prânz plăcut, nu-i așa? Foarte bine. Muzicalitatea vocii lui atenua din semnificația cuvintelor care urmau și care erau adresate Andreei: Nu știu cum va ajunge Andrea astă-seară la conac, deoarece Zach este prins cu treburi.

Înainte ca Andrea să răspundă, David avu o idee:

— Insist s-o conduc eu pe Andrea la conac, Sir George.

— Asta s-ar putea transforma într-o competiție pentru plăcerea da a o conduce pe domnișoara Thornton, observă Sir George.

— În seara asta, plăcerea va fi a mea, spuse David. Vin după tine pe la ora șase, Andrea.

Întoarsă în biroul ei, Andrea încercă să înlocuiască imaginea din mintea ei cu alta. Încercă să-și amintească prânzul cu David și să uite că Zach nu va mai veni după ea. Dar nu reuși. Peste chipul lui David Marlowe se suprapunea cel enigmatic al lui Zach Prescott, a cărui atingere încă o mai simțea. Ea puse mână pe obrazul atins de

degetele lui și uită încă o dată că el era șeful ei și nimic mai mult. Chiar înainte de ora șase, Andrea îl chemă pe paznic să pună la loc totul. Ea spera ca lăsând dosarele acolo să evite unele întrebări ale familiei care spera să obțină câteva informații despre avere.

David o aștepta în mașină. El nu-i puse nici o întrebare, și se relaxară într-o conversație ușoară care-l determină să se oprească la marginea Windsor-ului pentru a-i face o invitație la cină.

– S-a deschis un nou restaurant chiar în josul străzii.

– Ești foarte amabil, David, dar în seara asta ar trebui să cinez cu familia și sper să mă culc devreme. Amintește-ți că tocmai am petrecut opt ore aplecată deasupra unui birou. Poate peste o zi sau două, când mă voi acomoda cu ritmul.

– Oricând, răspunse el, îndreptându-se cu mașina către conacul Drogo. Și dacă vrei să iei legătura cu mine, înainte de a ne revedea nu ezita să mă suni, Andrea. Scoase din buzunarul jachetei o carte de vizită pe care Andrea o luă, recunoscătoare. Era plăcut să știe că are un prieten, cineva din afara acelei case. Cartea lui de vizită era contactul cu lumea reală.

Soarele apunea ca un balon roșu dincolo de piscul vulcanului din depărtare.

– Cum se numește?

– Geografic, este numit muntelui Hartings, dar localnicii îl numesc Hul.

David refuză invitația Andreei de a intra în casă, dar zăbovi aproape de ea lângă mașină, ținând-o de braț ca și cum ar fi dorit ca ea să mai rămână. Părul lui argintiu strălucind în lumina apusului de soare și zâmbetul fermecător din ochii lui albaștri o făcură să realizeze din nou cât de chipeș era. Și cu toate acestea, în timp ce el stătea lângă ea, o altă prezență părea s-o înlocuiască pe a lui.

– Mulțumesc din nou, David. Se pare că tot timpul îți mulțumesc.

– Nu-i nevoie. Plăcerea e de partea mea. Ținând-o în continuare de braț, se aplecă spre ea, iar ea crezu că o va săruta. Dar el se retrase brusc, luându-și rămas-bun.

Cum David se îndrepta, ea privi spre casă unde, la etajul doi, una dintre perdele se lăsă. Privi cum mașina lui David dispărea și înțelese motivul pentru care el se retrăsese atât de brusc. Cineva îi privise. Andrea se întrebă care dintre cei trei locuitori ai casei fusese la fereastră.

Află în curând acest lucru. Zach tocmai cobora scările în timp ce Andrea intra în hol. Privirea lui era cu mult diferită de cea pe care o avusese atunci când îi oferise florile în acea dimineață.

– Au supraviețuit florile călătoriei?

– Din păcate, nu, spuse Zach cu răceală. A fost prea lung drumul, iar mașina prea încinsă.

Cele pe care și le prinsese în păr se ofiliseră și ele, iar ea le aruncase. Acest lucru o întristase cumva. Însă nu avusese nici un efect asupra lui Zach. Privirea lui rece nu se clinti.

– Observ că ai venit cu mașina.

– Da. Răspunsul ei fu calm. Cu David Marlowe.

– Am înțeles că Sir George îți aranjase transportul.

– David a fost acolo și s-a oferit să mă aducă acasă, și nu văd de ce...

– Se pare că-ți faci prieteni noi, o întrerupse el. Ceva din felul în care el stătea în fața ei, cu mâna așezată pe balustradă cu nepăsare și totuși arogant, o irită mai mult decât cuvintele lui insinuante. Brusc, ea dădu frâu liber furiei.

– Nu cred că prietenia mea cu David este problema ta, atâta timp cât îmi fac treaba...

– Care treabă este exact problema mea, ripostă el.

Andrea ar fi vrut să-l pocnească și în același timp să fie puțin mai înaltă. Nu numai că Zach Prescott o înfuriase, dar reușise s-o pună în defensivă, și nefiind capabilă să-l intimideze altfel, izbucni din nou:

– Pot să vă asigur, domnule Prescott, că David Marlowe nu mă distrage de la munca mea. De fapt, bunătatea și farmecul lui constituie o schimbare... înviorătoare. Nu intenționase să spună asta; nu intenționase să-și depășească statutul de subalternă, dar

discuția ajunsese prea departe. Întorcându-se să urce scările, observă o sclipire de amuzament ironic în ochii lui Zach, iar ieșirea ei din cadru nu avu efect.

– La naiba! spuse ea în timp ce urca scările, și fu pe punctul de a se ciocni cu Dorian. Văduva semăna cu o sirenă în acea seară, îmbrăcată cu o rochie din dantelă neagră care-i sublinia rontunji-mile și-i accentua culoarea de miere a pielii și părul strălucitor.

– Ce s-a întâmplat, Andrea? Pari supărată. Dorian se arăta vădit îngrijorată.

– Doar o zi obositoare, minți Andrea. Oricum, arăți superb îmbrăcată astfel.

Dorian își atinse dantela moale din jurul gâtului, cu un gest care părea mai degrabă o mângâiere.

– Mulțumesc, spuse ea dulce. Zach și cu mine vom cina într-un restaurant nou din oraș. Dumnezeu, simt nevoia de o ieșire, chiar dacă numai în Windsor. Câteodată, Zach pare foarte amuzant. Ți doresc o seară plăcută, Andrea.

Perspectiva n-o încântă deloc pe Andrea. Ea refuzase invitația la cină a lui David, pentru o seară la conacul Drogo, împreună cu Zach, bărbatul de pe scări, cel care o atinsese cu o seară în urmă pe obraz și care-i cumpărase flori în dimineața următoare. Ceva se întâmplase de îi schimbase sentimentele. Faptul că o văzuse cu David putea fi poate un motiv, însă era vorba de ceva mai mult.

Deschise obloanele ferestrei și privi în grădina de dedesubt. Intenționase să se plimbe pe plajă în acea seară, dar perspectiva nu o mai încânta. Oare ce făcuse ca să determine o astfel de schimbare? Poate că ceva se întâmplase între Zach și Dorian. Asta trebuia să fie. Nimic altceva nu l-ar fi putut face așa de rezervat.

În ceea ce privește cina, Andrea se hotărî să-i spună lui Harriet să i-o aducă în cameră. O fi fost ea doar o angajată, dar nu putea să suporte o pedeapsă crudă și fără rost. Nu era obligată să cineze singură cu Rachel.

Capitolul 5

La volanul unui MG uzat, Andrea se simțea foarte liberă și plină de viață. Vântul îi flutura pletele și la fiecare curbă, părul îi acoperea chipul. Reușise să conducă bine pe drumul de munte. Fusese grijulie, însă nu suficient de grijulie. Îi plăcuse să ia curbe largi și chiar să se apropie de marginea drumului și să privească în jos, doar ca să-și dovedească că nu-i era frică de înălțime. Încercă să ignore golul care i se formase în stomac și care dispăruse după câteva curbe.

Se întreba și acum, uimită, de ce Zach îi dăduse acea mașină. După ce o înfuriase cu o noapte în urmă, el își începuse ziua prin a-i încredința o mașină; o lăsase pe Rachel să se ocupe de acest aspect.

— Prescott a ieșit cu cealaltă mașină, îi spusese Rachel Andreei, când se întâlniseră în hol, în acea dimineață. De acum înainte vei merge singură în oraș cu MG-ul. Cu acel ordin, ea îi dădu cheile Andreei și dispăru pe scări, ducându-se în camera ei. Deși nu-i părea deloc un gest de afecțiune, Andrea fu uimită totuși de ceea ce făcuse Zach, având în vedere că el îi întorsese definitiv spatele.

Nu era decât o singură explicație. Zach, la fel ca și ceilalți de la conacul Drogo, era pur și simplu nerăbdător. El dorea ca bijuteriile

să fie catalogate cât mai repede. Mașina nu era decât un lucru care să grăbească totul și mai mult, în acest fel ea nemaireprezentând o grijă pentru el.

Andrea își începu ziua la bancă prin a cataloga un set de inele de doliu. Acestea erau foarte populare în secolele al XVIII-lea și al XIX-lea, fiind create pentru a comemora moartea unei persoane dragi. Inelele din colecția lui Neville nu erau deosebite, însă câteva erau unice și deci, suficient de interesante pentru a le capta atenția colecționarilor.

Cel mai valoros era unul oval, smălțuit și bătut cu perle și diamante. Pe smalt era gravat cu migală un înger împreună cu cuvintele: „Mereu aproape și totuși departe”. Andrea zâmbi amintindu-și de magazinul tatălui ei în care se găsiseră multe asemenea inele.

Ea găsi în continuare și alte pietre pretioase minunate dar nu foarte importante, în acea după-amiază și în ziua următoare când termină o casetă și începu alta. Din nou, Andrea deschise cu nerăbdare caseta împrăștiind conținutul, sperând să găsească ceea ce știa că trebuie să se afle acolo și din nou fu dezamăgită. Doar că...

Acolo se afla ceva de valoare. Ridică diamantul rar și îl puse în lumină, ținându-l cu grijă în mână. Andrea avu sentimentul că era într-adevăr un expert în giuvaieruri, de fapt, ea însăși tăiașe unele diamante, dar nici unul atât de frumos ca acela, cu cele cincizeci și șapte de fațete ale lui care împrăștiau culorile curcubeului ori de câte ori captau câte o rază de soare. Își aminti de notiță și o găsi imediat: diamant de șase carate, unul dintre cele douăsprezece diamante din Bengal, găsite la Golconda în anul 1852, șlefuit într-o manieră modernă.

Nu exista nici o chitanță, sau un preț atașat, însă, continuând să examineze diamantul, Andrea își închipui că Neville plătise bine pentru el. Nu reprezenta averea la care se așteptaseră cei de la conac, însă reprezenta în mod sigur cea mai valoroasă piesă din colecție, găsită până atunci. Munca ei începuse să devină interesantă.

În următoarea zi, Andrea deschise cea de-a treia casetă, în care găsi o comoară de o frumusețe izbitoare, genul de ornamente pe care le purtau bărbații și soțiile lor: un set de colier din aur, presărat cu pietricele colorate.

Pietrele erau safire, însă nu numai albastre ci și roz, galbene, violete și vișinii. Acele safire împreună cu celelalte accesorii făceau acel colier atât de interesant, de neuitat. Andrea deschise registrul pentru a căuta la index, dar nu găsi nimic. Cu toate astea, ceva din acel set îi aducea aminte de Venetia.

Andrea puse mâinile la ochi, încercând să înlocuiască acea cameră cu coridoarele lungi ale bisericilor și palatelor care rămăseseră neschimbate de-a lungul timpului. Se văzu în Venetia, hoinărind pe acele coridoare, oprindu-se în fața unei picturi pentru a deveni o parte din ea.

Își aduse aminte de vizita la Palatul Dogilor. Stătea în fața portretului lui Leonardo Dona, unul dintre dogii Venetiei, de la începutul secolului al XVII-lea. Era îmbrăcat cu o mantie din catifea, iar pe deasupra ei purta un colier care-i fusese dăruit de Papa Paul al V-lea, în anul 1610, în timpul prieteniei lor înainte ca dogele și mentorul lui spiritual să fie implicați într-o dispută asupra puterii civice. Colierul dispăruse pe la sfârșitul secolului al XIX-lea, însă existența lui era imortalizată în acel portret. Andrea își concentră atenția asupra acestei picturi pentru a examina cu atenție colierul.

Apoi, deschise ochii și privi colierul aflat în fața ei. Credea că era același, dar nu era sigură. Erau anumite părți care nu se vedeau prea bine din portret.

Luă în mână colierul cel greu; involuntar, ea realizează că era ceva neprețuit. Era sigură că acela era colierul dogelui, însă acel simț al ei nu era suficient, așa cum îi spusese de atâtea ori Signor Farnese. Primul instinct, apoi verificarea. Trebuia să fie sigură că într-adevăr acela era colierul demult pierdut al dogelui, întrucât, dacă ar fi fost așa, ar fi putut s-o coste scump.

Era o clauză în contractul Andreei, cum că i se permitea să călătorească pentru cercetare dacă era nevoie. Trebuia să zboare până în Puerto Rico și să consulte câteva cărți de la universitatea San Juan care avea o bibliotecă unică. Acolo și-ar fi putut verifica bănuielele.

Andrea luă un creion și se apucă să copieze cu grijă și meticulozitate colierul. Fusese catalogat în registrul drept un colier din

secolul al XVII-lea, a cărui origine era necunoscută. Fie vânzătorul nu știuse ce vinde, fie Neville nu știuse ce cumpără. În timp ce-l desena, Andrea deveni din ce în ce mai sigură că nici unul dintre ei nu știuse că era vorba despre colierul dogelui, care fusese furat de la palat cu mai mult de optzeci de ani în urmă, fără să mai fie găsit.

Inima Andreei bătu cu putere când ieși din bancă. Dacă acolo era colierul dogelui, atunci ar fi fost o descoperire remarcabilă și ea contribuise la aceasta. Din colecționar în colecționar, colierul ajunsese pe insula Saint Michael de unde ar fi putut să se întoarcă la proprietarul lui de drept, și anume orașul Venetia, iar acest lucru îi va reda reputația. Urcă în mașină și se îndreptă către munți, impunându-și să se stăpânească. S-ar fi putut înșela.

Dar nu se înșelase. Găsise colierul lui Leonardo Done.

După ce părăsise drumul cel lung intrând pe ulița îngustă mărginită de copaci, care ducea la conacul Drogo, euforia ei începu să scadă și nu pentru că lăsase în urmă priveliști încântătoare. Realitatea o lovi.

Andrea estimează valoarea colierului la un milion de dolari, întrecând oricare altă bijuterie din colecție, chiar și diamantul. Era cea mai valoroasă piesă a colecției Neville, doar că nu aparținea familiei Neville. Nu câștigaseră nimic având-o, ci doar notorietatea că deținuseră o comoară furată.

Ulița se îngusta din ce în ce mai mult însă gândurile ei zburdau libere. Descoperise mai mult decât un colier, descoperise butoiășul cu pulbere care avea să explodeze. Andreei îi era deja clar faptul că acele bijuterii reprezentau tot ceea ce mai rămăsese din averea lui Neville. Dacă cea mai prețioasă piesă era un bun furat, atunci și altele, ca de exemplu bijuteriile Cappello, ar fi putut să apară; iar când butoiășul cu pulbere ar fi explodat, ar fi transformat acea colecție în bucățele fără valoare.

Dorindu-și un timp de gândire, Andrea trase mașina pe dreapta și opri, aproape blocând ulița îngustă, încercând să-și facă un plan. Un lucru era sigur. Nu putea vorbi familiei despre bănuiala ei. Indiferent dacă avea sau nu dreptate, nu dorea să stârnească mânia până când catalogarea ei n-ar fi fost completă, iar anunțul ei ar fi

făcut numai în prezența avocatului familiei. Cunosându-i pe cei trei de la Drogo, Andrea știa de asemenea că avea nevoie de sprijinul cuiva, atunci când va anunța că nu era vorba de nici o avere.

Ezitatea ei ar fi putut să fie justificată, sau era vorba despre ceva mai mult? Îi era teamă? Dorința lui Dorian de a se salva pe sine însăși, a lui Rachel de a salva conacul și a lui Zach de a salva averea, o făcură să realizeze că-i era teamă, teamă de faptul că ei nu-i vor îngădui să restituie colierul.

N-ar fi putut să o împiedice. Sau ar fi putut? Se gândi la ieșirile pe care le aveau adesea iubitorii de bijuterii și se înfioră.

„Nu sunt decât prostii”, își spuse ea. Erau în anii ‘80 și nu în secolul al XVII-lea. Și în afară de asta, David Marlowe se afla acolo ca s-o ajute atunci când avea nevoie.

Andrea privi copacii. Un pescăruș singuratic zbura deasupra ei purtat de vânt, îndreptându-se către conac și oprindu-se în cele din urmă pe unul din coșurile lui. Acolo rămase pasărea fericită și când ea plecă. La urma urmei, se gândi ea, conacul nu avea de ce s-o înspăimânte, nefiind decât o simplă casă.

O dată ajunsă, Andrea încercă să urce în camera ei neobservată pentru a-și pregăti călătoria spre San Juan fără ca ceilalți să audă. Însă nu reuși. Trecând pe lângă salon, ea auzi râsul zgomotos al lui Dorian, vocea înconfundabilă a lui Rachel și o altă voce, mai puțin aspră decât a lui Zach. Ea se opri o clipă pentru a asculta, și chiar în acel moment vocea bărbatului o strigă:

— Trebuie să fii Andrea!

Ea se întoarse și văzu un bărbat înalt, pe hol. Părul blond îi cădea pe frunte și dincolo de sprâncenele lui ridicate, ochii albaștri o priveau cu apreciere.

— Numele meu este Brett Neville, spuse el zâmbind. Întoarcerea miraculoasă la casa strămoșească. În cinstea evenimentului, bem șampanie. Vino să ni te alături!

Înainte de a apuca să găsească o scuză, Brett o apucă de braț și o conduse într-o cameră unde le văzu pe Dorian cu zâmbetul până la urechi și Rachel cu un zâmbet surprinzător de luminos.

Andrea descoperi curând motivul veseliei lor. Brett era un tip

fermecător, maestru în arta flirtului și deosebit de încântat să vadă întreaga audiență ascultându-i poveștile despre câștiguri și pierderi la jocurile de noroc din Bahamas.

– Falit, foarte falit. El zâmbi. De aceea a trebuit să mă grăbesc să ajung în Saint Michael, pentru a-mi lua milioanele. O privi pe Andrea, așteptând explicații, iar când ea nu răspunse, el zise: Dumnezeu, pe cât ești de frumoasă, pe atât de secretoasă.

– Munca mea mai are mult până să fie terminată, spuse Andrea cu grijă.

– Dar ai găsit comori nemaipomenite, nu-i așa? insistă Brett. Bijuterii exotice din Orient, diamante din Brazilia, perle și smaralde de o valoare inestimabilă.

Dorian îi întrerupse pledoaria.

– Nu vei afla nimic de la ea, Brett. Andrea e foarte circumspectă. De data asta Dorian nu vorbise cu malițiozitate, iar Andrea se bucură să vadă că sosirea lui Brett îi schimbase dispoziția acesteia.

– Când voi termina catalogarea, îi explică Andrea celui de-al patrulea membru al familiei Neville, toată lumea va afla totul.

– Iar până atunci, nimeni nu va ști nimic, spuse Brett cu seriozitate. Doar dacă...

– Doar dacă? Andrea se simți dintr-o dată neliniștită. Își aminti de temerile ei din mașină și simți ceva amenințător în vocea acelui bărbat chipeș.

– Doar dacă noi nu vom deveni iubiți, iar tu îmi vei șopti din secretele tale prin somn.

Andrea râse și se calmă, uimită de temerile pe care le avea față de Brett sau de familia lui. Ei nu se deosebeau cu nimic față de altă familie potențial moștenitoare. Putea fi vorba de o avere, iar ei do-reau să știe totul despre aceasta. Nu-i învinovătea. Ei bine, în acea zi, ea aflate ceva care ar fi putut face ca visurile lor să devină realitate. Pentru început, Andrea se scuză, ca să se îmbrace pentru cină.

Mai avea ceva de făcut, iar Andrea nu-și irosi timpul și coborând scările, se îndreptă către birou de unde luă cartea de vizită a lui David Marlowe din poșeta ei; formă numărul lui de telefon, așteptând cu nerăbdare ca el să răspundă și privind cu atenție ușa.

Când în cele din urmă David răspunse, ea îi povesti în grabă despre ceea ce descoperise sau își închipuia că descoperise:

– Trebuie să merg la San Juan și să mă uit în câteva cărți la bibliotecă, despre coliere, și am nevoie ca tu să-mi aranjezi călătoria. Ea avea nevoie de mult mai mult, avea nevoie de el pentru a afla despre colier, avea nevoie să-și împărtășească descoperirea cu cineva în care putea avea încredere.

– Desigur, spuse el. Din acest motiv am trecut acea clauză în contract. Îți voi face o rezervare. Va fi un zbor în jurul prânzului, așa că voi trece să te iau pe la ora unsprezece și te voi duce la aeroport. Și pregătește-te să rămâi acolo peste noapte. S-ar putea să nu termini într-o după-amiază.

– Ce voi spune familiei?

– Cât mai puțin posibil, spuse David, râzând pe îndelete. Nu, serios, Andrea, nu le pomeni de călătorie până mâine. Nu vei face decât să-i stârnești și te vor bombarda cu întrebări. Dacă nu știi nimic, nu pot spune sau face nimic, nu-i așa?

Andrea nu-i ascultă ultimele cuvinte. Auzise un alt sunet, de afară, din spatele ferestrei, un foșnet. Acoperi receptorul cu mâna pentru a-și înăbuși geamătul de surpriză. Uitându-se în întunericul nopții, ea văzu o mișcare în tufișurile de sub fereastră.

– David, spuse ea încet. Nu mai pot vorbi acum, voi fi gata mâine la unsprezece.

Puse receptorul în furcă, după care rămase nemișcată, privind. Fereastra era pe jumătate deschisă; aerul de afară era înăbușitor. Cu toate acestea, ceva se mișca afară.

Neliniștea Andreei reveni. Încercă s-o alunge, dar aceasta o învălui o dată cu aerul nopții. Era acolo, și chiar dacă încerca s-o alunge, nu reușea. Făcea parte din casă și din oamenii care o locuiau.

Reuși să treacă de cină fără a-și dezvălui planurile, în ciuda întrebărilor care curgeau neîntrerupt din toate părțile. Părăsi camera imediat ce masa luă sfârșit, îndepărtându-se astfel de întrebări și de ochii pătrunzători și cenușii care o așteptau. De două ori întâlnise privirea fixă a lui Zach și de două ori se ferise de ochii lui.

La fel cum atingerea lui persistase pe fața ei după ce își retrăsese

mâna, așa i se întipări în minte și privirea lui. O făcu să rămână trează și îi bântui gândurile până târziu în noapte.

În cele din urmă ea renunță să mai încerce să adoarmă, își puse capotul și coborî în birou. Dorea să bea un coniac, iar dacă acesta avea s-o ajute, va lua o carte să citească, orice putea să o scape de acea imagine care o bântuia, imaginea acelui bărbat care o sorbea din priviri și-i asculta fiecare cuvânt. Dincolo de suspiciunea lui, Zach însuși devenise suspect.

Casa era învăluită în tăcere în timp ce ea cobora scările; familia se dusesse la culcare, dar câteva lumini slabe mai erau pe hol și chiar în birou. Închise ușa după ea și străbătu camera. Pentru o clipă, Andrea avu impresia că se afla într-un vis fără sonor. Tăcerea era apăsătoare.

Scoase dopul de la sticlă ca să-și toarne în pahar și, nici măcar coniacul curgând în pahar nu se auzea. De aceea, vocea lui fu atât de înfiorătoare.

– Nu poți dormi?

Andrea se întoarse repede. Mâinile îi tremurau și a trebuit să pună paharul jos pentru a nu-l vărsa. Ea privi figura din celălalt colț al camerei. Zach stătea în spatele biroului, și ea abia îl putea vedea în semiîntuneric. El nu se ridică.

Andreei îi străfulgeră prin minte că ori de câte ori se întorcea, el era acolo ori și-l imaginase ca fiind acolo, fie la fereastra de unde o zărise când venise cu David, fie în biroul unde se afla acum, aproape de miezul nopții. Oare tot el fusese mai devreme în grădină? Poate că ar fi trebuit să-i fie teamă, însă, dintr-un anumit motiv, nu-i era. Era doar uimită, și totuși își dorea să scape. El era prea tulburător, și mult prea irezistibil. Ea deveni brusc conștientă de transparența cămășii ei de noapte, acoperită sumar de capot. Și-l înfășură peste piept, îl legă în talie cu cordonul și apucă paharul.

– Nu, spuse ea hotărâtă ca răspuns la întrebarea lui. N-am putut adormi. Voi duce băutura sus. Încercă să nu se uite la el, în timp ce el aprinse lumina, apoi se îndreptă către ea, cu cămașa deschiată până aproape de talie, lăsând să se vadă părul întunecat de pe piept.

– N-am vrut să te întrerup din muncă, spuse ea.

El ajunsese lângă ea și, pentru o clipă, Andrea nu fu sigură dacă el avea de gând s-o ia în brațe sau s-o dea la o parte din drumul lui. El nu făcu nici una nici alta. Luă paharul din mâna ei, desfăcu sticla, turnă mai mult coniac, apoi cuprinse paharul în palme ca să se încălzească. Fără să-i spună un cuvânt, îi dădu paharul.

– Nu lucram la nimic, spuse el. Stăteam doar în întuneric și meditam. Își turnă și el un pahar, apoi se aplecă deasupra barului privind-o cu ochii cenușii ce păreau să strălucească. Nu era aceeași privire de la cină, iar ea era bucuroasă. Era mai degrabă o privire afectuoasă, mai intimă, care o zăpăcea.

Tăcerea din jurul lor părea palpabilă; până și pasările nopții păreau că se opriseră din cântat. O privi îndelung, apoi spuse:

– Văd că nu-ți bei coniacul.

Ea sorbi din pahar, dorindu-și să se calmeze. Dar era imposibil, într-o asemenea noapte caldă și întunecoasă, aproape de acest bărbat care o zăpăcea cu atingerea lui și o înșela cu cuvintele lui.

Zach sorbi din băutura lui și-i zâmbi Andreei de parcă ar fi fost cel mai firesc lucru din lume ca ei să stea atât de aproape unul de altul într-o noapte tăcută.

– Te-ai descurcat cu MG-ul?

Ea încuviință.

– N-am avut ocazia să-ți mulțumesc. A fost foarte draguț din partea ta.

– Ceea ce ai spus tu nu are nici o legătură cu gestul meu, zise el rece. Egoismul e cel care m-a îndemnat s-o fac. Vreau să văd averea cât mai repede catalogată.

– Desigur, spuse ea slab. Fac progrese considerabile.

– Sunt sigur de asta. Sorbi tot conținutul paharului. Deși nu am nici o dovadă. Ce ai descoperit, Andrea? întrebă el rece.

Andrea mai luă o gură pentru a trage de timp. Aflase el ceva? Ascultase el conversația ei cu David? Sau era doar o capcană? Oricare ar fi fost răspunsul, trebuia să fie atentă.

– Am găsit colecția foarte... interesantă. Unchiul tău a avut, în mod evident, gusturi selecte.

Ochii lui Zach se îngustară la auzul acestor cuvinte.

– Selecte în mod obișnuit, sau extraordinar?

El îi întinse o capcană iar Andrea nu avea de gând să cadă în ea. Oricare răspuns ar fi fost eronat în situația de față.

– Nu-ți pot spune decât ceea ce le-am spus și celorlalți: Când catalogarea va lua sfârșit, toată lumea va primi o listă completă.

Zach își frecă bărbia cu degetul, privind-o cu atenție. Apoi, ochii i se îngustară iar buzele i se arcuiră ironic. Avea o mină serioasă, chiar foarte serioasă.

– Eu te-am angajat, Andrea. Eu am oferit o rezolvare problemelor tale, acum e rândul tău să-mi oferi o rezolvare problemelor mele.

Acum era momentul ca ea să-l înfrunte. Și așa și făcu, cu asprime:

– Nu-mi amintesc să scrie așa ceva în contract, Zach; de fapt, cred că mă aflu în slujba averii a cărui executor este David Marlowe. Acum îi deveni clar ceea ce intenționase el. Se jucase cu ea de-a șoarecele și pisica, cu scopul de a-i vorbi despre descoperirea ei. Dar ea nu avea să-i spună nici lui, nici nimănui, până nu era sigură. Își aminti de sfatul lui David și se hotărî să-l asculte, indiferent ce știa Zach.

Numai că mai era o problemă. Andrea nu știa la ce să se aștepte de la el. Încercă să se pregătească pentru ce avea să-i spună, și se puse în gardă, dar nu era nici o modalitate de a se apăra împotriva lui.

El apucă paharul Andreei, i-l luă din mână și-l puse pe bar alături de al lui. Apoi, îi puse mâna pe obraz și începu să-l mângâie cu delicatețea unui iubit, de parcă furia lui, întrebările lui, privirile lui aspre, n-ar fi existat niciodată.

Pe peretele opus se afla o oglindă iar în lumina slabă, ea își văzu chipul acoperit de mâna lui întunecată. Își îndepărtase machiajul și își prinsese părul în vârful capului, însă fu șocată de imaginea ei. Buzele și obraji i se îmbujoraseră, părul i se desprinsese și cădea rebel pe umeri, iar ochii îi străluceau ca smaraldele. Privirea din ochii ei, o privire pasionată, o surprinse mai mult decât atingerea lui. Se îndepărtă de imaginea din oglindă însă nu și de el, căci mâinile lui îi cuprinseseră fața. O lăsase să facă doar un pas, timp în care mâinile lui îi coborâseră pe obraji, trasându-i linia buzelor. Ea

renunță să se mai miște. Nu mai putu să se elibereze de atingerea lui și de privirea pătrunzătoare a ochilor lui care-i atrăgeau pe ai ei ca niște magneti.

– Ai niște ochi atât de frumoși, spuse el brusc, și totuși ascund atât de multe lucruri.

– Toată lumea are câte ceva de ascuns, chiar și tu. Andrea rostise aceste cuvinte atât de încet încât se întrebă dacă el auzise.

Probabil că el auzise, căci un zâmbet slab i se ivi în colțul buzelor. Ea observă că era un zâmbet cinic, însă nu dură mult. Chipul lui deveni serios în timp ce-și coborî mâna și-i mângâie gâtul, o mână atât de puternică și mare încât ar fi putut să-l cuprindă. El își lăsă mâna să zăbovească pentru o clipă acolo. Apoi, amândouă mâinile alunecară pe umerii ei, îi coborâră pe piept, făcând-o să i se taie respirația.

O dată în plus, ea se dădu ușor în spate, tensionată și nesigură pe ea, dar în încercarea ei de a se îndepărta, mâinile lui coborâră între talie și șoldurile ei, de parcă acolo le-ar fi fost locul.

Gestul lui o tulbură atât de mult încât ea se mișcă din nou, zăpăcită, și în mișcarea ei, brațul lovi barul dând peste paharul cu coniac. Acesta căzu cu zgomot pe podeaua lustruită. Andrea scoase un țipăt de uimire pe care Zach îl potoli cu o atingere a degetelor pe buzele ei.

– Te asigur că nu e din cristal, spuse el zâbind în timp ce-și coborî mâinile pe șoldurile ei, apropiind-o și mai mult de el.

Andrea tremura, însă nu din cauza paharului spart ci pentru că intrase din nou sub puterea lui Zach, chiar în brațele lui. Mai era ceva distanță între ei, însă atingerea lui era încă acolo. Mâinile lui insistente urcară din nou, de-a lungul stomacului ei, dându-i fiori pe șira spinării. El își strecură cu grijă mâinile pe sub capot până la dantela cămășii de noapte, care-i acoperea sânii, și începu să-i mângâie sfârcurile cu mișcări senzuale până ce acestea se întăriră. Ea oftă de plăcere. Mâinile lui simțiră fiorul ei și se mișcară din nou, acoperindu-i sânii în palme și jucându-se cu delicatete cu sfârcurile rozalii.

Andrea oftă adânc și închise ochii. Trupul ei era excitat, încălzit, de parcă un foc fusese aprins pentru a o încălzi. În timpul acelei

clipe suspendate în timp, acea clipă de pură fantezie, ea simți cum îi aluneca în brațe și pentru prima dată trupurile lor se atinseră. Sâni ei se lipiră de părul des și mătăsos al pieptului lui.

Ea dădu capul pe spate, încercând să spună ceva, fie să-i poruncească să înceteze acest asalt asupra sentimentelor ei, fie să-l roage să continue. Nu era încă sigură. Când buzele ei se desfăcură, el le acoperi cu ale lui. Mâna lui îi trecu prin păr și o apropiă și mai mult de el, astfel încât aproape că se contopiră unul cu altul.

Zach își trecu limba peste buza ei superioară, apoi găsi gustul dulce al profunzimii gurii ei. Ea gâfâi de plăcere. La început timidă, apoi îndrăzneată, ea îl sărută drept răspuns.

Coniacul pe care intenționase să-l bea se împrăstiasă pe podea; cu toate acestea ea se îmbătase, se îmbătase de pasiune și dorință și de misterul de a se afla în brațele lui. Ametită, chiar nesăbuită, ea își strivea buzele de ale lui din ce în ce mai tare, până când respirațiile li se contopiră, limbile li se atinseră, trupurile explodă.

Dintr-o dată, o lumină puternică zdruncină universul de vis al Andreei.

Vocea lui Dorian tăie noaptea cu aceeași putere cu care o făcuse lumina.

– Am crezut că angajarea ta s-a făcut pe baza experienței tale profesionale, Andrea, strigă ea din ușă, și nu pe baza relației tale speciale cu șeful! E clar că m-am înșelat.

Ei nu auziseră nici pașii ei pe hol și nici ușa deschizându-se. Lumina și apoi vocea ei îi despărțiră la fel de sigur cum i-ar fi despărțit un glonte tras dintr-o pușcă. Dar într-un fel, Zach reușise să păstreze mâna Andreei într-a lui și o strângea cu fermitate, în timp ce, uimiți, ei se întoarseră să înfrunte un adversar.

Capitolul 6

Andrea încercă să se smulgă din strânsoarea lui Zach, însă el o ținea de mână cu aceeași fermitate cu care vorbi:

– Ar trebui să înveți să bați la ușă, Dorian. Astfel ai evita surprizele.

– Surprizele? Asta nu e surpriză, Zach. Nu uita că te cunosc foarte bine, și înțeleg perfect ce s-a întâmplat.

Din nou, Andrea încercă să se elibereze, dar fără succes.

Dorian, care își focalizase atenția asupra lui Zach, părea să nu observe.

– Știu ce te motivează pe tine, Zach. Puterea, spuse ea vehement. Exact la asta te-ai gândit când ai acceptat să preiei plantația de cafea, însă vei avea nevoie de bijuteriile lui Carl pentru a pune afacerea pe picioare, adică vei avea nevoie de... ea.

Andrea încercă să vorbească, însă Dorian o opri.

– Da, draga mea Andrea. Plantația are probleme mai mari decât crede el și nici chiar geniul lui nu o poate salva, fără capitalul de pe urma bijuteriilor.

Andrea se uită la Zach, însă privirea lui era impenetrabilă.

– Este adevărat, Andrea. Scena la care tocmai am fost martoră este modalitatea lui Zach de a face să-i spui totul despre colecția lui Carl. Mă întreb dacă ai...

De această dată, Andrea reuși să se elibereze și să vorbească. Nu mai dorea să fie marioneta celor doi, incapabilă să se miște sau să spună ceva.

– Nici Zach și nimeni altcineva din familie n-a aflat informații despre colecție, Dorian. Vocea ei era emfatică însă nu reușise, în mod evident, s-o impresioneze pe Dorian care începu să râdă ironic.

– Nu te cred, draga mea. Și asta dintr-un motiv foarte bine întemeiat. Numai uită-te la tine, spuse ea. Ești destul de drăguță și stilată, dar nu ai banii necesari ca să te pui în evidență. Tu ești exact ceea ce-i trebuie lui, Andrea, o femeie care poate fi cumpărată, tentată de avere. Care este planul tău propriu-zis? Să subliniezi averea și să i-o revinzi lui Zach, trăgându-ți un profit considerabil? Sau plănuiești pur și simplu să furi piesele într-adevăr valoroase?

– Dorian!... izbucni Zach. Nu te obosi să-i răspunzi, Andrea. Du-te în cameră și uită că această scenă urâtă a avut loc vreodată.

Andrea nu dorea să plece. Dorea să audă ce altceva avea de spus Dorian, însă Zach era insistent iar Dorian arăta atât de înfuriată încât Andrea urmă sfatul lui.

El închise ușa biroului după ea, și când începu să urce scările, Andrea auzi vocea lui Dorian plină de furie, apoi pe cea a lui Zach, și în cele din urmă... să lăse tăcerea.

Un ciocănit în ușă o trezi. Deschise ochii și se uită la ceas.

– E ora nouă, o anunță o voce stridentă de după ușă, înainte ca Andrea să reușească să se uite la ceas. Rachel urcase ea însăși scările pentru a o trezi pe Andrea.

– Dacă vrei să iei micul dejun până să pleci la bancă, va trebui să cobori acum în salon.

Andrea răspunse, într-un fel satisfăcută:

– Nu voi merge la bancă astăzi.

– Și de ce nu? Întrebă Rachel prin ușa închisă. Sunt sigură că-ți dai seama cât suntem de nerăbdători ca averea să fie cât mai repede evaluată...

Andrea merse pe covorul uzat și deschise ușa ca s-o înfrunte pe Rachel. Familia trebuia să aștepte cândva; ar fi putut să-i dea vestile acestei persoane nerăbdătoare.

– Voi merge la biblioteca din San Juan pentru a face câteva cercetări. Mă voi întoarce mâine.

– Aș spune că este cam costisitor. Prescott știe despre asta?

„Va afla peste câteva minute”, se gândi Andrea în timp ce-i răspunse liniștită:

– Sunt sigură că nu va avea nimic de obiectat. Călătoria a primit aprobarea domnului Marlowe.

Chipul lui Rachel se întunecă la aflarea acestei vești. Scoase un sunet care semăna a dezaprobare, se întoarse și plecă. Clătinând din cap, Andrea închise ușa, și se hotărî în grabă să iasă afară pentru o plimbare, astfel încât familia să poată digera vestea.

Totuși, nu avea cum să scape să dea ochii cu ei. Zach fusese singurul care n-o luase la întrebări; ea bănuia că Rachel nu apucase să-i spună încă.

Brett fu primul care o găsi în salon, unde ea își terminase de băut cafeaua și de mâncat pâinea prăjită, tot ceea ce-i lăsase Harriet pentru micul dejun. Ochii lui străluceau de încântare.

– Am auzit că ai făcut o mare descoperire, sugeră el, trăgând deja singur concluzia.

Andrea zâmbi, își bău cafeaua și nu se obosi să-i răspundă de vreme ce Brett, în mod evident, nu aștepta nici un răspuns. El deja se aruncase în speculații.

– Fără îndoială că ai făcut o descoperire importantă de vreme ce trebuie s-o verifici la San Juan. Mă aștept să valoreze sute de mii sau milioane pentru noi. Dacă mă înșel, te rog să dai din cap, spuse el, apoi așteptă puțin după care exclamă: Aha! Nici un gest, deci am dreptate!

– Brett, te rog...

– Știu, nu-mi spune, zise el repede cu o voce feminină care o imită perfect pe a ei: „Voi ști totul atunci când catalogarea se va termina”.

Andrea râse și clătină din cap. Cel puțin, umorul lui Brett făcea ca secretul ei să fie mai ușor de ținut. Totuși ea preferă să rămână precaută; el ar fi putut la fel de bine să se joace cu ea la fel ca ceilalți. Dorian i se alăturase lui Rachel, plină de animozitate. Brett ar fi putut să fie următorul.

Din hol se auzi glasul lui Dorian care-i dădea ordine servitorului. Fiindu-i încă foarte vie imaginea serii trecute, Andrea se hotărî s-o evite pe Dorian, așa că îi spuse lui Brett:

– Cred că mă voi plimba pe plajă până voi pleca. Ea se ridică în grabă, băgă scaunul sub masă și-l lăsă pe Brett singur, după care ea ieși în grădină. Dar nu reuși să scape de Dorian, a cărei voce o opri la capătul terasei:

– Andrea, așteaptă o clipă.

Ea se întoarse în timp ce Dorian se apropia. Părul ei roșcat strălucea în soare, ochii albaștri îi semănau cu marea, și tot chipul îi era un zâmbet.

– Doream să dau ochii cu tine înainte să pleci, spuse Dorian, confirmând bănuiala Andreei, și anume că Dorian aflase de călătoria ei. Spre deosebire de Brett, aceasta nu admise că ar fi știut ceva și nici nu pomeni nimic. Era clar că se gândea la altceva.

– În legătură cu noaptea trecută, spuse ea ajungând pe terasă, aș vrea să-mi cer scuze. Nu știu ce s-a întâmplat. Probabil că din cauza tristeții cauzate de moartea lui Carl și a acestei griji în legătură cu averea. Chipul ei exprima o căință ciudată. Te rog, iartă-mă.

– Desigur, Dorian, spuse Andrea, dar fără prea multă afecțiune.

Nu avea de gând să fie din nou momită de dulceața falsă a acelei femei. Începu să coboare treptele grădinii, dar Dorian o urmă.

– Îmi fac griji pentru tine, spuse blând aceasta, iar Andrea se opri, confuză. Dacă Dorian își făcea griji pentru cineva, atunci acel cineva nu era decât propria persoană, însă era un adevăr valabil pentru toți cei de la conac. Andrea așteptă ca Dorian să continue. Dorea să audă ce avea să spună.

– Ceea ce am spus despre Zach noaptea trecută este adevărat, Andrea, fiecare cuvânt este adevărat. Poate fi lipsit de orice scrupule în încercarea lui de a obține puterea. Este un tip foarte egoist, care nu s-ar da în lături de la nimic, și care, după cum ai observat și tu, adăugă ea pe un ton oarecum răutăcios, poate fi la fel de fermecător. O femeie ca tine...

– Săracă și ușor de manipulat, izbucni Andrea neputând să uite cuvintele dure pe care le rostise Dorian cu o seară în urmă.

– N-am vrut să spun asta, Andrea. Așa cum ți-am spus, noaptea trecută am fost distrusă. Însă tu suferi de inocență, exact tipul de inocență de pe urma căreia profită Zach.

– Nu sunt o fire slabă, Dorian. De fapt, sunt mult mai puternică decât arăt, răspunse Andrea. Părea că dorea să dovedească acest lucru tot timpul.

– Sunt sigură că este așa, însă mai ești și foarte sensibilă. Știu că vei putea să-l înfrunți, spuse Dorian cu încredere.

– Te pot asigura de asta, îi spuse Andrea. Punând capăt discuției cu acele cuvinte, ea traversă grădina îndreptându-se către plajă, lăsând-o pe Dorian privind lung în urma ei.

*

*

*

Andrea se trezi cu o durere de cap ce-i amintea de noaptea de nesomn și pe care discuția cu Dorian o agravase și mai mult. Poate că acea plimbare sub cerul senin avea s-o liniștească. Încercă să-și limpezească gândurile privind dansul soarelui pe mare care semăna cu diamantele, dar care privesc în întetea și mai mult durerea de cap, având impresia că, privind la orizont, vede chipul lui Dorian care culegea diamantele din mare. Andrea clătină din cap. Familia Neville îi invadase chiar și imaginația.

Un pescăruș zbură pentru o clipă pe deasupra valurilor, apucă un pește, se învârti în cerc, apoi dispăru în zare cu un țipăt. Ea îl privea, însă gândurile îi zburau tot la cuvintele lui Dorian. Fuseseră ca un avertisment clar asupra intențiilor lui Zach Prescott și Andrea avea de gând să țină cont de avertisment, nu numai în privința lui Zach ci a tuturor. Fiecare avea un scop privind colecția, chiar și Andrea, al ei fiind acela de a găsi bijuteriile Cappello. Acestea nu i-ar fi adus un venit bănesc, însă i-ar fi liniștit conștiința și ar fi ajutat-o să-și continue viața. Cât despre ceilalți: Zach, Brett, Rachel și Dorian, colecția părea că le stârnește tot felul de emoții, unele confuze, celelalte de-a dreptul înfricoșătoare.

Fusese mai mult decât furie în cuvintele pe care le rostise Dorian cu o seară în urmă, mai mult decât acuzații, fusese ceva

înrudit cu gelozia. Și-l dorea pe Zach pentru ea? Amândoi se cam potriveau, medită Andrea, atât Zach cât și Dorian erau sofisticăți, atrăgători și materialişti. Dorian se transformase brusc, din gazda primitoare într-o babornită furioasă și o prietenă răutăcioasă, iar Zach, din sobrietatea întruchipată, în fermecătorul irezistibil. Într-adevăr, ei se asemănau foarte mult. Exista vreo legătură între ei? Andrea nu putea decât să se întrebe.

Pescărușul renunță în cele din urmă la goana lui după mâncare și dispăru în depărtare. Andrea îl urmări cu privirea. Atunci ea văzu mișcare, o pată de culoare pe stâncile din vârful dealului. Pentru o clipă totul păru nemișcat, apoi stâncile începură să se prăvălească. Andrea ascultă încruntată, ațintindu-și ochii în direcția în care văzuse pata de culoare. Stătea pe mal, cu picioarele îngropate în nisip, privind înmărmurită cum stânca trăgea după ea, din ce în ce mai repede, o grămadă de pietre.

Soarele dispăru brusc de pe cer, acoperit de un nor negru de praf, ridicat de stânci și torentul de pietre se rostogoli cu viteză către Andrea care le privea înțepenită.

Apoi, ea se mișcă, fugind către vârf. Din instinct și fără logică, ea alege o direcție. Ajunse în vârf și se prăbuși la pământ, lipindu-se de stânca rece.

Bolovanul trecuse la doar câțiva centimetri de capul ei și se prăbușise apoi în nisip, rostogolindu-se în mare unde rămase ca o creatură ciudată. Dar încă nu se terminase. Torrentul de pietre îl urmă, acoperind-o de praf și nisip.

În cele din urmă, totul se potoli. Zgomotul încetă, ploaia de pietre se opri, praful care acoperise razele de soare începu să dispară. Însă Andrea nu se mișcă. Rămase nemișcată, cu mâinile încleștate pe stâncă, cu fața și trupul lipite de ea. Inima îi bătea atât de tare încât acoperea celelalte zgomote. Nu știa ce se întâmplase și din ce motiv. Tot ce știa era că fusese norocoasă, extrem de norocoasă. Dacă nu s-ar fi oprit să se uite după pescăruș... Dacă n-ar fi fugit pe deal... Brusc, ea realizează altceva: că îi era teamă.

Înainte ca inima ei să se oprească din bătaia ei nebunească și ca respirația să-i revină la normal, Andrea se ridică din locul binecu-

vântat și începu să fugă din ce în ce mai repede până ajunse la scări; luă pantofii și începu să urce scările cu sufletul la gură. Dar, când ajunse în vârf, se opri. Apoi, gâfâind, traversă terasa.

Brett Neville stătea întins pe un șezlong înaintea ei, îmbrăcat într-un costum de baie și cu trupul acoperit cu ulei de plajă. Când Andrea apăru, el se ridică, își scoase ochelarii și chicoti.

– Arăți de parcă ai fi avut o înfruntare cu însuși diavolul. Ce s-a întâmplat?

Andrea se sprijini de peretele terasei, încercând să-și tragă sufletul.

– A avut loc o alunecare de pietre pe plajă. S-a desprins un bolovan imens. Dacă nu l-aș fi văzut și n-aș fi fugit din calea lui...

– Dumnezeu, Andrea, spuse Brett, e îngrozitor! Se ridică în picioare și o luă în brațe. Te simți bine? Cu mâna liberă, el îi scoase din păr bucățele de pietre.

Ea reuși să încuviințeze din cap.

– Aceste alunecări au loc foarte rar. Aceasta este o insulă periculoasă, fetițo. Avem aici și un vulcan.

– Dar n-a mai erupt de secole, îi aminti Andrea, forțându-se să rămână calmă.

– Astăzi nu putea fi chiar acea zi! spuse Brett cu o voce blândă și cu ochii atenți. N-ai pățit nimic?

– N-am pățit nimic, repetă ea. Mult mai stăpânită, ea îi zâmbi lui Brett și se desprinsă din brațele lui. Acum, trebuie să prind avionul. Să sperăm că nu voi mai avea parte de vreo furtună de data asta.

– Îți garantez că nu. Ți-e de ajuns spaima prin care ai trecut, pentru toată ziua.

– Pentru tot anul, îl corectă Andrea în timp ce se îndrepta către casă. Ajungând la capătul terasei, Andrea se întoarse și-i făcu semn cu mâna. Mulțumesc, Brett, îi spuse ea, iar el o privi îndepărtându-se, cu o mină aprobatoare.

– Chiar și după ce ai fost prinsă de alunecările de pietre, tot frumoasă ești! strigă el.

Cu picioarele goale și cu pantofii în mână, Andrea intră pe holurile reci ale conacului. Era ceva ce nu-i spusese lui Brett și nici chiar ei însăși. Alunecarea ar fi putut să nu fie chiar un accident.

Brett îi spusese că alunecările nu erau ceva neobișnuit. Poate că

nu, dar, de-a lungul acelei plaje, un bolovan care se îndrepta chiar către ea, era ceva neobișnuit; chiar mai mult, ceva de... necrezut... doar dacă... Până atunci, cu toții aflaseră de plecarea ei către San Juan și unul dintre ei, sau poate toți, știau care era motivul. Plimbarea ei pe plajă probabil că fusese momentul potrivit pentru cineva să disloce bolovanul.

Cea mai potrivită alegere ar fi fost Rachel care o ura dintr-un motiv greu de explicat. Rachel, cea care nu o dorise niciodată la conac. Nu era nici o logică în sentimentele lui Rachel, însă în acea casă nimic nu era logic.

O oră mai târziu, Andrea ieși prin ușa de serviciu, ducând cu ea bagajul făcut pentru o noapte și mergând de-a lungul grădinii până la poartă. Acolo avea să-l aștepte pe David, departe de acea casă cu ochii ei sfredelitori, cu întrebările și obiecțiile ei, obiecții care aveau să vină mai ales de la Zach care nu apucase încă s-o înfrunte în acea dimineață.

David întârzie iar când opri în fața porții, Andrea se foia de colo-colo, uitându-se către casă. Se scuza pentru întârziere însă nu remarcă purtarea ei. Nu spuse nimic când o găsi așteptându-l în stradă, chiar dacă era cam ciudat, îi puse bagajele în mașină și plecară.

– Biletul tău e la aeroport și am făcut o rezervare la un hotel din San Juan: Casa Caribe. De fapt, este unul foarte elegant. M-am gândit că ai avea nevoie de o schimbare după, să zicem, eleganța prăfuită a conacului. Și asta este o cheltuială în scopul afacerilor, nu-i așa?

– Chiar așa, și chiar mai mult decât atât, David, ceva foarte ciudat se întâmplă la Drogo. Simțindu-se liberă, ea se hotărî să-i spună totul, începând cu zgomotul care se auzise pe fereastra de la bibliotecă.

– Știu că cineva m-a ascultat vorbind cu tine despre colierul dogelui. Oricine ar fi putut fi împotriva plecării mele la Puerto Rico.

– Și ce te face să crezi asta?

– Pentru că cineva a încercat să... Nu putea să spună totul, nu se putea gândi la asta, nu putea crede. Să mă înspăimânte, concluzionă ea, sperând că doar asta încercase să facă și nimic

mai mult, atunci când îi povesti întâmplarea de pe plajă.

Chipul lui David era serios în timp ce o asculta, chiar îngrijorat, însă concluzia lui fu gândită cu foarte mare grijă și fără a o tulbura.

– S-ar fi putut la fel de bine să fie un accident, Andrea. Astfel de lucruri se întâmplă frecvent. Oricum, dacă alunecarea a fost intenționat stârnită, mi-aș putea permite să-ți spun că cineva încearcă să te avertizeze.

– Să mă avertizeze?

– Să părăsești conacul și insula. Poate că ei cred că tu știi prea multe... sau poate cred că tu vrei mai mult. Oricum ar fi, reprezinți o amenințare pentru ei.

David n-o întreabă pe Andrea ce avea de gând să facă dacă va afla despre colier că era veritabil. Pentru ea, totul era foarte clar, colierul avea să se întoarcă la Venetia. Cu siguranță că și David ar fi sfătuit-o astfel.

– Dacă unul dintre ei a auzit discuția de la telefon cu mine, atunci chiar reprezinți o amenințare, continuă David. El sau ea dorește ca tu să pleci. De fapt, Andrea, s-ar putea ca toți să vrea același lucru.

– Cineva trebuie să catalogheze colecția, îi aminti Andrea. Dar ea știa deja rezolvarea acestei probleme. Ei ar fi găsit pe altcineva care să le facă jocul, realizând că ea n-ar fi făcut-o niciodată. Încercă să se concentreze asupra spuselor lui David.

– Chiar dacă nimeni n-a auzit conversația noastră, chiar dacă alunecarea a fost un accident, ei toți știu că ai descoperit ceva, dar nu știu ce ai de gând să faci, dacă într-adevăr există acel ceva. Sunt foarte speriați, Andrea.

– Așa sunt și eu, mărturisi Andrea.

David se uită la ceas. Se făcuse târziu. El apăsă pe accelerator și luă curba următoare cu un scârțait de roți. Andrea, deja nervoasă din pricina experienței trăite, își ținu respirația, în speranța că el nu va observa.

Însă el observă și se uită la ea.

– Tot ce s-a întâmplat sau bănuiești că s-a întâmplat, pare să te enerveze, Andrea.

Ea era într-adevăr tensionată, evitând priveliștea, indicatorul de

viteze, chiar și privirea lui David. Cu cât chibzuia mai mult la situația în care se afla, cu atât devenea mai nervoasă.

– Ceea ce mă face să mă întreb dacă într-adevăr conacul Drogo este locul potrivit pentru tine, continuă David. Familia Neville este foarte ciudată, cu toții sunt ciudați și în mod sigur plini de neprevăzut. Nu sunt foarte amenințatori, dar nici prea de încredere. Sunt ciudați, repetă el. Dacă nu te simți bine lângă ei și îți faci griji în privința siguranței tale, poate că din San Juan te vei întoarce la New York. Pleacă de la conacul Drogo și îndepărtează-te de toate ciudățeniile lui. Aș putea să-ți trimit mai târziu bagajele.

– Nu, spuse ea cu voce tare pentru a-l convinge pe David și pe ea însăși. Nu voi pleca.

David o privi din nou pentru a fi sigur că exact asta intenționase să spună. Cu toate astea, el tot nu era sigur.

– Pe moment, mi-a fost frică, admise ea, însă intenționez să merg mai departe și să-mi închei munca, cu sau fără avertisment. Sir George va vedea că colecția e în mâini sigure dar eu îmi voi purta singură de grijă.

David o ațâță un pic.

– Ești atât de încrezătoare pe cât spui? Încă mai era un licăr de îndoială în privirea lui.

– Foarte încrezătoare, mărturisi Andrea hotărâtă. Desigur, adăugă ea zâmbind, dacă intru în bucluc...

– Te poți baza pe mine.

– Exact asta speram să spui. Poate că sunt încăpățânată, dar nu sunt nebună, adăugă Andrea. Mă simt mult mai bine știind că ești lângă mine.

David o prinse de mână în timp ce intrau în aeroport. În depărtare, ea văzu avionul așteptând, același avion care o adusese pe insula St. Michael. Oprindu-se la intrare, ea recunoscu pilotul care-i făcu cu mâna prietenește, asigurând-o că de data asta vremea va fi bună.

David o conduse până la scările avionului, unde o lăsă dându-i un sărut.

– Ai grijă Andrea, și mult noroc.

Andrea îl privi întorcându-se la mașină de unde-i aruncă o

ultimă privire. Când se așează pe scaun, temerile ei dispărură brusc. Ea privi la ceea ce avea să vină, întrucât era sigură că cercetarea ei avea să confirme autenticitatea colierului. Nici măcar nu-i mai era frică să zboare. Supraviețuise primului zbor pe o vreme rea. Acest zbor avea să fie o plăcere.

Privind prin hublou, Andrea îl văzu pe același bărbat care, cu o săptămână în urmă, îi cărase cu atâta grijă bagajele. El se sui alene în avion ducând câteva colete și nepăsându-i de faptul că ei trebuiau să respecte un orar.

În cele din urmă, coletele fură încărcate și pilotul urcă la bord zâmbind și cerându-și în același timp scuze.

– Suntem aproape gata.

Și totuși mai întârziară. O mașină frână, oprindu-se într-o parcare de lângă terminal, iar o siluetă înaltă se îndreptă către avion.

– Am reușit, nu-i așa? zâmbi Zach în timp ce urca în avion și se cufunda într-un fotoliu alături de Andrea. Te deranjează dacă voi călători alături de tine, sau îl va deranja pe David Marlowe? Bănuiesc că el a fost cel care a pus la cale această escapadă.

– Nu este o escapadă, Zach. Era uimită dar încercă să-și ascundă uimirea, după care continuă: Călătoria mea are drept scop unele cercetări pe care le voi face la biblioteca universității.

– Fără să-i spui șefului tău, o întrerupse el.

– I-am spus lui David. Ca executor testamentar, el mi-a aranjat călătoria, îi explică Andrea. Simți că tremură dar se stăpâni... Însă ochii lui se opriră asupra mâinilor ei care strângeau brațele fotoliului. Ea și le retrase în grabă și le încrucișă în poală. Nu-l văzuse de noaptea trecută, iar noaptea trecută, ea fusese în brațele lui. Acum, discutau ca doi dușmani. Cu toate astea, ceva familiar licărea în ambele priviri. Ochii lui păreau plini de blândețe, când el spuse:

– Cred că-ți aduci aminte că eu te-am angajat?

– Iar acum ai venit să mă verifici? spuse sarcastic Andrea, încercând să-și ascundă celelalte sentimente, care amenințau să se arate.

Surprinzător, Zach zâmbi.

– Nu. Am niște afaceri în San Juan. Când am auzit că vei pleca cu acest avion, m-am hotărât să merg și eu. El o privi insistent iar când ea își feri privirea, adăugă: Am putea să ne ținem companie.

Motoarele se puseră în mișcare iar avionul începu să vibreze. Zach nu mai continuă discuția, dar ea îi simțea privirea ațintită asupra ei.

Avionul se puse în mișcare pe pistă, apoi decolă. Atunci, Andrea închise ochii și-i ținu așa până când avionul se ridică, apoi privi prin hubloul. Cerul era senin și strălucitor, nu era nici urmă de nor.

Când aterizară în San Juan, Zach insistă cu hotărârea s-o conducă la un taxi.

– Ai unde să stai? o întrebă Zach, ținând încă mâna pe portieră, împiedicându-l pe șofer să plece.

– Da, la hotelul Casa Caribe, răspunse ea. David mi-a făcut o rezervare acolo.

– Desigur, David, spuse el sec. Se îndepărtă de taxi care demară în trombă, pierzându-se în trafic. Noroc, Andrea, spuse el de pe trotuar, în... cercetarea ta.

Totul fusese prea simplu, mult prea simplu, se gândi ea. Zach nu-i pusese decât câteva întrebări, acceptând orice răspuns, fără prea multă curiozitate. De fapt, el păruse mult mai interesat de plecarea lui David în acea călătorie. Dacă el nu știa scopul acelei călătorii, nici nu încerca să-l afle, iar dacă-l știa, nu încerca s-o oprească. Ei bine, acum nimic n-o mai putea opri. Se afla doar la câteva minute depărtare de destinația ei.

Taxiul ieși pe străzile largi, intrând în traficul orașului. Contrastul dintre forfota acestui oraș și liniștea din insula St. Michael era atât de puternic încât Andrea simți o oarecare oboseală. Pulsul ei creștea o dată cu forfota celui oraș dinamic. Claxoanele răsunau, oamenii râdeau, vorbeau și injurau.

Șoferul Andreei accelera brusc, apoi frâna furios, până când opri într-o parcare din fața bibliotecii universității. Acela fusese sfârșitul pe care ea îl așteptase. Inima îi bătea tare și îi crescuse pulsul. Răspunsul se afla aproape. Tot ce avea ea nevoie se afla acolo și putea face dovada bănuielilor ei.

În bibliotecă era răcoare, contrastând cu căldură și zgomotul orașului. Pictura pe care o căuta îi era foarte clară în minte, însă nu și numele picturului, un portretist venețian al acelei epoci care nu lăsase prea multe lucrări în urma lui, ci doar câteva lucrări minore

într-un stil ce amintea vag de Tintoretto. Ea căută în catalog, apoi intră între rafturi, unde petrecu o oră căutând lucrări despre pictura din acea perioadă. Nici chiar cea mai completă lucrare despre Palatul Dogilor nu includea portretul.

Cu ajutorul bibliotecarei, Andrea își începu cercetarea cu colecția de picturi. În cele din urmă, după ce bibliotecara o lăsă singură împreună cu picturile secolului al XVII-lea, plecând să ajute un student, a cărui cerere era atât de ciudată, Andrea o găsi.

Ea apucă cu grijă fotografia și o puse pe un colț al mesei. Ochii dogelui păreau să-i zâmbescă în timp ce ea își pune ochelarii pentru a examina colierul de ceremonie.

Cu mâinile tremurânde ea compară colierul cu schița ei, notând culoarea fiecărei pietre, grosimea lanțului de aur, designul lucrăturii din email. Erau aceleași!

Andrea inspiră adânc. Instinctul ei avusese dreptate. Colierul din colecția lui Carl Neville fusese furat din Palatul Dogilor din Veneția. Avea nevoie de confirmarea unui expert, reprezentant al guvernului venețian, dar asta nu era decât o formalitate.

Acum, că aflase adevărul, nu era sigură ce să facă în continuare: să spună imediat familiei, sau să aștepte până când munca ei se termina, iar bijuteriile Cappello vor fi descoperite, căci era sigură că așa se întâmpla. Ea se hotărî să aștepte. Dacă cei din familia Neville aveau să facă presiuni asupra ei, va cere ajutorul lui David.

Până atunci, era departe de ei. Îi rămăsese timp doar pentru sine. Fiind brusc cuprinsă de un sentiment de entuziasm și vivacitate, Andrea se hotărî să meargă la cumpărături.

Capitolul 7

În țările latine, la ora șaptesprezece ziua abia începe. Andrea se afla chiar în mijlocul forfotei când se apucă să hoinărească pe străzile din Condado Beach, intrând și ieșind din magazine și dând frâu liber dorinței de cumpărături. Aceea era San Juan's Gold Coast, plaja pe care erau construite cele mai luxoase hoteluri și magazine, pentru turiștii înstăriți. Andrea se bucura de acea forfotă, se bucura să uite de conacul Drogo și de locatarii lui, și chiar se bucură să uite pentru o vreme de colierul dogelui și de bijuteriile Cappello.

Două ore mai târziu, ea își răsturnă cumpărăturile pe patul ei din camera de hotel și rămase în picioare pentru a admira rezultatul nebuliei sale. Își cumpăraseră niște haine cam îndrăznețe: un tricou de culoarea piersicii care nu părea mai mare decât o batistă, foarte strâmt și mulat pe ea, o pereche de pantaloni scurți de un roșu-aprins, foarte largi, o rochie galbenă, un costum de baie dintr-o singură bucată, cu spatele gol, și un set de desu-uri foarte confortabile. Toate acele lucruri îi erau necesare pentru a lupta împotriva căldurii, mai puțin ultima piesă pe care ea o luă de pe maldărul de haine și se duse cu ea în fața oglinzii. Rochia era sexi și i se mula pe forme, având imprimeuri colorate și susținută pe umeri de panglici

foarte subțiri. O cumpărase influențată de vreme și de Dorian.

Aceasta îi amintise Andreei chiar cu o noapte în urmă că nu se mai îngrijise de mult, de când trăise la Veneția, amintindu-i în același timp și de sărăcia ei. Dorian avusese dreptate: venise timpul să se ocupe din nou de felul cum arăta. Indiferent prin ce trecuse, viitorul îi stătea în față. Iar acum, venise momentul să-l înfrunte.

Se hotărî să înceapă cu o baie lungă, cu spumă, și să termine cu o băutură răcoritoare. Chemă room-service-ul pentru a comanda băutura în timp ce cada se umplea. Va mai trece mult timp până i se va aduce piña colada, întrucât room-service-ul lăsa de dorit chiar și în cele mai pretențioase hoteluri. Deschise radioul pe un post local ce transmitea muzică spaniolă și intră în cadă în care turnă din belsug spumă de baie oferită de hotel. Scufundându-se în spumă, Andrea reuși să uite totul despre insula St. Michael. Fusesse îngropată într-un alt timp, unul în care nu avea să intre din nou decât în ziua următoare. Numai ziua de azi conta... și intenționa să profite de ea la maximum, chiar singură fiind.

Muzica umplea camera, în timp ce apa îi învăluia umerii, udându-i părul. Spuma se ridica din ce în ce mai mult, iar ea era fericită.

Un ciocănit în ușă se auzi peste sunetele muzicii. Andrea se uită la ceas: trecuseră cinci minute. Recordul mondial în room-service trebuia să aibă loc în timp ce ea făcea baie. Se ridică și apucă un prosop, bombănind nemulțumită din pricina întreruperii, dar nerăbdătoare să-și bea piña colada, pentru a desăvârși momentul fericirii ei.

Înfășurată în prosop, își scutură părul de apă apoi își șterse spuma de pe bărbie înainte de a ajunge la ușă. Bătăile din ușă deveniră insistente. Andrea deschise și avu surpriza să-și vadă piña colada adusă nu de băiatul de serviciu, ci de o persoană foarte familiară ei.

Andrea scoase un chicot, se mai uită o dată la mâna întinsă, apoi se uită la felul cum era îmbrăcată, de fapt, mai mult dezbrăcată, cu apa curgându-i din păr. Pielea care nu era acoperită de prosop, era acoperită de spumă. Ea inspiră adânc, închise ușa repede și se uită în jur după un halat. Abia atunci realizează că uitase să-și pună unul în bagaj.

Ușa se deschise din nou încet, iar mâna cu băutura apărură iar. De data asta, ea o apucă și se grăbi cu ea către baie.

– Pot să intru? strigă Zach după ea. Când ajunse la ușă, ea simți cum prosopul îi alunecă până în talie însă reuși să-l țină pe loc în față.

– Da, răspunse ea dispărând în baie fără să se întoarcă să-i vadă zâmbetul. Oricum, întrebarea lui fusese retorică. Deja el ajunsese în mijlocul camerei.

– Vin imediat, îi spuse Andrea.

– Bine, aștept. Ochii lui zăboviră cu apreciere asupra maldărului de haine de pe pat. Apoi închise radioul în timp ce, în baie, Andrea dăduse drumul prosopului, rămânând goală și încercând să-și revină. Aproape că-și vărsase băutura în cadă. Și-ar fi dorit să fie mai calmă.

– Ai putea veni puțin mai târziu, îi sugeră ea.

– Nu-i nici o problemă. Nu te grăbi, Andrea. Nu mă deranjează să aștept.

Ea dădu din umeri și sorbi adânc din pahar, apoi deschise ușa încet și scoase o mână afară.

– Din păcate, nu am nici o haină aici, spuse ea. Dacă ai putea să-mi dai...

– Astea? se auzi o voce, mult mai aproape decât s-ar fi așteptat, în timp ce-i puse în mână sutienul și chiloții roz.

– Da, și...

– Astea? El îi dădu pantalonii scurți și tricoul iar ea închise din nou ușa, sprijinindu-se de ea și inspirând adânc.

Nu putea să rămână în baie toată ziua, iar dacă el nu avea de gând să plece... Andrea se îmbracă, se pieptănă, bău restul băuturii și ieși să-l înfrunte pe Zach.

– Am trecut pe aici ca să aflu cum ți-a mers astăzi, spuse el serios.

– Destul de bine, răspunse ea.

– Și dacă te-ai acomodat cum trebuie...

– Foarte bine.

– Și dacă vrei să iei cina cu mine.

– Mi-ar face plăcere. Dialogul fusese atât de rapid încât răspun-

surile îi ieșiseră automat din gură, inclusiv cel din urmă. Ea încercă să se eschiveze. Vreau să spun că eu...

Zach rămase tăcut, așteptând.

– Nu sunt sigură dacă... Ea nu putea găsi o scuză iar el știa, așa că nu făcu decât să aștepte, un zâmbet ivindu-i-se în colțul gurii.

În cele din urmă, tot el o salvă.

– Doar dacă, bineînțeles, nu te întâlnești cu altcineva.

– Nu, spuse ea. Nu cunosc pe nimeni în San Juan.

– Sau dacă vrei să iei cina singură? El apucă de bretele rochia cu imprimeuri și o privi cu apreciere.

– Nu, spuse ea din nou.

– Atunci, mă voi întoarce peste o oră. Poți să te îmbraci cu rochia cea nouă, adăugă el, aruncându-i-o pe braț și oprindu-se s-o mângâie pe obraz, într-un gest atât de familiar. Se întoarce și dădu drumul la radio, apoi plecă.

Andrea se aruncă pe pat, confuză. Acel bărbat era puternic și întotdeauna reușea s-o dezarmeze. Se simțea nesigură în preajma lui... însă se simțea femeie în adevăratul sens al cuvântului. Părea să fie ceva aproape periculos la Zach și cu toate astea nu-i fusese teamă când se aflase în prezența lui, ci doar simțise o atracție magnetică. Nu exista nici o explicație pentru asta și nici nu putea să nege, chiar dacă era riscant pentru sentimentele ei.

Cu toate astea, abia aștepta să-l întâlnească.

Poate că el, la fel ca și ceilalți din familia Neville, dorea ca ea să plece. Poate că dorea ca ea să se îndepărteze de bijuterii, de conac și de insula St. Michael. Poate că ea reprezenta și pentru el o amenințare. Dacă așa era, Andrea nu dorea să afle, cel puțin, nu în seara asta.

Făcuseră o învoire înainte de a se uita la meniu. Și asta la sugestia lui Zach: „Nici o discuție despre conacul Drogo sau despre locatarii lui”.

– Nici o discuție despre bancă sau despre Sir George, sau despre colecție, adăugă Andrea. Trebuia să-și petreacă seara așa cum plănuise, chiar mai bine.

– Nici un fel de discuție despre afaceri, termină Zach, ridicând paharul în semn de promisiune.

Ei se ținură de cuvânt și nu vorbiră decât despre seara aceea, despre mâncare și muzică, până când lumânarea de pe masa lor se topi iar ochii li se întâlniră și mâinile li se atinseră. În cele din urmă, ei nu mai vorbiră deloc și rămaseră nemișcați până când melodia cântată de orchestră îi tentă.

Ea se potrivea perfect în brațele lui; capul îi ajungea exact sub bărbia lui, iar trupul ei se mlădia lângă al lui. Brațele lui Zach erau puternice răspunzându-i prin căldura atingerii lor că locul ei era acolo unde se afla în acea noapte, inima lui bătând la unison cu a ei. Muzica era caldă și romantică, trecând de la o melodie la alta fără pauză, astfel încât Zach și Andrea rămaseră înlănțuiți până când se auzi acordul final, iar ei se desprinseră unul din brațele celuilalt.

Plecară din restaurant și merseră pe străzile pline de râsete și muzică. Bucuria îi învăluia și pe ei, făcându-i să se simtă la fel de veseli.

El o luă de mână și o opri în timp ce mergeau, afirmând:

– Ești superbă în seara asta.

Vântul îi bătea în păr și ea se simți frumoasă și diferită, mai exotica, mai plină de viață, mai fără griji ca niciodată, zburdând pe străzi necunoscute alături de Zach. Andrea știa că ar fi trebuit să evite să-i acorde încredere. Acela putea fi bărbatul care să aibă dezlegarea enigmei morții lui Paolo. Acela putea fi bărbatul care să conspire singur sau împreună cu alții, împotriva ei. Cu toate acestea, nu-i venea să creadă, mai ales când acei ochi cenușii o priveau atât de intens, iar mâna lui era atât de caldă ținând-o pe a ei. Orice ar fi fost, conacul Drogo și intrigile lui nu erau decât un vis. Aceasta era realitatea.

Nervozitatea, frica chiar și îndoiala o părăsiseră. Ea nu știa cine era el și pentru moment nici nu-i păsa. El era alături de ea, mergeau împreună iar ea era fericită. Poate că nu aveau decât o singură noapte la dispoziție, singuri, departe de insula St. Michael. Iar dacă aceasta era unica, atunci trebuia să fie perfectă.

Pe când mergeau mână în mână, chiar dacă nu vorbiră de colecția lui Neville, vorbiră totuși despre bijuterii. Trebuiau să vorbească. Aceasta era o parte din viața Andreei, dar și a lui Zach.

El îi descrie piața de diamante din New York, în timp ce mergeau pe străzile din San Juan. Cuvintele lui descrieseră o lume vie a mulțimii de cumpărători și vânzători, a clădirilor înalte, a forfotei de acolo.

– Este o lume aspră, însă am fost bine educat, chiar dacă ceva mai târziu. Am trecut peste dificultăți mult mai mari decât cele de pe Seventh Avenue. Cum mergeau pe străzi, el îi povesti despre prima sa călătorie la Rio precum și despre bătrânul negustor brazilian de diamante, care-l luase sub aripa lui, învățându-l pe începătorul Zach toate capcanele lumii întortocheate a diamantelor.

– Am făcut câteva greșeli, admise el, însă am învățat multe despre diamante. E o adevărată luptă, adăugă el sec.

Mai târziu, ei se treziră plimbându-se de-a lungul plajei, așezându-se pe o stâncă în bătaia lunii, în timp ce ea asculta poveștile lui – acele aventuri despre care el refuzase să vorbească la conac – aventuri în minele cu diamante.

– Am învățat să găsesc ceea ce vreau și cum să am ceea ce-mi doresc, dar nu sunt decât un om de afaceri...

– Și un aventurier nesăbuit, sugeră ea, uitându-se la el cu niște ochi întrebători.

El zâmbi.

– Poate. Dar dacă eu sunt un aventurier nesăbuit, atunci tu ești detectivul. Știi câteva lucruri elementare despre bijuterii, cum ar fi regula celor trei „c”: culoare, claritate și carat. Însă tu ești artistul. Cum a început totul pentru tine, Andrea?

Stăteau unul lângă altul, sprijiniți de stâncă, cu picioarele în nisip, în timp ce ea îi povesti despre educația primită de la tatăl ei, iar mai târziu cea primită de la Signor Farnese.

– Bănuiesc că trebuie să fim niște adevărați detectivi atunci când vine vorba de a afla originea unei bijuterii, și asta include pe toți cei din breasla noastră. Peste tot sunt niște indicii. În tăietură, în montură, chiar și în alegerea pietrei. Întotdeauna, moda a avut ultimul cuvânt.

Zach dădu capul pe spate, uitându-se la stele.

– Capricii ale femeilor, spuse el, mișcându-și mâna pe brațul ei.

– Și ale bărbaților, îi aminti Andrea. Regii saxoni erau pasionați

de perle, iar papii romano-catolici de safire, care se spune că reprezintă pietrele virtuții, ale constanței și adevărului. Și nu uita de regele Ceylon-ului.

– Niciodată, spuse Zach zâmbind. Ce-i cu el?

– Se spune că ar fi moștenit un rubin de dimensiunea unei palme de om. În fiecare dimineață și seară, și-ar fi dat cu această piatră pe față pentru a-și prelungi tinerețea.

– Și?

– Se spune că a murit la vârsta de nouăzeci de ani.

Zach râse.

– Așa se spune.

– Oricum, rubinele au fost pietrele prețioase ale multor familii celebre, cum ar fi cea a ducelui de Marlborough sau de Medici... Andrea își ținu respirația, așteptând. Fusese singurul moment din acea seară când ea făcu aluzie la misterul care încă rămăsese între ei.

Lumina lunii se oprise pe chipul lui Zach, iar ea nu citi în ochii lui decât o oarecare urmă de interes, nimic mai mult. Andrea respiră din nou. Se simțea liberă și știa că nu trebuie să se mai gândească la colecția Neville în acea seară.

– Cleopatra era pasionată de smaralde, desigur, continuă ea discuția.

– Desigur. El se opri și râse. Mă dau bătut. De ce?

– Din cauza celebrului ei păr roșcat. De-a lungul istoriei, smaraldele au fost preferate de roșcați.

Mâna lui Zach, care-i mângâia brațul, se opri. Îi întoarse fața către el.

– Ei bine, am vești pentru toți, spuse el delicat în timp ce mâinile lui abia dacă-i atingeau părul. Este o brunetă, aici, pe plaja din San Juan, care i-ar eclipsa pe toți cu smaraldele ei, pentru că – el se aplecă și o sărută delicat pe buze – ochii ei verzi au exact culoarea acestei pietre prețioase. El o sărută din nou și șopti: Care este cel mai valoros smarald, Andrea?

– Aș spune că este smaraldul în formă de frunză pe care i l-a oferit Napoleon al III-lea împărătesei Eugenia. Ea încercă să nu tremure la atingerea lui.

– Și unde este acum, Andrea? o întrebă el.

– Nu știu. Știa că el era pe punctul de a o săruta din nou. Se pare că a dispărut...

– Va trebui să-l găsim, spuse el, sărutând-o de data asta cu furie. Brațele ei îi înconjurară gâtul, dorindu-și ca sărutul să nu se mai termine niciodată.

Brațele lui puternice o cuprinseseră și căzură înlănțuiți pe nisip, sărutându-se încă fără a se desprinde unul de altul. Când în cele din urmă se desprinseseră din sărutul care-i unea, ea îl privi în ochii aceia cenușii intenși, plini de dorință. El îi sărută pleoapele, obrații, gâtul, murmurându-i la ureche dorința lui și simțind trupul ei răspunzând sărutărilor și cuvintelor.

Răsuflând adânc, el se îndepărtă brusc și se ridică în picioare, privind cum ea zăcea întinsă pe nisip, la picioarele lui. El îi întinse mâna, ridicând-o în picioare. Vântul îi flutură părul peste ochi. El îi îndepărtă părul de pe față iar când ea îl privi, ochii îi străluceau de aceeași dorință care-i anima și pe ai lui.

– Te doresc, Andrea. El rostise acele cuvinte încet, și numai acele cuvinte, nimic mai mult. El citi răspunsul din privirea ei și, ținându-se de mână, părăsiră plaja în tăcere.

În cele din urmă ei ajunseră. Ea îi dădu cheia și el deschise ușa, apoi intrară în cameră unul în brațele celuilalt.

El se duse la fereastră și trase jaluzelele, lăsând lumina lunii s-o învâluie pe Andrea care stătea nemișcată în mijlocul camerei. Își aduse aminte de muzica din acea după-amiază, așa încât deschise radioul.

Muzica era acum diferită, mai romantică.

Zach se întoarse la ea. Acum că erau singuri, aveau timp să se oprească. Știau ce avea să se întâmple și erau amândoi nerăbdători să se întâmple încet, ușor.

– Arăți ca o prințesă din timpul Renașterii, spuse el. Pielea ta are culoarea lunii. Exact la asta m-am gândit prima dată când ai intrat în biroul meu. A trebuit să-mi feresc privirea și apoi să mă uit din nou la tine pentru a fi sigur că ești reală. Te-am atins în ziua aceea, îți mai aduci aminte?

Ea încuviință. Cât de bine își amintea!

– Erai reală, dar păreai atât de delicată și fragilă. Apoi te-am luat în brațe în acea noapte, în birou. S-a întâmplat asta doar noaptea trecută? o întrebă el uimit.

– Da, răspunse ea. Jumătate din cameră îi despărțea. Nici unul nu se mișcă.

– Dar nu ești chiar atât de fragilă, spuse el.

– Sunt mult mai puternică decât par.

– Știu. Am simțit brațele tale în jurul meu, în seara asta, pe plajă. Le voi simți din nou, spuse el în timp ce se îndrepta către ea.

Brațele ei îl cuprinseseră încă o dată, la fel de puternic cum o cuprinseseră cele ale lui Zach. Buzele lui le atinseră pe ale ei, la început delicat, apoi înfometate de parcă dorința pentru ea se aprinsese ca o flăcără. Andrea simți focul cuprinzându-i trupul. Chiar dacă și-ar fi dorit să-și nege sentimentele, n-ar fi reușit. Părea inevitabil să se afle în brațele lui Zach și să-l dorească cu disperare. Își trecu limba peste buzele lui Zach și apoi la colțul gurii, provocator, implorator. Zach răspunse trăgând-o la pieptul lui iar mâinile lui găsiră fermoarul rochiei și dintr-o singură mișcare i-o scoase peste cap. Sâniile îi erau dezgoliți acum, așteptând ca mâinile și buzele lui să-i posede.

Însă Zach se opri și se dădu un pas înapoi. Aruncă rochia pe un scaun iar Andrea rămase în fața lui numai în bikinii pe care el îi recunoscuse ca fiind cei din acea după-amiază. Zâmbi amintindu-și, în timp ce ochii lui zăboviră acolo apoi coborâră de-a lungul picioarelor ei zvelte încălțate în sandale cu tocuri înalte. Zâmbi din nou, căci sandalele și bikinii era tot ce purta ea.

Brusc, în timp ce muzica se amplifică și își intensifică ritmul, ochii lui se întoarseră către sâniile ei mici și perfecți. Din instinct ea își ridică mâinile pentru a se acoperi, dar Zach clătină din cap și-i îndepărtă mâinile. Îi atinse pielea delicată și albă ca fildeșul, iar sfârșurile ei se întăriră instantaneu sub atingerea lui.

Andrea se înfioră sub atingerea lui, iar în ochi îi ardea un foc care se regăsea în acordurile muzicii. Era erotică într-un fel inocent, stând în fața lui cu sâniile dezgoliți, delicată, cu ochii mari și arzători pe fața ei palidă. Cu mâini tremurânde ea îl ajută pe Zach să-și scoată haina, cravata și cămașa, una câte una, din ce în ce mai

repede. Deveniră nerăbdători. El își smulse cămașa pe care o aruncă departe și cu o privire flămândă, o apucă pe Andrea și o duse în pat.

Pentru o clipă, atinse materialul roz al bikinilor ei, după care își strecură degetele pe sub ei, trăgându-i ușor în jos, suficient cât să întrezărească triunghiul întunecat care făcea un contrast puternic cu pielea ei: abanos lângă fildeș. Privirea lui alunecă de la acea umbră întunecată către pulpele și gleznele ei în timp ce-i scotea delicat bikinii, cu o atingere ca o șoaptă de dragoste.

În grabă, el își scoase restul hainelor, aruncându-le la întâmplare pe covorul de lângă pat. Zăbovi o clipă deasupra ei, astfel încât ea să-l poată privi în toată goliciunea lui, plin de dorință. Cu un geamăt, Andrea întinse mâna și-l trase pe Zach lângă ea.

El o sărută ușor, apropiindu-i trupul zvelt de al lui, încercând să amâne inevitabilul. Aveau să ajungă acolo, însă lent și perfect. Zach urmă conturul coapselor și pulpelor ei cu mâini nerăbdătoare și totuși pline de venerație, până când atinseră centrul fierbinte al dorinței ei. Andrea suspină și închise ochii. Pentru ea nu mai exista nimic decât Zach, atingerea lui și ritmul muzicii care era în amândoi.

Un strigăt de plăcere scăpă de pe buzele ei, contopindu-se cu muzica și fiind înăbușit de buzele lui. Ea îi atinse buzele cu limba, apoi i le prinse între dinți, mușcă, gustă, bău din nectarul gurii lui din nou și din nou până când Zach gemu de plăcere.

— Ești minunată, murmură el. Mai minunată decât mi-am imaginat.

Andrea nu spuse nimic, surprinsă nu numai de îndrăzneala ei, ci mai ales de dorința frenetică de a-l avea pe acel bărbat. Nu mai simțise niciodată așa ceva, o asemenea forță cuceritoare care o făcu să uite totul în afară de atingerea mâinii lui și de puterea dorinței ei.

El o săruta cu tandrețe. Gura lui alunecă ușor peste fața ei, sărutându-i pleoapele, nasul, obrații, bărbia.

Când Zach vorbi din nou, vocea lui era străbătută de dorință:

— Vreau ca totul să fie perfect pentru tine, Andrea. Perfect. Avem o noapte întreagă, tot timpul de care avem nevoie.

Ea zâmbi.

— Cum ar putea fi altfel decât perfect, când sunt aici cu tine? Nu

mai fusese nimeni de la Paolo, nimeni care să-i facă trupul să tânjească astfel de dorință. Zach părea să înțeleagă asta, să înțeleagă că ea așteptase... Simțea că prin vene îi curgea foc. Nu putea să-și exprime sentimentele în cuvinte; tânjise după Zach și și-ar fi dorit să facă dragoste la nesfârșit.

Zach se mișcă astfel încât gura lui să-i poată devora sânul, înfruptându-se din el, trasându-i cu limba conturul, apropiindu-se din ce în ce mai mult și apoi prinzând între buze sfârcul rozaliu pe care-l supse cu lăcomie, făcând-o pe Andrea să se înfioare de plăcere.

Ea se arcui spre el, agățându-se de gâtul lui, trecându-și mâinile prin părul lui întunecat, implorându-l să o ia acum, chiar acum!

Zach îi luă mâna, ducând-o către locul dorinței lui. Ea îl atinse, la început timid apoi cu pasiune, știind că el va răspunde dorinței ei pe deplin.

Zach îngenunche deasupra ei cu o privire plină de dorință. Și totuși, el se abținu, penetrând-o încet, cu grijă. Era atât de mică și de strâmtă, nu dorea s-o rănească.

Andrea îl cuprinse în brațele dornice făcându-l să intre în ea, întrucât ea îl aștepta primitoare, nerăbdătoare să-l simtă adânc în trupul ei. El se mișcă încet până când ea răspunse ritmului lui, mișcându-se o dată cu el, în perfectă armonie. Acum nu mai existau cuvinte, doar scurte gemete de plăcere în timp ce ei savurau toate meandrele contopirii lor. Înlănțuiți prin pasiune reciprocă, se mișcau din ce în ce mai repede. Păreau conduși de acele ritmuri bune și cristaline înălțându-se o dată cu muzica care se îndrepta spre finalul dezlănțuit.

Aceasta umplu camera la fel cum trupul lui Zach o copleși, făcând-o a lui pentru totdeauna.

Transpirați și istoviți, ei se țineau unul de altul cu mâinile încheștate, cu unghiile adâncite în pielea umedă, cu inimile bătând cu putere. În cele din urmă ei se liniștiră în căldura nopții. Un zâmbet vag apărui pe buzele Andreei. Apoi, în lumina lunii, văzu o umbră de zâmbet pe buzele lui Zach. El deschise ochii, iar ea se cuibări în brațele lui pentru tot restul nopții, știind că fusese la fel de bine pentru el cât și pentru ea.

Capitolul 8

Jaluzelele erau încă trase în camera Andreei. Razele soarelui pătrundeau la început încet, apoi din ce în ce mai puternic prin fereastră, umplând camera de lumină. Andrea tresări. Încercă să se întoarcă, dar ceva, o greutate, o opri. Se foi, cu ochii închiși din pricina luminii puternice a soarelui. Nu se putea mișca.

Fără voie, ea deschise ochii și văzu: brațul lui Zach stătea deasupra stomacului ei iar un picior de-al lui, deasupra alor ei.

— Nu cred că încercai să te furișezi, nu-i așa? Vocea lui era aspră de somn.

— Sunt uimită să văd că ești tot aici, fu răspunsul ei cinstit.

— Nu plec niciodată noaptea, și mai ales de lângă tine, Andrea. Se trezise de-a binelea și o trase mai aproape de el.

Andrea era tot pe jumătate adormită, resimțind noaptea de dragoste petrecută cu el. Dacă el ar fi tras jaluzelele, ea s-ar fi cufundat din nou în somn. Însă el nu le trase, nu făcu nici o mișcare în afară de a o apropia și mai mult. Ea se lăsă pradă magiei. Era o intimitate la care nu se așteptase, să stea întinsă lângă el dis-de-dimineată simțind căldura trupului lui contopindu-se languros cu al ei.

Când o sărută, Andrea închise ochii și se lăsă purtată de dorință,

plutind pe valuri de plăcere. Pasiunea care-i copleșise în timpul nopții fu înlocuită de mângâieri delicate, de degete care se atingeau și se tachinau.

Amândoi erau ca niște exploratori pe un pământ nou. Însă, ceea ce fusese încet și liniștit, se dezlănțui și izbucni într-o intensitate care se finalizează prin unirea lor. Chiar și atunci, nu simțeau nevoia să se grăbească. Acum se știau unul pe altul; aveau timp. Se folosiră de acel timp, profitând de fiecare clipă, mișcându-se ca unul, total și complet. Apoi, își murmurară numele iar și iar și se luară în brațe.

Plină de fericire, ea adormi din nou. Era un zâmbet pe chipul ei, care îi aparținea doar lui Zach.

– Toată ziua aș putea s-o petrec așa, îi murmură ea chiar înaintea de a adormi, gândindu-se cât de bine fusese și abia așteptând să se trezească din nou în brațele lui.

Dar nu se întâmplă exact la fel. O oră mai târziu, el trase fără jenă cearșaful de sub ea, trăgând-o pe locul unde stătuse el preț de cincisprezece minute, urmărind cu nerăbdare somnul ei, întrebându-se când avea să se trezească.

Andrea mormăi puțin, apoi se cuibări în brațele lui.

– Poate că vom ieși și noi din camera asta și ne vom duce în oraș, o tachină Zach.

– Niciodată, spuse ea, încolăcindu-se în jurul lui și punându-și capul pe pieptul lui. Își înlănțui picioarele în jurul lui. Nu era pregătită încă să se desprindă de ceea ce trăise și să înfrunte lumea despre care el vorbea. Nu încă. Însă era trează acum și se gândea, se gândea la el și la amândoi.

Deși nu-și spusese cuvinte de dragoste, Andrea știa că Zach era bărbatul pe care-l putea iubi. Era în el nu numai o putere fizică ci și o hotărâre pe care ea o admira. Avea de asemenea și un simț al umorului fin, o încredere și o mândrie care la început dădeau impresia de aroganță, dar care acum, combinate cu delicatetea lui, o făcuseră să-l iubească. Toate grijile și temerile ei fuseseră alungate de sărutările lui și felul lui de a face dragoste.

El o ciupi ușor.

– Știu că nu dormi; acum deschide ochii aceia imenși și spune-mi ce crezi despre felul cum te-ai cuibărit în brațele mele.

Ea zâmbi, apoi se întoarse către el pentru a putea să-i vorbească:

– Mă gândeam... mă gândeam... dacă ceea ce s-a întâmplat între noi ar putea schimba lucrurile.

– Vrei să te concediez din funcția de expert al colecției Neville și să te angajez din nou într-o altă funcție? Zach râse. Bineînțeles că nu. Vreau să-ți termin munca. Este încă foarte importantă. N-a avut loc decât o singură schimbare. Acum și tu ești foarte importantă. El nu spuse decât atât, chiar dacă ea se așteptase la mai mult, dându-i timp pentru asta.

Zach se rezemă de pat, cu ochii închiși, foarte relaxat, chipul fiindu-i străbătut de plăcere. El nu se aștepta la ce intenționa ea să spună, nici la ce trebuia să-i spună. Mâna ei atingea părul ondulat de pe pieptul lui și pielea mătăsoasă ai acestuia.

Când se hotărî să vorbească, ea își retrase mâna, însă el i-o reținu într-a lui.

– Nu te opri, Andrea. Măinile tale sunt atât de delicate, de dulci...

– Nu pot vorbi când sunt atât de aproape de tine. Și vreau să vorbesc. Vreau să discutăm despre ceva, Zach, spuse ea încăpățânată încercând să-i ignore mișcările delicate.

Ochii lui se deschisă.

– Chiar așa?

– Da, vreau să discutăm despre ceva important despre care tu trebuie să aflii. Încercă să se elibereze din brațele lui, astfel încât să se poată așeza alături de el. El nu-i dădu drumul.

– Nu. Vom discuta în poziția asta sau nu vom discuta deloc, hotărî el, ignorând seriozitatea ei. Ea își mușcă buza și se încruntă. El nu-i putea vedea expresia chipului, așa încât continuă să glumească.

– Bănuiesc că vrei să-mi spui că ți-ai luat slujba asta din motive ascunse.

Inima Andreei bătu cu putere.

– Nu ești deloc o expertă în bijuterii, ci un sabotor trimis să distrugi plantația de cafea a familiei Neville, continuă el.

Ea se relaxă și începu să râdă, dar tot ar fi vrut să-i spună ceea ce nu dorise să spună nimănui până când colecția nu era catalogată

în întregime. Ceea ce se întâmplase între ei, ceea ce simțea ea acum – și era sigură că și el simțea la fel – îi schimbase planul. Nu avea să spună totul, nu era încă pregătită să-și dezvăluie trecutul. Tot nu găsise bijuteriile Cappello, însă colierul dogelui era acolo. El trebuia să afle.

– Nu, spuse ea, încercând să fie la fel de glumeață ca Zach. Dimpotrivă, știu chiar foarte bine să cataloghez. Știu prea bine s-o fac, Zach.

Zach îi atinse fața întorcându-i-o spre el, privind-o cu ochii înguști și argintii.

– Pare o problemă serioasă.

– Și este, într-adevăr. Respiră adânc. Îi povesti despre descoperirea ei, bănuielile și confirmările ei în legătură cu colierul lui Leonardo Dona.

– Locul lui nu este în colecția Neville, Zach. Este furat și va trebui returnat orașului Venetia.

Putea simți trupul tensionat al lui Zach, însă expresia feței lui nu se schimbă iar vocea lui se păstră calmă.

– Ești sigură? N-ai nici o îndoială?

– Există o șansă la o mie să mă înșel, dar putem afla cu ușurință. Pot să zbor la New York și să verific autenticitatea colierului.

Starea lui Zach se modifică ușor.

– Vrei să duci colierul la New York? El o privi pe sub sprâncene cu suspiciune.

– Da, sau am putea merge amândoi. Atunci când el nu răspunse, ea îi oferă o altă variantă. Sunt sigură că un reprezentant al Venetiei s-ar arăta nerăbdător să vină aici, de îndată ce, oricum, vor fi implicați. Aceasta e o descoperire mare...

– Hai să nu ne lăsăm luați de val, Andrea. Zach o trase lângă el, astfel încât să stea sprijinită de pat. Își lăsă picioarele să-i atârne pe marginea patului, cu privirea departe de ea, blocându-i orice posibilitate de a-i scruta expresia chipului.

– Vrei să spui că nu dorești ca această descoperire să fie verificată? Ea se mișcă, apucând o pernă, și și-o puse la spate dar tot nu reuși să-i vadă chipul lui Zach.

– Totuși nu putem ignora ceea ce s-a întâmplat, îi aduse ea

aminte. În timp ce vorbea, Andrea începu să se teamă că-l judecase greșit și că el sugera doar atât: să nu facă nimic. Pentru scurt timp, inima i se opri.

– Bineînțeles că nu putem ignora, îi răspunse el.

De-abia atunci, Andrea realizează că-și ținuse respirația exact pentru acel răspuns. Ea răsuflă ușurată.

În cele din urmă, Zach se întoarse către ea să o privească, dar ea nu putu citi nimic în ochii lui.

– Dacă într-adevăr acesta este colierul lui Dona, precum spui, atunci el va fi returnat, însă trebuie să ne mișcăm încet și cu grijă. Familia nu va primi vestea asta prea bine.

– Știu. Exact de asta se temuse, motiv pentru care nu spusese nimănui și nu intenționase să-i spună nici măcar lui, până când apropierea pe care le-o adusese noaptea o determinase să vorbească.

– Nici eu nu sunt prea fericit de descoperirea ta, îi spuse el sardonice. Afirmația lui fusese cât se poate de izbitoare și tranșantă. Am sperat să pot păstra plantația de cafea, să o fac să meargă iarăși pe profit. Vestea ta a venit ca un fulger. Bănuiesc că piesa valorează o sumă consistentă.

– Câteva sute de mii.

– Așa că nu va trebui să facem numai față pierderii venitului ci și a piesei, deci implicit unui scandal. Cămătarii care și-au dat banii pentru plantație n-ar fi prea încântați să-mi dea împrumutul până când descoperirea ta nu este evaluată.

– Dar nu există nici o indicație cum că el ar fi știut ce cumpără, sublinie Andrea.

Zach dădu din umeri. Ochii lui înguști se întunecară. Se încruntă. Chipul lui liniștit de până atunci se schimbă. Andrea și-ar fi dorit să-l vadă din nou, dar era prea târziu. Apropierea dintre ei părea că dispăruse.

– Ești de acord să returnăm colierul? întrebă ea după un moment de ezitare.

– Sunt convins de asta, replică el nerăbdător, dar îți cer să aștepti măcar până mă întorc la Saint Mike. Mai am încă o zi de lucru aici, și așa putea foarte bine să-mi petrec ceva timp să-mi creez o bază financiară, de vreme ce veștile despre colecție nu sunt prea încurajatoare.

Andrea tăcu. Era prea devreme pentru a estima valoarea bijuteriilor rămase, dar se îndoia că ar fi fost suficient ca să salveze plantația și să-i mulțumească pe moștenitori.

– Am nevoie de cuvântul tău că vei aștepta, Andrea.

– Deja am spus cuiva, zise ea încet. I-am spus lui David.

– Marlowe? La naiba, Andrea! Mi-aș fi dorit să n-o fi făcut.

– Nu m-am gândit că fac o greșală spunându-i. Și apoi, e un prieten al familiei, avocatul unchiului tău și executorul testamentar, sublinie ea, apărându-se ca răspuns la mânia lui.

Scrâșnind din dinți, Zach o privi rece.

– Aș prefera să rezolv asta în familie, mai întâi. N-ar trebui să-ți fie greu să înțelegi.

– Nu, nu-mi este, recunosc eu, și realizez că nu se sfârșise totul spunându-i lui David. Acum, el trebuia să afle ce descoperise.

– David va întreba ce s-a întâmplat, îi spuse ea lui Zach.

– Iar tu îi vei spune că bănuiala ta a fost confirmată. Doar să nu-i spui că am fost implicat, nici lui, nici la nimeni. Nimic din ceea ce s-a întâmplat între noi nu trebuie să treacă de camera asta. Camera noastră, adăugă el cu o voce care recăpătă, în cele din urmă, tandrețea nopții trecute.

– De acord?

Ea încuviință.

– Foarte bine. El zâmbi și toată tensiunea pe care ea o simțise se topi. Împreună, ei vor înfrunta familia, împreună ei urmau să înapoieze colierul dogelui.

Zach deschise brațele iar ea își ocupă locul care-i aparținea. La început, el nu înțelesese, însă acum era sigură că o făcuse. El o îmbrățișă și o sărută. Andrea avea încredere în el. Totul avea să meargă bine.

*

* *

Andrea coborî din avion la Windsor, zâmbindu-i pilotului. De data asta nimic n-ar fi putut întuneca starea ei de spirit. Ceea ce odată părea misterios, crepuscular, înspăimântător, acum era

interesant și amuzant în lumină și asta includea terminalul și pe cele două persoane morocănoase pe care acum le întâmpină veselă.

Se întâmplaseră mai multe decât se așteptase în ultimele douăzeci și patru de ore, dar toate astea îi dădeau speranțe. Avusese dreptate asupra colierului dogelui și se înșelase asupra lui Zach, și nu putea fi mai fericită. Acum avea încredere în Zach. Acesta fusese un pas nou, dar cel potrivit. Era o ușurare să știe că el va fi lângă ea când va anunța familia. Ca să-i înfrunte pe ceilalți trei avea nevoie de tot ajutorul pe care-l putea primi.

Zach îi dăduse cheile de la MG. Bolidul se năpusti pe stradă îndreptându-se spre conacul Drogo. Andrea se apropia de casă, fără presimțirile negre care o invadau de obicei.

Intrând pe poartă, ea putu zâmbi acelei construcții ciudate, ieșită parcă dintr-un alt timp, stranie dar nu înspăimântătoare.

Soarele strălucea pe acoperișul țuguat, nori pufoși se jucau de-a v-ați ascunselea în jurul turnurilor și a coșurilor iar păsări albe zburau de la fereastră la fereastră, fericite să trăiască în această relicvă a trecutului. Andrea păși afară din mașină, întinzându-și brațele către cerul albastru. Era o zi splendidă! Amintirea lui Zach îi lumină toate așteptările, arătându-i lumea în tonuri aurii.

Brett o aștepta în hol, găsimd în întoarcerea ei o scuză bună pentru un sărut care se opri exact în colțul gurii ei. Încercă s-o mai sărute o dată pe celălalt obraz, îi stil european...

– Tocmai am terminat de mâncat, îi spuse el. Vino. Harriet, mai pune un tacâm! strigă el. Neprimind nici un răspuns, el strigă și mai tare. Un răspuns înfundat veni de undeva din direcția bucătăriei.

– Rachel ia masa în oraș, cu cel mai mare dintre licitatorii locali. Dorian e sus, se schimbă. Vom ieși la călărie, mai târziu, îi spuse el în timp ce aștepta cu o răbdare stăpânită ca Harriet s-o servească pe Andrea și să se retragă în bucătărie. Când ușa se închise în urma femeii în negru, Brett o privi pe Andrea întrebător:

– Spune-mi, spune-mi, spune-mi! Acum că suntem singuri, spune-mi despre descoperirea ta.

– Descoperire? Nu va putea să joace prea mult timp teatru și ea știa acest lucru, însă dorea să aibă puțin timp ca să se hotărască

cum să nu-i spună nimic lui Brett. Ea începu să-și mănânce prânzul alcătuit din carne și salată în timp ce Brett ardea de nerăbdare.

– Motivul călătoriei tale la San Juan, o atâta el. E evident că a trebuit să verifici ceva, și am impresia că e vorba de ceva important. Ce este, Andrea? Ce se întâmplă?

Andrea își ridică ochii către el.

– Se întâmplă destule. Cataloghez o colecție vastă, și asta e rareori posibil fără a consulta niște documente.

El o privi sceptic, dar era vizibil dezamăgit.

– Dragă Brett. Ea îi zâmbi. Era fermecător cu ochii lui de un albastru strălucitor și părul auriu. Nu-ți dai seama cât de limitate sunt posibilitățile mele pe insula asta?

– Bănuiesc că e numai un adevăr spus pe jumătate, zise el nefericit. Bine, Andrea, nu te voi forța, dar sunt în continuare curios.

– Nu ești singurul, răspunse ea candid. Acum, spune-mi, ce s-a întâmplat la conac?

Grimasa se transformă într-un zâmbet larg.

– Un mod foarte subtil de a schimba subiectul, dar mă voi conforma. Dorian și Rachel au avut câteva discuții, iar eu am fost martorul lor. Cam asta a fost. Lucrurile se mișcă foarte încet pe aici. Am mers în oraș aseară, și am văzut că nici acolo nu s-a schimbat nimic.

Andrea nu spuse nimic chiar dacă nu era de acord cu afirmațiile lui despre viața la conac. De când venise ea acolo, viața se desfășurase cu repeziciune.

– Chiar și vremea e plictisitoare, spuse Brett văzând că nu primește nici un răspuns din partea Andreei. La New York e lapoviță, la Chicago ninge, la Miami plouă. Aici, întotdeauna e frumos. Ca să rup monotonia de a înota și de a mă bronză, mă voi duce cu Dorian să călăresc. Ți-ai adus vreo pereche de blugi?

– Da.

– Poți să călărești un cal?

– De fapt, pot, spuse ea, dar cred că cel mai bine ar fi să mă duc la bancă...

– Las-o baltă! Brett era hotărât. Declar zi de vacanță. O plimbare cu calul în jurul plantației de cafea, cum ți se pare?

– Ca să fiu sinceră, nu prea rău, dar... Andrea se gândea la colecție și mai ales la bijuteriile Cappello. Era nerăbdătoare să se întoarcă și să-și termine munca.

– Andrea, e trecut de ora cincisprezece. Ziua de muncă deja s-a terminat. Ai văzut bijuteriile, acum e timpul să vezi și alte proprietăți ale familiei Neville. Arborii de cafea sunt înfloriți doar pentru tine. Știai că înfloresc doar pentru câteva zile?

– Nu, nu știam. De fapt, nu știu nimic despre cafea, în afară de... Ea ridică ceașca.

– De cum o bei. Știi, la asta mă pricep și eu foarte bine, dar ți-aș putea oferi un tur al plantației, sărac în informații. Ce spui?

– Ai câștigat.

– Perfect. Ne întâlnim la grajduri peste o jumătate de oră. Urmează cărarea din fața grădinii.

*

* *

Andrea se îmbracă cu o pereche de blugi, un tricou și se încălță cu o pereche de teniși, nu foarte buni pentru călărie, dar trebuia să se descurce cu ei. Nu mai călărise din adolescență, când ea și tatăl ei își petreceau după-amiezile de duminică pe ponei, în parcurile londoneze. Abia aștepta acea plimbare, avea să fie o schimbare binevenită și i-ar fi putut da ocazia să reabiliteze prietenia ei cu Dorian și s-o cimenteze pe cea cu Brett. Va avea nevoie de amândoi.

Andrea străbătu poteca din grădină, apoi coborî dealul îndreptându-se către grajduri care erau spațioase, cândva, poate, pline de cai. Acum, doar un armăsar bătea pământul cu copita în bolă, alți trei fiind înșeuți, așteptând într-un colț în grajd. Dorian și Brett stăteau aplecați deasupra gardului și ceva din acea scenă o făcu pe Andrea să se oprească.

Caii se adulmecau unul pe altul, mișcându-se fără odihnă. Cuplul de alături stătea nemișcat, foarte apropiat, vorbind atât de încet, încât Andrea nu putu auzi nimic. Se întreabă despre ce discutau ei, apoi realizează că probabil despre același lucru despre care discutau toți, bijuteriile, colecția Neville. Oare asta să fi fost? Scena din

fața ei era mult prea intimă pentru asta. Capul lui Brett era foarte aproape de cel al lui Dorian, bărbia lui atingând părul ei roșu. Ea se dădu înapoi, sprijinindu-se de brațul lui care o înconjura.

Imaginația îi putea juca feste, sau putea fi într-adevăr Brett și Dorian, frumoasa văduvă, tânără, împreună cu chipeșul ei fiu vitreg? Unul din cai nechează. Brett ridică ochii, o văzu pe Andrea și-i strigă să se grăbească.

– Am multe să-ți arăt până la apusul soarelui.

Dorian purta o pălărie cu boruri largi. Brett dezlegă caii, iar Andrea se apropie de ei. Brusc, intimitatea dispăru. Urmărindu-i, Andrea fusese sigură că mintea îi jucase feste. Nu păruse să fie nimic romantic între ei, dar ei și-ar fi unit forțele pentru alte scopuri. Ea își alungă gândul din cap, convinsă că începuse să devină paranoică cu bănuielile ei!

Andrea urcă în șa la fel de ușor ca și ceilalți doi, apoi porniră la trap.

Trecură de sere acoperite cu bambus care filtrau lumina soarelui în raze subțiri, oferind boabelor de cafea lumina necesară încolțirii.

– Vor fi plantate pe deal, anul viitor, îi spuse Brett.

Se opriră în spatele administrației plantației, astfel încât Andrea să poată vedea șanțurile de irigație și clădirea în care se măcina cafeaua. Dorian, fiind un pic plictisită, își lăsă calul să pască în timp ce Brett o conduse pe Andrea prin apropiere.

– Aici sunt mai întâi spălate, îi explică Brett, și fructele bune se vor lăsa la fund.

– Fructele? Credeam că vorbim despre boabe de cafea!

Brett râse.

– Sunt câte două boabe în fiecare fruct. Aici e clădirea în care se macină cafeaua. Fructele trec prin aceste mașini. Pulpa este înlăturată iar boabele sparte. Apoi, sunt spălate din nou și sunt întinse să se usuce pe acele plăci de ciment de acolo. După aceea sunt sortate. Este un proces lung și plictisitor, întreab-o numai pe Dorian.

– Eu cred că este fascinant. Mi-ar plăcea să văd cum funcționează, spuse Andrea.

– Ei bine, poate că vei avea noroc. Prima recoltă va fi cam peste o lună. Stai pe-aproape, spuse el zâmbind, și o dată în plus, Andrea nu răspunse. Poate că într-o zi sau două ei vor afla vestea și nu-i vor mai face invitații, decât poate să părăsească insula!

Încălecară din nou și, în frunte cu Dorian, aproape invizibilă de sub pălăria ei colorată, merseară pe o cărare ce ducea la vale. Dealurile erau luminate de soare.

– Nu mă așteptam la un tur al întregii plantații.

– Așteaptă doar, spuse Brett, pariez că n-ai văzut niciodată arborii de cafea în floare.

– Câtă dreptate ai, spuse Dorian.

– De fapt, mărturisi Brett, nici eu nu i-am văzut, însă administratorul m-a asigurat că majoritatea arborilor sunt înfloriți și că e o priveliște minunată.

Dorian își mână calul înainte, apoi se opri pe creasta dealului, așteptând. În spatele ei, pe un câmp larg cuibărit între dealuri, se înălțau arborii de cafea, pe mulți acri, pe o întindere ce nu putea fi cuprinsă cu ochii. Nu erau cu mult mai înalți decât un culegător de cafea și erau cu toții în floare. Flori albe ieșeau de după frunzele strălucitoare, iar Andrea fu încântată de acea priveliște minunată.

– Nu-i poți opri din înflorit, spuse Brett. Acești arbori vor produce cafea pentru o sută de ani. Problema e cum să scoți profit din cafea.

– Crezi că e posibil? întrebă Andrea.

– E posibil. Zach are un plan care o să meargă, dar pentru care va avea nevoie de bani.

– Dar ce se aude cu sfecla de zahăr? Andrea își aminti că era cealaltă plantație a familiei Neville.

– Zach va defrișa câmpia și va planta copaci pentru cherestea. Tatăl meu a insistat să planteze sfeclă, dar chiar și pe vremea când bolile sau insectele nu devorau plantația, rafinările mergeau în pierdere. Nu, cafeaua e ultima noastră speranță.

– Oricum, totul e minunat! spuse Dorian. Acum, cred că mă voi întoarce acasă și voi face o baie lungă și plăcută. Soarele se furișă

pe după copaci, iar Dorian își puse din nou pălăria pe cap. Arăta la fel de bine ca atunci când începuseră plimbarea, în vreme ce Andrea și Brett erau transpirați.

– Vrea ca nici măcar o rază de soare să nu-i mângâie pielea perfectă, observă Brett.

– Ai face bine să mă imiți, Brett, îl sfătui Dorian, și să-ți ferești frumoasa piele de riduri.

– Trăsături ale bărbăției, draga mea, spuse Brett. Femeile le vor adora.

Dorian râse și făcu din mână în timp ce se îndreptau către casă.

– S-ar părea că farmecul tău are efect asupra lui Dorian. Voia să știe tot, iar Brett era de obicei un bun vorbitor. În ziua aceea nu se dezicea.

– Suntem vechi prieteni. Îi place să flirteze și mie la fel. În mod evident, nu m-am gândit niciodată la ea ca la o mamă.

– Vechi prieteni? Ai cunoscut-o înainte de a se mărita cu tatăl tău? Discuția devenise interesantă.

– De fapt, am întâlnit-o o dată pe râul Riviera, dar asta a fost când era cu Zach. Se potriveau de minune.

Soarele se ascunsese din nou, dar acesta nu fusese motivul pentru care Andrea se înfioră. Tremură și își frecă mâinile pentru a-și reveni în fire. Sângele ei părea că se transformase în gheață. Zach și Dorian?

– Asta a fost înainte de a-l cunoaște pe tata, continuă Brett, și a ales această insulă-paradis. N-am știut niciodată cine a pierdut în această afacere, Zach sau Dorian.

Zach... Dorian. Numele bubuiau în urechile Andreei.

– Vrei să ocolești tot drumul, sau să o tai printre șiruri? o întreabă Brett, întrerupându-și povestea.

Andrea o luă înainte, astfel încât el să nu-i vadă chipul, care știa că-și pierduse din culoare. Apoi, simți cum se prăbușește în șa și încercă repede să stea dreaptă și să răspundă la întrebarea lui.

– Hai s-o luăm pe scurtătură, reuși ea să spună.

Brett o luă prin șirurile de arbori înfloriți. Ramurile se frecau de picioarele lor, apoi, când ajunseră la un șir mai deschis, umăr lângă umăr, Brett putu să-și continue povestirea.

– Cei din corporație sunt de părere că Zach e cel care s-a ars și că niciodată n-a reușit să treacă peste asta. Brett dădu din umeri. Lui Zach nu-i place să piardă, iar pe acea vreme nu era tocmai omul de afaceri internațional care este astăzi. Dorian probabil a crezut că tatăl meu are mai multe să-i ofere, cel puțin din punct de vedere material, spuse el pe un ton filozofic în timp ce intrau din nou într-un interval mai îngust.

Gândurile Andreei alergau nebunește. O văzuse pe Dorian în acea primă noapte la cină, plină de viață și strălucitoare, așezată în fața lui Zach. Își aminti de felul cum Dorian era îmbrăcată atunci când se întâlniseră pe scări, înainte de a li se alătura pentru cină. Își aminti de furia lui Dorian când îi găsisse în birou. Oare Zach și Dorian reînnodau relația, sau aceasta nu se sfârșise niciodată? Andrea nu găsea nici un răspuns rezonabil.

– Andrea, vino, o chemă Brett. El galopa înainte, dar ea nici măcar nu observase. Hai să ocolim înapoi, pe celălalt drum, îi sugera el.

– Ăăă... de data asta nu, Brett. Mi-e dintr-o dată foarte cald și sunt obosită. Toată plimbarea asta... Nu sunt obișnuită...

– Bine, vom face asta din nou, dacă eu am de ales. În sfârșit, am întâlnit un călăreț priceput și chiar unul foarte frumos. Data viitoare nu vei scăpa atât de ușor de mine.

Au mers înapoi de-a lungul aceleiași cărări, în timp ce Brett vorbea pe același ton plăcut. Nimic nu se schimbase, cu excepția speranțelor ei.

Andrea nu coborî pentru cină în seara aceea, cerând să i se aducă masa în cameră, pretextând oboseala. Se așeză pe pat în semiîntineric, nefiind în stare decât să se gândească la Zach și Dorian. Tensiunea și atracția existau dintotdeauna între ei și toți cei din jur știau motivul. Doar Andrea fusese prea oarbă – sau prea vrăjită ca să observe.

*

* *

Se trezi în zori, se îmbracă repede și ieși din cameră. Tava pe care Brett i-o trimisese cu cina era neatinsă pe măsuta lângă ușă. Ea o ignoră. Dorea să-i lase să se întrebe de ce lăsase mâncarea neatinsă. În liniște, ea coborî scările și traversă holul larg către ușă. Se simțea parcă apăsată de tavan până când ieși pe ușă.

Soarele se înălța deasupra munților, scaldând natura într-o lumină caldă, aurie. Aerul era proaspăt și dulce, amestecat cu mirosul mării și pământului, dar frumusețea dimineții era dureroasă. Sub toată acea frumusețe zăcea ceva întunecat și sumbru. Aruncă o ultimă privire spre conac, după care plecă cu mașina. În acea zi, nu mai zburau păsările în jurul hornurilor.

La câteva blocuri de bancă era un mic restaurant. Andrea își alege o masă la margine și comandă cafea, cornuri și fructe. Nu mai mâncase de când Harriet îi pregătise prânzul ușor cu o zi în urmă.

Mâncă și bău cu gesturi mecanice. Își imaginează cafeaua provenind din aceleași boabe aromate care creșteau la Drogo, dar nu putea fi sigură. Nu simțea nici un gust, mânca doar pentru a-și potoli foamea.

Când ieși afară, David o aștepta pe trotuar.

— Ți-am văzut mașina parcată pe partea cealaltă. Nu servesc și masa la Drogo?

— M-am hotărât să încep dis-de-dimineață. Ei merseră împreună către bancă.

— Am sunat astă-noapte dar mi s-a spus că te odihneai. Nu te-ai simțit bine?

— Am fost doar puțin amețită. Am călărit în jurul plantației, explică ea. Acum mă simt bine.

— Ei bine, nu prea pare, spuse el, iar ea știa că avea dreptate. Culoarea din obraji îi dispăruse definitiv atunci când Brett îi spusese de Zach și Dorian. Aruncând o privire la vitrine, în timp ce mergeau de-a lungul lor, ea văzu un chip foarte palid.

— Ar fi trebuit să-mi fi urmat sfatul, Andrea, și să nu te fi întors. Se pare că Drogo nu are un efect benefic asupra ta, spuse David.

— Trebuia să mă întorc și să-mi continuu munca.

— Ai avut dreptate în privința colierului?

— Desigur.

– Presupun că nu i-ai spus familiei! Era o afirmație, nu o întrebare.
– Nu încă. Aștept. La privirea lui, Andrea adăugă: aștept momentul potrivit.

– Îndrăznesc să spun că, cu o familie ca Neville, cineva ar putea aștepta o viață pentru momentul potrivit.

Andrea zâmbi.

– Ah, David, spuse ea, întotdeauna privești în perspectivă.

– Ei bine, fată dragă, dacă aș fi fost în locul tău, nu aș fi pomenit de colierul lui Leonardo Dona până la catalogarea completă a colecției.

Era un punct de vedere asupra căruia toată lumea părea să fie de acord, se gândi Andrea.

– Ai dreptate. Nu are sens să stârnești panică înainte de vreme.

David așteaptă împreună cu ea în fața băncii până când paznicul deschise ușa. Apoi, Andrea își croi drum către camera ei închisă, dedicându-se cercetării, așezată la masă în fața celei de-a patra cutii din cele cinci care urmau să fie catalogate.

Spre surprinderea Andreei, munca decurse ușor. Era în stare să-și lase la o parte emoțiile și să se lase absorbită doar de munca ei. Pietrele pe care le găsi fură ușor de identificat pe lista lui Carl, ca aparținând stilului francez din secolul al XVIII-lea, celui englez din secolul al XIX-lea, și o brățară minunată care aparținea artei moderne americane. Făcu o scurtă pauză pentru prânz, apoi se întoarse din nou la lucru, terminând cutia și sunând după paznic să-i aducă ultima cutie. Dacă bijuteriile Cappello se aflau în colecția Neville, avea să le afle atunci. Andrea simți acea tulburare care preceda descoperirea, fiind sigură că bijuteriile erau acolo. Se întinse să ia caseta încuiată de la paznic.

Sir George o opri. El apăruse în ușă îndată ce paznicul se întorsese.

– Draga mea domnișoară Thornton, vă aduc o veste. Tocmai ați primit un telefon de la conac prin care vi se cere să întrerupeți munca pe ziua de azi. El zâmbi larg, un zâmbet strălucitor, și adăugă: La urma urmei, nu suntem sclavii nimănui, iar dumneavoastră ați avut o zi obositoare.

Andrea puse o singură întrebare:

– Cine a sunat de la conac?

– Zachary. S-a întors din călătorie și ar dori să vă vadă imediat.

Capitolul 9

Zach o voia înapoi la conac, iar ea dorea să fugă. Andrea îi mulțumi lui Sir George, își împachetă lucrurile și ieși din bancă îndreptându-se către mașină.

Ea tot mai dorea să fugă, să se îndepărteze de conacul Drogo, dar nu avea unde să se ducă. Mai rămânea David. Era tentată de acest gând, însă se bizuise prea mult pe acest bărbat. Era o chestiune care ținea numai de ea și de Zach. Avea de gând s-o rezolve singură, cu calm și diplomatie. Nu avea de gând să-i explice nimic. El nu merita nici o explicație, nici o deschidere spre alte minciuni. Trebuia să-l lase să-și pună întrebări, să se frământa, să se simtă atât de confuz și umilit cum se simțise ea după ce fusese folosită de el.

Zach era în salon. Andrea se așteptase la asta. Dar nu se așteptase, la propria ei reacție... la felul în care inima i se opri în gât la vederea lui. El purta pantaloni de călărie, închiși la culoare și foarte strâmți, cizme negre și o bluză gri. Pielea lui strălucea de transpirație, iar părul îi cădea pe față. Zach își explică înfățișarea prin faptul că supraveghease echipa de muncitori în timp ce aceștia

defrișau ultima parcelă de sfeclă de zahăr. Andrea nu-i auzi spusele, încercând cu disperare să-și ascundă sentimentele și să păstreze promisiunea pe care și-o făcuse.

Zach nu păru să-i observe dilema, însă din felul cum o privea, Andrea înțelege ce avea să se întâmple. El traversă camera cu pași mari până când ajunse lângă ea și o luă în brațe. Mirosul trupului lui, de transpirație, o ameți; puterea brațelor lui îi aduse aminte de imagini nedorite.

– Mi-a fost dor de tine, îi murmură el în păr. Este posibil oare să-mi fie dor de tine după o noapte de despărțire?

Andrea încercă să se împotrivească asaltului lui fizic și să blocheze mesajele de dorință pe care trupul ei le trimitea creierului. Se strădui și, în mare, reuși.

– Nu știu, Zach, spuse ea în cele din urmă. Nu mai știu ce este posibil. Cuvintele ei se apropiu în cele din urmă de ceea ce voia să spună.

El o privi.

– Ce s-a întâmplat?

Andrea voia să-i spună despre bănuielile ei în legătură cu el și Dorian, și că ea nu reprezenta decât un pion în planul lor, însă își dădu seama că el i-ar fi explicat totul printr-o altă minciună, strecurându-se din nou în inima ei. Trebuia să fie sigură că nu se va mai întâmpla. Și nu exista decât o singură cale.

– Nu s-a întâmplat nimic. Ea își puse mâinile pe pieptul lui, încercând să-l împingă, dar avu senzația că se luptă cu un zid. El i se împotriva cu hotărâre, neavând de gând să-i dea drumul, până când ea nu spunea totul. O noapte poate schimba viața unui om, nu-i așa?

El îi dădu drumul, îndepărtându-se. În ciuda licăririi de uimire din ochii lui, vocea lui Zach era calmă:

– Nu vorbesc numai despre o singură noapte, Andrea. Pentru noi nu există numai un ieri, ci și un azi, și un mâine...

El se folosise de ea și o folosea încă, și se va folosi atâta timp cât ea îi va permite. Ei bine, ea nu mai avea de gând să-i permită. Din

nou liberă, Andrea se duse la ușă, se opri și se întoarse. Știa că fusese melodramatică dar dintr-un anumit motiv dorea să prelungească acel moment. El o rănisese și nu exista decât o singură modalitate să se răzbune.

– Nu cred că trebuie să ne facem prea multe speranțe în ceea ce privește ce s-a întâmplat noaptea trecută, spuse ea cu răutate. Cel mai bine ar fi să nu uităm motivul pentru care mă aflu aici și anume să cataloghez colecția și să fac un raport corect despre ce am găsit. Doar atât și nimic mai mult.

Gura lui Zach se crispă, iar privirea uimită i se transformă într-una speculativă. Înainte ca el să spună ceva, ea ieși din cameră, aproape fugind pe hol și apoi pe scări. Armistițiul luase sfârșit. Andrea lansase provocarea, asigurându-se că Zach realiza la fel de bine ca și ea că nu vor mai fi nopți împreună, nici cuvinte șoptite în secret, nici alte secrete dezvăluite. Secretele ei fuseseră împărtășite din inimă și cu încredere, în timp ce ale lui nu conțineau nici un gram de adevăr. Ea nu știa, de fapt, care era adevărul lui, însă știa că nu fusese cel rostit de el. Nu va mai avea încredere în Zach, la fel cum nu va mai avea încredere în nimeni altcineva de la conac.

Trebuia să se bazeze doar pe ea însăși, până la capăt.

Andrea aproape că nu se recunoscuse atunci când se privi în oglindă în timp ce se îmbrăca pentru cină. Fără ezitare, ea apucă rochia pe care și-o cumpărase la San Juan, cea pe care Zach dorise ca ea s-o poarte. Ei bine, avea s-o poarte acum, însă nu pentru el. Ochii ei verzi străluceau ca smaraldele, așa cum îi comparase el o dată. Obrajii îi erau îmbujorați. Își prinse părul într-un coc, lăsând doar câțiva cărlionți să-i încadreze chipul. Se uită din nou în oglindă, cu un ochi critic. Obținuse exact imaginea pe care și-o dorise, sexi și în același timp fragilă. Era ca o prințesă de gheață dintr-o altă epocă. Femeia care va intra în salon nu va semăna deloc cu cea care venise cu o săptămână în urmă, atât de ezitant.

O dată îmbrăcată, Andrea așteptă, pregătindu-și cu grijă apariția exact în clipa în care toată familia se așezase în jurul mesei pentru cină. Și asta era o parte din planul ei, să le arate tuturor că nu mai

era o angajată modestă, ci o putere care trebuia recunoscută. Ei nu știau asta încă, deși se simțeau deja stânjeniti de prezența ei, însă ea își jurase să le facă viața insuportabilă celor din familia Neville. Acela era un nou rol pentru Andrea, unul pe care nu-l jucase nicio dată, însă de vreme ce împrejurările îl cereau, ea avea să-l joace.

Brett stătea în picioare în clipa când Andrea intră în cameră.

– Oh! exclamă el, înconjurând masa pentru a o întâmpina. Fluturile a ieșit din crisalidă. Arăți minunat, Andrea. El îi oferă brațul. Nu cred că te-ai îmbrăcat așa doar pentru noi? Cu ce ocazie?

El se așeză lângă ea.

– Cu nici o ocazie. Am cumpărat această rochie în San Juan și am hotărât că trebuie să o port. Nu se putu stăpâni să nu se uite la Zach pentru a vedea dacă reacționează la remarcă ei, care fusese intenționat răutăcioasă.

Speculația i se putea citi încă în priviri însă mai era și amuzament, de parcă ar fi știut că ea juca un joc și că scopul acestuia era ca el să-și dea seama.

– Într-adevăr, ar fi mare păcat să nu porți rochia asta, spuse el, mai ales când arăți atât de încântător.

Andrea se întoarse, ascunzându-și cu greu uimirea, sub un zâmbet. Nu se așteptase la astfel de complimente. Ea vorbi din nou, evitând cu grijă privirea lui, ascultând la glasul ei lăuntric ce o avertiza că Zach încă dorea controlul.

Ea trebuia să-i dovedească lui Zach Prescott că nu era o femeie care putea fi folosită.

Lui Brett nu trebuia să-i dovedească nimic. El o recompensase cu laude și atenție. Vocea lui se auzea lângă ea și Andrea realiză că nu înțelesese nici un cuvânt din ce spusese el. Ea încercă să pună în ordine frânturile de cuvinte auzite și să le dea un sens, însă era prea târziu, așa încât zâmbi pe sub gene. Era suficient pentru Brett, care continua să flirteze deschis și fără jenă.

Pe la mijlocul cinei, Andrea se simți atrasă de subiectul discuției și privind de jur-împrejurul mesei la amestecătura ciudată de oameni, se hotărî să se dea în spectacol. Rachel privea totul cu un

dispreț tăcut, Dorian încercă să i se alăture dar nu reuși, Brett o lăasă singură pe Andrea să facă tot spectacolul.

Zach urmărea totul din capul mesei, detașat și totuși curios. La sfârșitul mesei, primul act se încheie, însă Brett era din ce în ce mai hotărât. El insistă ca Andrea să se alăture familiei, la un coniac și o cafea. Andrea, care începuse să se plictisească, era pregătită să tragă cortina.

Ea începu prin a refuza invitația, apoi văzu ochii lui Zach fixați asupra ei. Reușise să-l uite tot timpul cinei, să evite acei ochi cenușii și plini de mirare, plini de același interes.

– Voi bea un coniac cu tine, îi spuse ea lui Brett, dar uitându-se la Zach, dacă te vei plimba cu mine prin grădina.

– S-a făcut, spuse Brett. Acea era noaptea lui și avea să se bucure de fiecare clipă.

Brett și Andrea o luară înaintea celorlalți către salon, unde el turnă băuturile după care ieșiră afară. Norii întunecați acopereau luna care se ridicase deasupra munților.

– Se anunță furtună, comentă el, dacă nu chiar o erupție a vulcanului. El nu se referise la vreme și Andrea știa asta.

– Ce vrei să spui? întrebă ea.

– E ceva la tine în seara asta. Ceva în felul cum te-ai uitat la Zach, sau mai degrabă cum ai uitat să te uiți la el majoritatea timpului, însă, atunci când te-ai uitat... El o luă de braț și o conduse pe o cărare umbrată de arbori imenși. În timp ce intra și ieșea din bătaia lunii, Andrea îl privi. Avea o privire de înger, cel mai inocent și deschis bărbat care demonstra că era mult mai profund decât o spuneau ochii lui.

– Nu sunt doar un gigolo chipeș, spuse el de parcă i-ar fi citit gândurile. Am o grămadă de calități și sunt mai mult decât curios, Andrea. Sunt interesat. În timp ce mergeau, el își puse un braț pe după talia ei. Spune-i lui Brett. Spune-i tot lui Brett, o îndemnă el.

– Nu am ce să-ți spun. Zach e șeful meu. Am venit aici să-mi fac munca.

– Hmmm.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că nu cred o iotă din ce-mi spui tu, dar te ador oricum, mincinoasă sau nu. El îi luă mâna și o conduse în jurul grădinii, ca un tânăr la prima lui întâlnire, cu timiditate și stângăcie.

– Pariez că jumătate din femeile din Bahamas abia așteaptă să te întorci la cazinouri, spuse Andrea în timp ce încheiau turul grădinii, îndreptându-se către casă.

– La acest aspect am încercat să fac pe inocentul, îi răspunse Brett cu un oftat. El urcă pe scările de piatră care duceau la terasă, se opri și se uită la Andrea care era în fața lui. Și astfel am fost descoperit. La fel ca și tine, Andrea. Încep s-o văd pe adevărata Andrea, și este vina ta că ai revenit la viață în seara asta.

– Poate că, în cele din urmă, mă dezmeticesc, spuse Andrea gânditoare.

– Frumoasa adormită, spuse el, adusă la viață de un sărut. El se aplecă și o sărută cu delicatețe pe buze. Mi-ar face plăcere să trag foloasele de pe urma acestei... învieri, dar aș dori să fim amândoi implicați.

– În ce să fim amândoi implicați?

– În intriga acestor bijuterii, Andrea.

Pentru o clipă, Andrea se întreabă dacă Brett, cu toată inocența lui, ar fi putut să fie cel primejdios. Nu se putea, își spuse ea, iar zâmbetul lui sugubăț păru să-i confirme părerea.

– Desigur, va trebui să-mi dezvălui secretele despre bijuterii, continuă el, de vreme ce nu știu nimic iar tu știi totul.

Ea se simți din nou liniștită.

– Ești foarte transparent. Plimbarea sub clar de lună, vorbele dulci și o viclenie ascunsă.

Brett nu se arătă stânjenit.

– Plimbarea a fost minunată, vorbele sincere, și dacă aș fi putut auzi și altceva... Privirea din ochii lui adânci și albaștri era pe deplin sugestivă, iar mâna de pe chipul ei la fel.

– Este vina ta, Andrea, că porți rochia asta sălbatică. El se aplecă din nou asupra ei și chiar în clipa când buzele lui le atinseră pe ale ei, o umbră trecu pe lângă ei, doar o umbră, însă ei o simțiră ca pe

ceva palpabil; părea că-i despărțise. Amândoi se îndepărțară. Brett își retrase mâna.

– Poate altă dată, într-un alt loc.

Împreună urcară treptele, unde o siluetă îi aștepta, umbra ei acoperindu-i. Razele lunii străluceau în ochii lui cenușii și în paharul umplut cu lichiorul de culoarea chihlimbarului pe care-l ținea în mână. Zach nu-i spuse nimic lui Brett și nici măcar nu-l privi când acesta trecu, dar când Andrea îl urmă, mâna lui o apucă de braț.

– Ce se întâmplă? întrebă el cu asprime.

Andrea își ridică bărbia și îl privi, cu chipul împietrit.

– Nimic. Eu și Brett ne-am plimbat prin grădină.

– Ah? Mâna i se încleștă pe brațul ei, însă Andrea se întoarse. În fața chipului lui arogant, trădarea pe care ea o simțise se transformase în mici bucățele de furie.

Se smuci din strânsoarea lui, însă privirea lui încă o ațintea pe a ei. Ceea ce-i spuse, fu mai mult o părere personală.

– Nu ești tu în măsură să-mi spui cum trebuie să-mi petrec timpul liber, Zach, sau cu cine. Dacă eu vreau să mă plimb în grădină cu Brett, așa voi face.

El nu spuse nimic, așa că ea întinse și mai mult coarda.

– Dacă vreau să mă întâlnesc cu David Marlowe, așa voi face...

El tresări atunci, iar Andrea știu că atinsese un punct sensibil.

– Sunt foarte legată de David. El s-a dovedit a fi cel mai dragut cu mine, de pe toată insula. De fapt, am luat prânzul cu el astăzi...

– Vreau să stai departe de Marlowe, spuse el, surprinzând-o cu intensitatea vocii lui. Se așteptase la dispreț din partea lui, însă nu la furie rece, calculată. Doar pentru o clipă ea își pierdu curajul.

– Fac ce vreau, Zach, spuse Andrea cu răutate. Asta ține de viața mea personală. Ea se referise la colierul lui Leonardo Dona, la descoperirile ei și la faptul că împărtășise acea descoperire cu el; nu spuse asta, însă îi stătea pe limbă.

Dacă Zach își dădu seama de provocarea ei, nu o luă în seamă. Altfel era în mintea lui, și era de neînduplecat. Ea începu să se îndepărteze de el când cuvintele lui o opriră:

– Te-aș sfătui să mă asculți pe mine, și pe nimeni altcineva. Deodată, el părea atât de serios, încât ea rămase uimită. Iar dacă nu o vei face, spuse el cu o voce care părea să conțină o oarecare amenințare, nu voi răspunde de consecințe.

Andrea refuză să cadă astfel la învoială. Ea nu-i aparținea lui Zach, iar el nu-i va impune reguli.

– Sunt responsabilă de propria viață, Zach; cred că a venit timpul ca și tu și ceilalți de la conac să vă dați seama de asta.

– Păcat că ești atât de încăpățânată, Andrea. Poate deveni pri-mejdios.

Erau cuvintele lui un avertisment sau o amenințare?

– Pot să-mi port singură de grijă, Zach. Nu am nevoie de nimeni.

Ea traversă terasa, intră pe ușile înguste în salon, punând paharul de coniac pe masă, după care ieși din cameră.

În timp ce ea urca scările, îl auzi pe Brett vorbind admirativ:

– Vulcanul începe să se încingă.

*

* *

A doua zi dimineata, ea aștepta ca paznicul să-i aducă ultima casetă. Părea că-i lua mult timp. Apoi, îl văzu prin ușa de sticlă vorbind cu un alt angajat al băncii. Răbdarea nu fusese niciodată una din virtuțile Andreei. Chiar și în copilărie se enerva când trebuia să aștepte. Nu fusese niciodată mai nerăbdătoare ca în acea zi, dar se luptă cu impulsul de a-l chema pe paznic. Astăzi mai mult ca niciodată, ea trebui să apară dezinteresată în mod profesional. Ea făcu tot ce-i stătu în putință, chiar își luă ochii de la ușă.

Apoi, el ajunse la ușă, intră în cameră, și caseta apărui pe masă în fața ei. Astăzi ea nu mai trebuia să cerceteze cu multă grijă săculețele cu bijuterii și să le catalogheze ca până acum. Ar fi putut face acest lucru mai târziu, după ce va găsi bijuteriile Cappello. Deschise caseta și începu să scoată săculețele de piele, desfăcându-le și vărsându-le conținutul pe cărpele ei, unul după altul.

Mai rămăsese unul, își spuse ea, în timp ce ochii fugeau peste bijuteriile strălucitoare cu repeziciune și nerăbdare, căutând colierul și cerceii din rubine și diamante care-i bântuiseră atâta timp gândurile.

Nu erau acolo! Cu lacrimi în ochi, Andrea căută prin fiecare piesă, apoi văzu lumina. Lumina unui rubin strălucitor. Era așezat în mijlocul unui colier de aur, care nu semăna cu colierul Cappello. Ea luă lupa și îl privi cu atenție.

Erau multe rubine în formă de stea în lume, unele aduse aproape la perfecțiune. Acesta ar fi putut – sau n-ar fi putut – fi unul dintre rubinele de Medici. Însă cele șase pietre care-l încercuiau nu puteau fi necunoscute. Erau de un roșu-aprins și se potriveau perfect. Nimeni nu cunoștea pietrele la fel de bine ca Andrea – nici chiar cei din familia Cappello, care nu fuseseră siguri de numărul pietrelor din colier atunci când raportaseră furtul. Nu fusese etalat în public de trei ani și probabil nu fusese examinat de un expert de secole. În afară de faptul că Andrea îl examinase și că ea era un expert.

Ea știa ce caută și găsi. Diamantele din colier erau tăiate sub formă de trandafiri, cele din cercei erau briliante, indicând faptul că fuseseră adăugate setului mai târziu, tăietura fiind realizată de un bijutier venețian, cu puțin timp înainte de grandioasa nuntă a ducelui de Medici cu Bianca Cappello. Aveau monturi diferite, însă Andrea ținea în mână bijuteriile Cappello.

La orice licitație, ar fi fost vândute cu prețuri fabuloase. Probabil că-l costaseră pe Carl Neville toate profiturile pe care le obținuse de la conac, bani care ar fi trebuit să fie investiți în plantație. Valoarea lor era pentru Andrea inestimabilă, o dată returnate ele vor ajuta să-și reabiliteze reputația și numele lui Paolo.

Își aduse aminte de prima dată când ținuse în mână acele bijuterii, ziua în care Paolo le primise la magazin. Auzise de moștenirea bijuteriilor de către familia Cappello, chiar văzuse câteva piese, dar acestea erau de o frumusețe de neînchipuit. Tremurase atunci așa cum tremura și acum. Montura originală fusese distrusă și făcută

una nouă, dar bijuteriile nu putuseră fi ascunse, nu de Andrea.

Era transpirată; părea că simte un vânt rece bătând în cameră. Era vântul bucuriei și al răzbunării. Ea deschise registrul și privi pe listă. Notițele erau sumare: colier și cercei din diamante și rubine montate pe aur. Nimic surprinzător, lista nu includea numele vânzătorului sau prețul.

Andrea încercă să adune pietrele. Bijuteriile fuseseră vândute, probabil înainte de a izbucni scandalul, unui avid colecționar, Carl Neville. Probabil că auzise despre furt – fiecare colecționar din lume probabil că auzise – și probabil că și-a dorit bijuteriile cu disperare. Nu era nici cea mai mică îndoială că el nu ar fi știut ce cumpără. Dar cine fusese trimisul lui la Veneția? Oricine ar fi fost, cu siguranță că sugerase o nouă montură, gândind în viitor, la ziua când bijuteriile ar fi putut fi revândute, fără să-și închipuie că cea care va cataloga colecția va fi una din puținele persoane din lume care ținuse în mână bijuteriile Cappello, o persoană lipsită de lăcomie, dar totuși dornică de răzbunare, gândi Andrea. Colecția lui conținea cele mai fine pietre prețioase, mai ales rubine, care se spune că erau un simbol al gloriei.

Dar cine era complicele care încerca s-o înspăimânte pe Andrea ca să nu dea în vileag descoperirea acestor bijuterii și a colierului dogelui? Era Dorian, care avea nevoie de bani pentru a-și reînnoi stilul de viață? Rachel, care dorea să aducă conacul la splendoarea lui originală, numai de dragul fratelui mort? Brett, care plănuise să nu muncească tot restul vieții? sau Zach...

Camera deveni dintr-o dată neîncăpătoare pentru gândurile haotice ale Andreei. Trebuia să plece de acolo și să se gândească.

Ea puse bijuteriile la loc, în casetă, toate, mai puțin colierul și cerceii Cappello, pe care nu le putu pune alături de celelalte.

Andrea nu știa cât stătuse acolo, ținând bijuteriile în mână, examinându-le la lumina artificială care făcea diamantele și rubinele să sclipească aproape orbitor. Andrea știa că dacă erau atât de strălucitoare în lumina artificială, în cea a soarelui, ele deveneau și mai strălucitoare. În curând, ele aveau să vadă lumina zilei.

În cele din urmă, Andrea le puse în săculeț și apoi în casetă. Paznicul, mirat de plecarea ei bruscă și învățat să fie atent la orice gest neobișnuit, se uită în jur cu atenție. Nu văzu nimic, spre ușurarea lui; îi făcu semn cu mâna și-i zâmbi.

*
* *

Andrea parcă MG-ul în fața conacului ca de obicei, dar nu intră în casă. În schimb, ea își lăsa servieta în mașină și o luă spre terasă. Se îndreptă către plajă; de data asta nu-i mai era teamă. Toți cei din familia Neville adulmecaseră ceva, și nereușind s-o înspăimânte, Andrea se simți încrezătoare că ei vor aștepta să facă următoarea mișcare. Ea trebuia doar să se hotărască aspra următoarei mișcări, și pentru asta avea nevoie de timp de gândire.

La capătul scărilor, ea se întoarse la dreapta, îndepărtându-se de plaja stâncoasă, mergând de-a lungul dărei nisipoase.

Vântul blând care bătuse de dimineață se transformase într-unul puternic. Îi dădea părul în ochi și învolbura nisipul. Ea abia dacă observă. Găsise bijuteriile Cappello. Căutarea ei luase sfârșit, însă ce avea să urmeze era dificil, foarte dificil. Se descurcase întotdeauna în viață în situații dificile, dar nici una nu fusese atât de primejdioasă ca aceasta. Pe cât era de bucurioasă de găsirea bijuteriilor Cappello, pe atât era de înspăimântată în același timp, însă știa că nu putea face față singură situației. Trebuia să ceară ajutorul cuiva, și nu mai exista decât o singură persoană în care putea avea încredere: David Marlowe.

Vântul se intensifică. Andrea se opri în mijlocul plajei întinse și privi cerul. Se înnorase de la munți până la ocean. Chiar în clipa în care se hotărî să se întoarcă, cerul bubui. Ploaia începu să cadă cu furie. Hangarul pentru bărci se afla la mai puțin de patru metri depărtare de ea; se hotărî să se adăpostească acolo până când ploaia se va potoli. Fugi într-acolo, aproape orbită de ploaie, împiedicându-se în fuga ei împotriva vântului care o izbi de zidul hangarului.

Se luptă să deschidă zăvorul, apoi se năpusti înăuntru. Folosindu-se de toată forța ei împotriva vântului, ea încuie ușa în urma ei și pași în camera uscată și întunecată.

Pereții erau finisați și erau adânc înfipti în nisip; pe pereți zăceau rafturi înghesuite cu vâsle, pânze de corabie rulate și canafas. Acolo mai erau: o plută albă, o barcă cu motor și o barcă pneumatică agățată de perete. Un morman de pânze albastre decolorate era înghesuit într-un colț, iar pânzele de păianjen invadeau rafturile. Ploaia bătea în fereastra micuță și pe acoperișul șubred. Udă și înfrigurată, Andrea își strânse brațele în jurul ei, uitându-se în jur după un prosop de plajă. Găsi unul sub scaunul bărcii cu motor, dar chiar în clipa când se aplecă să-l apuce, un fulger lumineă cerul, urmat de un tunet puternic.

Ușa se deschise larg și ea se grăbi s-o închidă, fără să-și dea seama că puterea care o deschisese nu fusese a vântului. Zach Prescott stătea în pragul ușii. Cămașa lui udă se lipise pe mușchii pieptului, în timp ce pantalonii subliniau conturul pulpelor lui puternice. Părul îi era ud, fiind aproape negru. Chiar și genele și sprâncenele erau pline de stropi de ploaie. El se întoarse să închidă ușa.

Andrea era cu sufletul la gură. Încercă să vorbească, dar nu reuși. El nici nu încercă să facă acest lucru. Buzele lui erau închise iar ochii o fixau cu intensitate. Afară, lumea părea că se sfărâmă din pricina fulgerelor și tunetelor în timp ce natura își continua furia sălbatică. Înăuntrul hangarului nu era nici o mișcare, nu se auzea nici un sunet, doar respirația precipitată a unei femei și a unui bărbat.

Ea știu ce văzură ochii lui atunci când o privi. Sâniile ei erau reliefate de bluza albă de bumbac care se udase, iar sfârcurile se întăriseră sub material. Asta văzuseră ochii lui, însă ea nu știa ce gândea el.

Zach stătea nemișcat, cu pumnii încleștați. Singura mișcare era cea a pieptului lui care se ridica și cobora. Apoi, un fulger lumineă cerul și se transformă în tunet. Pentru o clipă, camera se lumineă ca

ziua. Se uitau unul la altul. Apoi, lumina dispăru, și în întunecimea care-i cuprindea, el se îndreptă spre ea.

Veni lângă ea, apoi o luă în brațe, zdrobindu-i trupul de al lui. Andrea îl apucă cu furie, degetele trăgând de cămașa lui care se lipise de spate, gura strivindu-i-se de a lui. Sărutul era sălbatic, flămând, fără de sfârșit. Ei coborâră în genunchi, înlănțuiți, corpul lui masiv peste trupul ei subțire, pieptul lui puternic peste sânii ei delicați, bărbăția lui apăsând deja locul cald și primitor.

Zach se ridică suficient cât să-i îndepărteze bluza de pe pielea udă. Cu cămașa lui fu mai greu; părea că se lipise de trupul ei. El o ridică pe Andrea în picioare și în cele din urmă reuși să-și dea jos cămașa. Ea rămase în fața lui, îmbrăcată doar într-un furou galben. Era tot din dantelă și-i ajungea doar până la coapse, având în părți două șlițuri provocatoare. El îi trecu bretelele subțiri peste umeri, apoi trase materialul fin peste sâni și stomac și peste triumghiul negru de mai jos care era delicat și uscat, așa cum descoperiseră mâinile lui atunci când se opriseră acolo înainte de a scoate furoul de pe ea.

Dintr-o singură mișcare, Zach o luă pe Andrea în brațe și o duse, dezbrăcată, în colțul hangarului, așezând-o pe un pat din pânze decolorate. Ea îl putea simți cum tremură și știu că și el îi simțea carnea tremurând sub mâinile lui. Afară, furtuna se dezlănțuia, însă înăuntru, pasiunea era la fel de sălbatică.

Încercă s-o sărute delicat, dar nu-și putu opri buzele să-i devoreze gura iar apoi, să alunece înfometată către sânii ei, unde se opri pentru a sorbi stropii de ploaie. Apoi, gura lui descoperi sfârscul sânelui și se jucă cu acesta cu limba și cu buzele, până când Andrea se arcui sub el și dorința îi deveni strigăt.

Un tunet zgudui hangarul, răsunând prin toată încăperea, în clipa în care trupul Andreei se înfioră, gemând de plăcere. Uimirea din ochii ei era întunecată și adâncă în timp ce-l privea pe Zach, apoi căzu pe spate, istovită, împlinită.

Violența furtunii trecuse, la fel și pasiunea lor. El o privi în ochi și-i spuse cu voce tare:

– Ochi ca smaraldele. Ochi de sirenă, verzi ca marea. El o ajută

să se așeze alături, iar brațele lui o strângeau cu putere, ca un scut, ca și cum ar fi protejat-o de furia elementelor naturii. Afară, ploaia se transformase din furtună într-o ploaie ușoară, ca un ecou al liniștii care îi cuprinsese după sălbăticia actului lor de dragoste.

Pentru câțva timp, ei zăcură întinși pe patul de pânze, atingându-se fără a vorbi, ascultând cum ploaia se stinge și apoi moare, ascultând vântul care șfichiuia nisipul, pălind într-o briză ușoară.

– Furtuna a luat sfârșit, spuse el.

Ea nu răspunse, nu putea să răspundă. Fusese o furtună care pusese stăpânire pe ea brusc, cu violență și pasiune. Căzuse pradă atracției fizice emanate de Zach Prescott.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Nimic, minți ea.

– Andrea, focul din noi arde încă, mai mult ca niciodată, însă ceva a intervenit între noi. Ce este?

Ea răspunse cu un cuvânt:

– Dorian.

El se sprijini într-un cot, privind-o și așteptând să continue.

– Tu și Dorian. Brett mi-a spus...

– S-a întâmplat cu mult timp în urmă, Andrea. Toată lumea are un trecut.

– Știu, dar tu niciodată nu te-ai referit la el și am crezut că încă mai este ceva între voi, că voi doi... Dar atât de multe lucruri ciudate s-au întâmplat aici, încât mă întreb dacă nu cumva cineva le-a pus la cale...

– Ce fel de lucruri, Andrea? El o privi cu ochii întunecați.

– O stâncă s-a dislocat chiar când mă plimbam pe plajă, aproape să mă lovească.

– Se întâmplă frecvent. Ar fi trebuit să te previn.

– În noaptea când i-am povestit lui David despre colierul dogelui, sunt sigură că cineva asculta la fereastră.

– Probabil că doar vântul. Știi cât de repede poate izbucni, de nicăieri.

– Da, răspunse ea ezitând, dar înțelegi de ce eram îngrijorată. Am crezut că cineva de la conac știa despre colier și încerca să mă

sperie. Apoi, când am aflat despre tine și Dorian, am făcut legătura. Ceea ce s-a petrecut între noi la San Juan, mi s-a părut a fi pus la cale, Zach. M-am simțit atât de... folosită.

– Ar fi trebuit să mă întrebi mai întâi, Andrea. În loc să devii distantă. De ce n-ai făcut-o?

– Pentru că am fost atât de rănită. M-am simțit vulnerabilă.

Măinile lui alunecară pe spatele ei cu tandrețe și delicatețe.

– Ești într-adevăr vulnerabilă. Asta face parte din farmecul tău, draga mea. El îi dădu la o parte părul ud de pe frunte.

– Asta nu-mi răspunde la întrebarea în legătură cu Dorian, insistă ea.

Zach se întinse pe spate, cu mâinile la ceafă, privind tavanul acoperit cu pânze de păianjen.

– Eu și Dorian am fost cândva împreună, demult. Dorea ceva stabil, ceva ce nu-i puteam oferi, așa că s-a îndreptat către Carl. L-a cucerit chiar ușor, așa putea adăuga.

– Te-a părăsit pentru unchiul tău?

– Într-un fel, dar era ceva mai mult. E greu de explicat. Este o femeie ciudată; am fost o vreme îndrăgostit nebunește de ea, și recunosc că m-a durut atunci când m-a părăsit, dar știam că relația noastră n-ar fi mers. Mai mult ca niciodată, înțeleg asta acum. Scara noastră de valori nu era aceeași.

Nu-i explică mai mult, și ceva din felul în care se întoarse spre ea și cum o ținu, îi dădu de înțeles Andreei că nu mai trebuie să pună întrebări.

– Crede-mă, Andrea, îi spuse el, nu mai e nimic între mine și Dorian. Absolut nimic.

– Te cred, murmură ea, și chiar îl credea în acel moment.

El o sărută pe obraz și-i zâmbi.

– Ți-am spus adevărul despre trecutul meu. Acum e rândul tău, Andrea Thornton... Raffaello.

Ea ar fi vrut să se elibereze din brațele lui, dar el o ținea cu putere, lipindu-i trupul de al lui.

I se uscaseră gura.

– Știi?

El încuviință.

– Cum? De când?

El râse și o sărută pe vârful nasului.

– Ai un fel minunat de a te juca cu cuvintele când ești uimită, Andrea. Chiar ai crezut că sunt un biet om de afaceri care nu te-a verificat? Am aflat a doua zi după ce am ajuns în Saint Michael. Când te-am dus la bancă, o telegramă mă aștepta în biroul lui Sir George.

Își amintea de acea zi foarte bine. Acel Zach la care se întorsese ea în acea noapte la conac, se schimbase radical, dintr-un bărbat atrăgător și interesant într-unul rece și suspicios.

– Și cu toate astea, m-ai ținut aici?

– Desigur. Te-am angajat pentru munca asta și știam că poți s-o faci. Câtă dreptate am avut! spuse el râzând. În plus, am fost fascinat de farsa ta. Voiam să aflu care era jocul tău și dacă mai erau și alți jucători.

– Ai bănuțat că aș fi fost în cârdășie cu cineva de la conac?

– Nu fi atât de al naibii de înfuriată, Andrea. Cercetează probele: un nume ascuns, un trecut întunecat, accesul complet la bijuteriile lui Carl, și pe deasupra neobișnuit de discretă.

– Și cu toate astea, m-ai ținut aici? repetă ea.

– Mi-a fost teamă de mine, uneori am fost suspicios, dar și fascinat. Am vrut să-ți dau jos masca, dar îmi doream mai mult. El o sărută cu mai puțină delicatețe decât înainte și îi șopti: Te doream.

Andrea nu putu rezista sărutului, dar câteva momente mai târziu curiozitatea ieși, din nou, la suprafață.

– Ai știut tot timpul cine sunt cu adevărat, și totuși nu m-ai întrebat nimic despre trecutul meu. De ce, Zach?

– Am așteptat, Andrea. Am așteptat să-mi spui tu.

Așa că ea îi povesti totul despre Venetia, Paolo și bijuteriile Cappello.

Capitolul 10

Zach o asculta vorbind, vocea ei contopindu-se cu murmurul ploii acompaniată de vântul care acum era blând. Ea îi povesti despre trecutul ei, despre tot trecutul ei, până când nu mai rămase nimic de spus. Apoi cu hainele încă ude, ei se întoarseră în grabă la conac, tremurând în răcoarea de după furtună, care se terminase și lăsase în urma ei rămășițe ale forței ei dezlănțuite aruncate pe plajă. Ei intrară tăcuți în casă și străbătură holul către scări nevăzuți.

– Ne vedem la cină, murmură el, strângând-o cu putere în brațe.

Ea încuviință, aducându-și aminte pentru prima dată că mai rămăsese încă ceva neterminat.

– Trebuie să vorbim despre bijuteriile Cappello, ceea ce vom face, îi aminti ea.

Prefer să aștept și să-i spun familiei când David va fi de față. Zach înțepeni pentru o clipă, apoi se relaxă.

– Vom discuta mai târziu, îi promise el. Acum, amândoi avem nevoie de un duș și de haine curate.

Cu un ultim sărut, ea urcă scările în grabă către camera ei, părăsindu-l cu privirile ațintite asupra ei. Ea se mai uită o dată

înapoi și văzu o urmă de încântare în privirile lui. Andrea își dădu jos hainele ude și intra sub duș, oarecum încântată. Știa că cei din familia Neville vor fi cei mai puțin supărați. Ei trebuiau convingși că, dacă înapoierea bijuteriilor avea să fie făcută cu grijă, ar fi putut evita un scandal, putând apărea chiar ca protectori ai Veneției. Era posibil, dar fiecare pas trebuia făcut cu grijă. Primul pas, și cel mai dificil, era să convingă familia. Pentru asta, Andrea trebuia să-l cheme pe David să fie de față. Ea păși sub dușul cald și, deși îi alungă senzația de frig, încruntarea ei persistă. Lipsa o piesă de puzzle. Cine fusese complicele lui Neville. Acea persoană ar putea dovedi nevinovăția lui Paolo. În ciuda vremii rele, familia se adunase pe terasă, iar când Andrea privi prin ușile în stil franțuzesc, privire ei o întâlni pe cea a lui Zach, și rămase așa pentru o clipă, dar era de ajuns pentru a-și aminti după-amiaza fierbinte și sălbatică petrecută în brațele lui. El îi zâmbi și se îndreptă să-i pregătească o băutură pe măsuta cu roțile ce fusese adusă pe terasă. Ea îi răspunse tot cu un zâmbet și privi înapoi, în trecut, gândindu-se la bărbatul care era iubitul ei: puternic, hotărât, arogant, dar mai mult decât atât: tandru, răbdător, iubitor. Nu-și spusese nici un cuvânt de dragoste în furtuna pasiunii lor, aveau timp pentru asta mai târziu.

Acum, timpul stătea pe loc, trăgându-și sufletul, pregătindu-se pentru ce avea să vină. În timp ce intra pe ușă pentru a-i întâlni privirea lui Zach și pentru a pune capăt dorinței de-al privi din nou, făcând acest lucru atât de inocent, ea se aștepta ca acea după-amiază târzie să se continue cu o seară perfectă. Aceasta începuse bine, căci Brett reacționase la sosirea ei așa cum se așteptase.

– Abia aștept serile de la conac, spuse el cu un licăr în ochii lui albaștri, doar pentru a vedea cu ce se mai îmbracă Andrea. Într-o seară e exotică, într-o alta clasică, iar în alta sexi. De fapt e întotdeauna sexi, rectifică el, dar cam secretoasă câteodată. În seara asta se pare că ai ieșit din trecut.

– Așa am și făcut, îl tachină Andrea. N-am știut că am trăit mai multe vieți înainte de asta?

– Spune-mi, Andrea, pe care din femeile celebre, frumoase și pline de mister ale trecutului le preferi?

– Cred că... Andrea nu putu rezista tentației. Soția lui Francesco de Medici. Bianca Capello.

Reacția lui Brett fu captivată dar inocentă, dar Andrea nu era suficient de rapidă încât să surprindă expresiile celorlalți. Își închipuia că Zach era uimit. Pe Dorian o privi prea târziu, iar Rachel, ursuză ca de obicei, era la fel de impenetrabilă.

Rachel părea că nu avea timp pentru acea întrerupere și se întoarse către Zach să continue ceea ce fusese, evident, o discuție despre afaceri de familie.

– Mai exact, în ce stadiu se află împrumutul? îl întrebă ea pe Zach.

– Încă mai negociez. Băncile pe care le-am contactat nu sunt impresionate în mod deosebit de acțiunile corporației Neville, mai ales de când plantațiile de cafea au mers în pierdere atâția ani.

– Dar, ce se aude de propria-ți companie, Prescott? Cu siguranță, ai putea să faci o fuziune, sugeră Rachel. Zach zâmbi pe jumătate, își termină băutura și se sprijini cu spatele de peretele terasei, cu o mână în buzunar. Părea că meditează la întrebare, însă Andrea știa, la fel ca și ceilalți, era chiar sigură de răspunsul lui Zach. Nu era nevoie de nici o meditație.

– Vreau să salvez plantația, spuse el în cele din urmă, dar nu cu prețul acțiunilor mele. Nu vreau să-mi sacrific toată munca. Pentru simplul motiv că unchiul meu și-a irosit averea.

Răspunsul era suficient de tranșant iar Rachel își feri privirea. Brett, oricum, avea un răspuns:

– Bine, deci tu nu vrei să-ți pui compania în pericol. Asta pot înțelege, de vreme ce– mi închipui că ești destul de prins de ea, de parcă...

Andrea îl privi uimită pe Brett, însă pe chipul lui Zach nu era nici o urmă de uimire. Cu toate sacrificiile depuse să apară ca un gigolo, Zach știa că în spatele acelor ochi albaștri, inocenți, Brett ascundea o inteligență tăioasă. Nimănui din familia Neville nu-i

lipsea inteligența, ambiția, și chiar lăcomia. Din nou Zach părea să reconsidere afirmația. Nu trebuia să-i răspundă lui Brett și amândoi știau asta. El o făcu cu generozitate.

– Am acaparat câteva companii noi care au fost înghițite de capitalul meu. Îmi închipui că ai auzit de ele, la jocurile de noroc.

– Nu, continuă Brett jocul, în budoare.

Zach râse. Brett avea amabilitatea, dacă nu să fie întotdeauna fermecător, cu siguranță amuzant.

– Atunci, probabil ai auzit altceva despre mine acolo. Nu irosesc banii dintr-o afacere bună ca să peticesc una proastă. Plantația se va ridica sau va cădea pe propriul ei profit.

– Îmi închipui că se va ridica. Dorian vorbise pentru prima dată de când Andrea intrase în cameră. Vorbea leneș, aproape dezinteresat. Andrea preferă să ignore posibilitatea ca următoarele ei cuvinte să fie cu subînțeles: Așa am spus mai înainte, continuă ea, Zach își va asuma orice risc... pentru afaceri, însă, niciodată el nu va da mâna cu eșecul.

Dacă Rachel înțelesese ceva din remarcile lui Dorian, nu lăsa să se vadă. Cu aceeași pică, ea nu se putu abține să nu comenteze:

– Colecția de bijuterii a lui Carl ne va aduce averea de care avem nevoie.

Zach nu spuse nimic, dar o privi pe Andrea.

Ea îi răspunse cu aceeași privire. Acum nu era momentul să spună nimic: era necesară prezența lui David. Ea îl rugase asta pe Zach, iar el fusese de acord. Sau cel puțin așa crezuse ea. Rachel insistă:

– Sau ați reușit voi doi cumva să secătuiți colecția? Își plimbă privirea tăioasă de la Andrea la Zach, dând de înțeles că niciodată nu avusese încredere în femeia în care nepotul ei avusese încredere mai mult decât avusese în ei.

Harriet apără în ușă pentru a anunța că cina era servită. Întrebarea pluti pentru un timp în aer, apoi fu ignorată. Dorian deschise drumul. Zach și Andrea o urmară. Brett veni din urmă cu Rachel, căreia îi spuse:

– Cred că Andrea știe exact ce face și cred că face bine. Oricum, adăugă el în așa fel încât să audă toată lumea, ne este datoare cu o

explicație despre starea colecției. Multe depind de această colecție.

Ajunseseră în salon și în timp ce își ocupară locurile la masă, el i se adresă direct Andreei:

– Nu te-ai apropiat încă de final?

Andrea își simți gura uscată. Nu se așteptase ca Zach să lase lucrurile să meargă atât de departe. Atunci când el nu schiță nici un gest s-o ajute, spuse scurt:

– Aproape.

Brett desfăcu un homar, apucă o bucată și ridică privirea către Andrea.

– Deci, povestește-ne!

Ea îi aruncă o privire biciuitoare lui Zach. Realizând că lucrurile îi scapă de sub control, se așteptă ca el să-i vină în ajutor. Dar el îi ignoră tăcerea.

– Andrea... insistă Brett.

Se simțea prinsă ca într-o menghină uriașă, strânsă din ce în ce mai tare, pe rând, de fiecare. Brett oarecum șăgalnic, dar serios, Dorian cu o aparentă lipsă de interes, Rachel cu dispreț, iar Zach... În cele din urmă intră și el în joc... devenind unul de-al lor.

– Cred că trebuie să le spui, Andrea. Cu cât vor afla mai repede, cu atât le va veni mai ușor de suportat. De ce făcea Zach toate astea, se întrebă ea, forțând-o să spună familiei fără prezența avocatului lor? David, mai ușor ca orcine altcineva, ar fi putut pune la cale formalitățile legale pentru a înapoia bijuteriile. Fără el, ea nu ar fi avut zici o șansă. Doar dacă Zach i-ar fi oferit sprijinul din toată inima... Îl căută privirea pentru o promisiune că era alături de ea. Dar descoperi exact contrariul.

– Andrea, așteptăm. Vocea lui Zach era domoală, dar poruncitoare.

Zgomotul furculiței pe farfurie se auzi brusc în timp ce ei se uitară la ea. Nu putea face altceva decât să dezvăluie descoperirea bijuteriilor venețiene, și nu era alt mod de a o face decât direct. Exact asta și făcu.

– Ce se aude despre restul pietrelor prețioase? Vocea lui Brett se auzi pe deasupra celorlalte.

Andrea clătină din cap.

– Sunt pietre frumoase care valorează câteva mii, dar în nici un caz sute de mii.

Rachel fu următoarea.

– Cum poți fi tu sigură că acele bijuterii italiene sunt veritabile? Andrea nu se pierdu.

– Am autentificat colierul lui Leonardo Dona în San Juan, și am motive personale să știu că celelalte sunt autentice. Am dreptate și nu încapе îndoială.

Harriet intră în cameră să strângă masa. Toată lumea refuzase desertul și conversația continuă ca și cum servitoarea nu ar fi fost de față. O dată ce Rachel conducea discuția, aceasta devenise vehementă.

– Ceea ce ne spui tu este absurd și ridicol! exclamă ea. Încerci să-mi acuzi fratele de furtul...

– N-am afirmat că a fost hoț, protestă Andrea. E posibil ca el să nu fi știut ce cumpără; oricum pietrele furate se găsesc în colecția lui.

Dorian o privi pe Andrea, cu ochii de un albastru intens ca marea.

– Întrebarea rămâne: Ce ai de gând să ne spui cu știrea asta, că suntem falși?

Pentru Dorian, patru sute de mii nu însemnau nimic.

– Nu e decât o singură soluție: să înapoiem bijuteriile, răspunse Andrea.

– Andrea, fii sinceră, spuse Brett și ea realizează pentru prima dată împotriva cui lupta.

Se uită la Zach. Fusese singurul care ceruse cafea și învârtea absent lingurița în ceașcă, privind și așteptând în timp ce familia juca mica dramă.

– De ce să le înapoiem? întrebă Brett, neadresându-se nimănui în mod special. Mai ales când valorează o avere? Se lăsa pe spate pe scaun, cu ochii scânteindu-i. Colierul și cerceii au deja o altă montură și ai spus chiar tu că foarte puțini oameni ar recunoaște pietrele. Cât despre colierul dogelui, nimeni nu l-a văzut timp de optzeci de ani. În afară de asta, spuse el, cu o nouă idee strălucindu-i ochii, sunt colecționari care ar plăti o avere pentru satisfacția de a

deține asemenea bijuterii fabuloase – chiar dacă nimeni altcineva nu le-ar vedea. Asta-i adevărat, nu-i așa, Andrea?

Ea evită întrebarea, dar toată lumea știa răspunsul. Bijuteriile puteau fi ușor vândute. Prosteste, ea nu realizase că nimeni din familia Neville nu s-ar gândi să înapoieze bijuteriile. Toată lumea din jurul mesei, până și Zach, se părea, era de acord să fie complice în ceea ce era, fără nici un dubiu, o infracțiune și încă una de proporții enorme.

– Este singura cale, continuă Brett. Nu intenționez să rămân lefter și nu-mi închipui că și-ar dori-o oricine altcineva.

Răspunsul este unanim. Apoi, Rachel adăugă alte obiecții ale ei, singurele pentru care Andrea era pregătită.

– Refuz să las numele fratelui meu să fie denigrat de fiecare ziar de scandal din America.

– Și din lume, spuse Brett cu asprime. Europeanilor le place genul acesta de scandaluri. El se uită la Zach. Este genul de notorietate care te-ar împiedica să obții împrumutul.

Rachel încuviință.

– Numele familiei Neville va fi ruinat. Nici o bancă, nimeni nu te poate împrumuta cu un cent, Prescott, dacă vei lăsa să se întâmple asta. Familia va fi dezonorată.

– Și cu tine ce se va întâmpla, Zach? Întrebă Dorian.

Cine va avea din nou încredere în Prescott Diamonds după proporțiile scandalului cu bijuterii?

Întrebările se succedau una după alta, răsunând în toată camera, și o dată ce una se încheia, începea alta. Andrea se simți dată la o parte. Știa că într-un fel, înainte ca seara să se încheie, Zach va deveni o parte din scenă. Pensula artistului părea să se oprească asupra lui și să-i permită să-și ocupe locul între ceilalți membri ai familiei. Andrea îl privi pe Zach și așteptă, sperând în continuare. Dar speranța devenise un lucru fragil.

Întrebările sacadate începură să se potolească. Cina luase sfârșit. Masa fu strânsă. Dar nimeni nu părăsi camera. Brett stătea în picioare, dar numai pentru a-și impune punctul de vedere.

– Perfect, spuse el, cu toții vrem ca asta să rămână între noi. De acord? El îl privi pe Zach. Chiar vărul meu, dacă stă să se gândească la asta cu mintea lui ascuțită de om de afaceri internațional. Zach tot nu răspunse, însă asta nu-l opri pe Brett. El se întoarse către Andrea. Expertul nostru este de altă părere. Se pare că ea se ghidează după un sistem învechit al justiției.

– Bijuteriile trebuie înapoiate, Brett, spuse Andrea, vorbind încă cu calm, în ciuda dorinței ei de a striga. Din multe motive. Unul din acele motive era Paolo și nevoia ei personală, dar nimeni nu știa asta. În afară de Zach. Ea încercă să facă apel la simțul lor de decență.

– O dată ce înapoierea va fi completă, mulțumirea poporului italian va umbri suspiciunile lui.

Brett zâmbi cu acel zâmbet frumos, fermecător.

– Andrea, draga mea, nu sunt chiar atât de ușor de prostit. Nu vom înapoia nimic, iar o dată ce vom vinde bijuteriile venețiene, te vom recompensa. Tu îți vei lua partea, și toți vom avea de câștigat.

Zach o privi cu atenție, cu ochii îngustați. Cu siguranță că el nu credea că va fi de acord cu o asemenea sugestie? Înainte ca Andrea să-și poată exprima gândul refuzând, chiar strigând, și numai de dragul lui Zach, Dorian se ridică în picioare.

– Nu-i vom da nimic! Am fost proști să avem încredere în ea când, de fapt, soțul ei a furat bijuteriile Cappello.

Toți erau șocați: Brett, Rachel, chiar și Dorian, a cărei paloare demonstra că ea spusese mai mult decât intenționase. Expresia lui Zach nu se schimbă în timp ce șocul creșu în intensitate.

Andrea parcă fusese lovită de aceste cuvinte. Ochii ei cuprinși de groază se întoarseră spre Zach. El o trădase! După ce-i promisese că nu va povesti nimănui trecutul ei, el se dusese la Dorian. În tăcerea care urmă șocului, Andrea își imaginează ceea ce se întâmplase: ei rămăseseră împreună și discutaseră despre naivitatea și prostia ei și se gândiseră cum să se folosească de ea în continuare. Și toate astea după ce făcuse dragoste cu el!

Un strigăt strangulat de durere se auzi, dar nu impresionează chipurile pietrificate ale celor din familia Neville. El ieșise de pe

buzele Andreei când ea se ridicase în picioare și părăsi camera. Zach o ajunse pe hol, chiar când ea începu să urce scările. El o apucă de mână și o ținu cu putere.

– Trebuia să se afle depre bijuterii, Andrea, spuse el cu hotărâre.

Ea încercă să scape, dar el o ținea cu putere, apoi o trase după el pe hol.

– De ce te-ai întors împotriva mea, Zach, de ce? întrebă ea, însă el continua să traverseze holul trăgând-o după el ca pe un cățeluș.

– David nu trebuia să fie aici, Andrea, spuse el cu asprime.

– Însă eu aveam nevoie de el, insistă ea. Aveam nevoie ca cineva să fie de partea mea.

– Dar m-ai avut pe mine. Zach deschise ușa biroului și o băgă înăuntru, însă ea se lupta acum cu el.

– Nu voi mai avea încredere în tine. Andrea se eliberă și se îndepărtă de el. Voi scoate bijuteriile de aici și le voi duce să fie autentificate. Am de gând să aranjez la New York o întâlnire cu un reprezentant al Venetiei. Apoi, mai calmă, ea spuse: Voi vorbi cu Sir George despre asta, mâine dimineață. Nu era sigură cum aveau să fie făcute aranjamentele; știa doar că ele vor fi făcute, iar vocea ei era impregnată de autoritate care dădea credibilitate vorbelor ei.

Zach văzu asta – la fel și Dorian care apăruse pe tăcute și neașteptate, cu părul roșu strălucindu-i.

– Ești un prost dacă o ascuți, Zach, spuse ea. Asta nu este o hotărâre ce trebuie luată de un intrus, ci de familie.

– Nu, o corectă Andrea. Hotărârea nu aparține nimănui. Sunt sigură că Zach își dă seama de asta. Este o hotărâre legală.

Ele se întoarseră către el, Dorian mică și încordată, ca o felină gata de atac; Andrea, foarte hotărâtă, chipul ei palid ascunzând furia interioară. Zach le privea când pe una, când pe alta. Una făcea parte din trecutul lui, cealaltă făcea parte din prezentul lui; amândouă se agățau de el, de parcă i-ar fi cerut să aleagă. El clătină din cap.

– În seara asta nu se va lua nici o hotărâre.

Dorian începu să obiecteze, însă el o opri.

– Cu toții avem nevoie de timp de gândire. Andrea, îți sugerează

să te duci la tine în cameră pentru a evita orice confruntare cu familia. Vom discuta despre asta mâine.

Începuse și ea să vorbească, dar se opri. Zach avea dreptate. Camera ei reprezenta singurul loc de refugiu din conac. Ieși din cameră în tăcere, urcând scările din spate. Ea putu auzi vocea lui Dorian. Răsuna pe scări.

– Ei bine, ce părere ai despre Andrea ta, acum?

Se lăsă o pauză lungă, apoi veni răspunsul lui Zach, calm și hotărât:

– E mult mai inteligentă decât mi-am închipuit.

Andrea nu dormi toată noaptea, rememorând evenimentele zilei și serii. De două ori crezuse în el, de două ori avusese încredere în el. Crezuse chiar că-l iubea. Iar acum, prin tăcerea lui, el îi arătase că locul lui era adânc înfipt în pământ, alături de cei din familia Neville. Iar ea era singură.

*

*

*

Înainte ca soarele să se ridice deasupra munților, Andrea se sculă din pat și se îmbracă. Adormise la câteva ore după ce hotărârea ei fusese luată. Acum, nu mai rămânea decât s-o pună în practică. Ieși din cameră și coborî în birou. Primele raze ale soarelui se iviseră de după munți, însă casa era încă întunecată. Ea alunecă pe scaunul de după birou și apucă telefonul după ce bâjbâise prin întuneric. Ridică receptorul în grabă așteptând, ascultând la cel mai mic zgomit din casă. În casă, însă, era tăcere. Ea formă numărul. La celălalt capăt al firului, vocea lui David se auzi somnoroasă:

– Andrea? Ce Dumnezeu...

În câteva propoziții simple și scurte, spuse cu răsuflarea întretăiată, îi povesti tot ce se întâmplase.

La celălalt capăt al firului se lăsă o scurtă tăcere. Apoi, David vorbi calm și liniștit:

– Ne întâlnim în oraș, Andrea, la birou. Găsim noi o cale să rezolvăm situația.

Ușurată că avea un aliat, o persoană în care putea avea încredere, Andrea părăsi casa. Închise ușa grea cu grijă în urma ei și străbătu parcare pietruită până la MG-ul ei. Zorii puneau încet, încet stăpânire pe natură. Andrea se îndreptă către Windsor cu o încredere sporită. Ieșind de pe autostradă în trombă, parcurse drumul șerpuit printre munți, luând curbele cu grijă. Când intră în curba largă, Andrea realizează că mergea cu viteză. Acul vitezometrului trecuse periculos de mult de linia normalului. Apăsă pedala de frână. Dar fără nici un efect. Micul bolid era vechi și adesea excen-tric. Andrea se învățase să-l stăpânească. Ea apăsă din nou frâna, dar nu întâmpină nici un fel de rezistență în timp ce pedala atinge-a podeaua. Mașina accelera mergând la vale. Pete de decor îi treceau prin fața ochilor, iar oceanul părea că se apropie de ea. Pentru o fracțiune de secundă, Andrea avu viziunea prăbușirii, zdrobindu-se de stâncile de dedesupt și explodând în flăcări. Simți cum, brusc, trupul îi îngheță, în timp ce se apropia de capătul curbei care se ridica deasupra mării. N-ar fi putut să ia curba fără să iasă în afara carosabilului.

Interiorul curbei dădea într-o câmpie înconjurată de stânci. Era singura șansă a ei. Apăsă pe ambreiaj, împinse schimbătorul în viteza a doua și trăgând de volan în dreapta, ieși de pe șosea, sărind peste șanțurile de peste drum. Pentru o clipă, pierdu con-trolul; înainte să treacă în viteza întâi, încetini ușor, apoi coti brusc în timp ce se apropia în viteză de un șir de trei copaci. Era deja prea târziu.

*

* *

Ea nu auzi camionul oprindu-se sau pe bărbați apropiindu-se. Primul sunet care ajunse la ea fu o voce melodioasă:

— Mă întreb dacă o fi moartă.

Andrea fusese aruncată în față și apoi în lateral peste volan lovindu-se cu capul de bord. Tapițeria era plină de sânge. Îi putea

simți gustul pe buze. Încercă să se miște și să le arate că trăiește.

– Ajută-mă, spuse cealaltă voce. Ei forțară ușa zdrobită și intrară înăuntru, scoțând-o pe Andrea ușor, afară, pe pământ. Ea se zbatu să dea din picioare.

– Pare a fi mașina familiei Neville, spuse unul dintre ei. Mai bine am duce-o acolo.

Andrea încercă să protesteze. Conacul era ultimul loc de pe pământ unde dorea să meargă, dar bărbații, muncitori de pe plantatie, înțeleseseră că era de datoria lor să o ducă familiei. O ajutaseră să urce în camion, unde fu așezată, rănită și în stare de șoc, într-o poziție fermă, sprijinită între ei. Ea încercă să-și aducă aminte exact ce se întâmplase. Mașina era veche dar de încredere. Fusesse de curând verificată. Și totuși frânele cedaseră. Era acesta încă un accident, sau doar o încercare a familiei Neville de a o împiedica să ajungă la Windsor? Știa deja răspunsul. O trecu un fior puternic și un oftat îi scăpă de pe buze, determinându-l pe șofer s-o îmbărbăteze.

– Totul e bine acum, domnișoară. Aproape că am ajuns.

Zach ajunsese în dreptul camionetei chiar în clipa în care aceasta opri în fața ușii

conacului. În spatele lui, Andrea o putea vedea pe Harriet, zgâindu-se. Ca de obicei, ei erau primii doi care se trezeau la conac.

De îndată ce Andrea fu coborâtă din camionetă, Zach fu alături de ea, luând-o în brațe, ajutând-o să se țină pe picioare în timp ce ceilalți bărbați îi povesteau cele întâmplate.

– Toate mulțumirile, li se adresă Zach, și veți fi bine recompensați pentru asta. Apoi, fără nici o ezitare, o ridică pe Andrea în brațe și intră în casă.

– Pot să merg, protestă ea.

– Nu, nu poți, spuse el hotărât. Acum ești în grija mea, și vei face cum îți spun eu. El o duse în camera lui și o așeză pe pat. O examinează cu atenție: observă că i se spărsese buza, îi puse o compresă rece pe tâmplile înfierbântate și curăță rana adâncă de pe braț cu spirt. Mâinile lui erau delicate atunci când atinseră zgârietura sângerândă de pe frunte.

– Doar timpul o poate vindeca pe asta, spuse el. Când ea se uită în ochii lui văzu atâta durere, iar când el vorbi, ea simți atâta tristețe în glasul lui încât aproape crezu cuvintele de mulțumire care ieșiră de pe buzele lui.

– Slavă Domnului că ești trează, spuse el stăruitor. Slavă Domnului. Ea știa că următoarele cuvinte nu-l vor surprinde.

– N-a fost un accident, Zach.

Ochii lui se aprinseră iar fața i se întunecă.

– Ești sigură, Andrea?

– Poți să verifici mașina, dar nu am nici o îndoială. Cineva vrea să mă îndepărteze de Windsor și de bijuterii. Ea se întinse pe spate, pe perne, istovită. Zach se așeză lângă ea, cu o mână atingând-o pe frunte, cu degetele ușoare ca o adiere.

Epuizarea îi făcu ploapele grele, dar Andrea nu putu șterge umbra de îndoială care-i stăruia în ochi. El o văzu.

– Trebuie să ai încredere în cineva, Andrea, îi reaminti el. De ce nu în mine?

Andrea își închise ochii, însă gândurile tot nu-i dădeau pace, în ciuda dorinței copleșitoare de a dormi. Cum ar fi putut avea încredere în el? De două ori o mințise în legătură cu Dorian. Se folosisese actul lor de dragoste pentru a-i căpăta încrederea, și apoi se întorsese împotriva ei, trecând de partea familiei. Ea era pionul pe care cineva din familia Neville îl mișca din pătrat în pătrat în timp ce Zach stătea la distanță urmărind jocul.

Prin ceața somnului ce se anunța, ea îl văzu pe Zach trăgând covertura. Ea îl simți scotându-i hainele și trăgând cearceaful rece deasupra ei. Apoi, spre surprinderea ei, el înconjură patu și se întinse lângă ea, luând-o în brațe.

– Lasă-mă să rezolv eu asta, Andrea. Nu te implica! Încearcă să crezi că ești în siguranță cu mine.

Cuvintele erau șoptite și seducătoare, iar brațele lui erau calde și confortabile, grăbind somnul căruia nu-i mai putea rezista.

Când Andrea se trezi, brațele lui o țineau strâns, iar capul ei stătea sprijinit de umărul lui. Pentru o clipă, ea zăcu acolo

simțindu-se în siguranță – până când își aminti. Apoi, se zbătu să se ridice. El o prinse și o întoarse astfel încât să-i poată privi chipul în timp ce mâna îi dădu la o parte o şuviță de păr, ignorând în același timp efortul ei de a se ridica.

– Te simți mai bine?

– Da. ceea ce spunea era adevărat; o durea tot corpul, dar nu suferise nimic grav, cel puțin nimic fizic. Era ceva mult mai profund, mai serios; era felul în care mintea ei se zbătea să găsească răspunsuri – ceea ce n-ar fi putut niciodată să facă în brațele lui.

Din nou, încercă să se ridice.

– Stai aici, lângă mine, Andrea. Buzele lui se mișcă de pe fruntea ei către nas, oprindu-se apoi pe buzele ei.

– Nu. Își întoarse capul, dar mâna lui o ținea încă puternic și o forță să-l privească în ochi. Ea văzu acolo ceva, ce dorise el să vadă.

– Un lucru nu s-a schimbat, spuse el, și îi demonstrează cu un sărut flămând, care o făcu să-și dorească să fi fost în alt timp, alt spațiu, alt loc, unde nu existau dubii sau suspiciuni, unde ar fi putut să se întâlnească amândoi, ca într-o altă lume.

Dar lumea reală nu avea să dispară; lumea reală era conacul Drogo și bijuteriile Cappello, chiar dacă ceea ce spusese Zach când sărutul lui o eliberase era adevărat.

– Somn ușor, Andrea, îi spuse el înainte de a se apleca să-i sărute părul întunecat. Îl auzi îndreptându-se către ușă.

Atunci ea îl strigă, neputând să reziste unei ultime și arzătoare întrebări:

– Zach, i-ai povestit lui Dorian despre mine și despre Venetia?

– Nu, negă el, apoi ușa se închise. Apoi, Andrea auzi sunetul încuietorii închizându-se.

Capitolul 11

Erau încuietori de fiecare parte a ușii în toată casa, fiind construită într-un stil ce amintea de un castel fortificat de pe timpuri. Zidurile groase, turnurile, geamurile mici și înguste precum și ușile masive din interior și exterior erau exemple ale acestei arhitecturi. Andrea, cu fața în jos, pe pat, încerca să nege ceea ce nu putea fi negat: Zach trăsesse zăvorul din exteriorul ușii. O încuiase acolo.

Își aminti durerea pe care o citise în ochii lui când o văzuse rănită, precum și furia lui când ea îi povestise cele întâmplate. Amintindu-și, ea nu putea să-i înțeleagă motivele. Își îngropă capul în pernă, încercând să înțeleagă ceea ce era de neînțeles.

Cu o zi în urmă crezuse că Zach era de partea ei; astăzi el o încuiase acolo. Cu o zi în urmă ea îl iubise și avusese încredere în el. Astăzi... încrederea dispăruse, însă iubirea nu. În ciuda tuturor, acel sentiment nu se schimbase.

Andrea se întoarse pe spate și privi tavanul. Nu mai fusese văruiat de ani de zile, iar fisurile care se întindeau pe pereți erau dovada vizibilă a declinului conacului.

Din cauza aceluia declin, unul din membrii familiei, sau toți, conspiraseră împotriva ei. Andrea se ridică din pat și se duse la

fereastră. O deschise și privi afară. Camera lui Zach dădea spre o priveliște a mării care-ți tăia respirația. Nu se gândi prea mult s-o admire, fiindcă fereastra îi oferea mai mult decât priveliștea, îi oferea scăparea. Ea se urcă pe pervaz și se aplecă în afară. Erau câțiva metri până la fereastra alăturată care era deschisă și dădea în hol.

Un pervaz de lemn, îngust și ornamentat, decora pereții casei. Sperând că pervazul, aflat la câțiva centimetri sub fereastră, să fie mai rezisten decât părea, Andrea își scoase pantofii. Hotărârea fusese luată.

Fără să mai zăbovească să-și întrebe rațiunea sau să se gândească la frica de înălțime, ea se strecură pe fereastră cu picioarele bălăgănindu-i, până când călcăiele îi atinseră pervazul. Bâjbâind după un punct de sprijin în peretele casei, Andrea făcu greșala de a se uita în jos. Erau în jur de cincizeci de metri până la cărarea pietruită din grădină. Își întoarse ochii, dar deja un val de căldură o cuprinsese. Blestemându-se pentru impulsivitatea ei, Andrea se lipi cu trupul de zidul de piatră, ignoră ameteala, și încercă să nu se gândească la golul de sub ea. Nu era momentul să-și învingă răul de înălțime, ci să-l ignore. Ațintindu-și ochii către fereastra hoului, care reprezenta țelul ei, Andrea se forță să se miște cu grijă, apucându-se cu mâinile de pietre pentru a-și ține echilibrul. După ce parcurse jumătate din distanță, Andrea pipăi cu piciorul după pervaz dar nu găsi nimic. Lemnul putrezise. Pentru o clipă ea se legănă, plină de groază, apoi se potoli. Cu frenezie, se lipi de zidul rece ținându-se cu putere de pietre până când picioru ei găsi o porțiune solidă. Aproape că ajunsese dar trebui să facă o scurtă pauză pentru a-și trage sufletul. Pauza fu prea lungă. Spaima puse din nou stăpânirepe ea când realiză unde se afla, agățată de acel zid, departe de pământ, sprijinită doar de un pervaz de câțiva centimetri grosime care era pe deasupra și putred. Apoi ea se gândi la restul: întoarcerea era mai grea decât înaintarea, iar ea nu putea rămâne acolo, la cinsprezece metri depărtare de pământ, tremurând din pricina acelei frici ridicole.

Nu mai avea decât câțiva pași, iar pervazul care rămăsese părea solid. Ea își alungă teama și porni din nou, nu prea sigurăpe sine, nici foarte agilă, dar foarte hotărâtă.

Aproape ajunsese, mai făcu un pas, apoi încă unul, apoi se urcă pe pervazul ferestrei holului, se strecură cu repeziciune prin ea și coborî pe podea. Tremurând, se opri să asculte. Casa era plină de zgomotele diminetii. Andreei i se păru că-l aude pe Brett chicotind.

O ușă se deschise și se închise. Toate acestea erau zgomotele obișnuite ale diminetii, care nu-i dădeau nici un indiciu despre ce se întâmplase în timpul cât Zach o dusesese în camera lui, indiferent dacă el le povestise totul sau nu.

Fără să mai piardă timpul, Andrea se îndreptă spre camera sa. Când ușa se închise în spatele ei, se sprijini de ea, simțindu-se pe moment în siguranță dar știind că cea mai dificilă parte a zilei abia urma. Pe peretele opus, ea văzu în oglindă și imaginea de acolo o făcu să râdă și să plângă. Părul îi era ciufulit în jurul rănii de pe frunte, buza de sus îi sângera, brațul îi era bandajat iar hainele îi erau pline de sânge. După ce șocul trecu, Andrea se apropie de oglindă și se examină cu grijă. Cu puțin machiaj și cu părul puțin aranjat, rana de pe frunte ar fi fost estompată, iar o bluză cu mâneci lungi i-ar fi acoperit brațul bandajat. Își examinează bluza; tăietura era adâncă; era mult mai rea decât apăsarea. Cu puțin ruj aplicat cu grijă... Fără să știe ce se întâmplase la conac cât timp fusese închisă în camera lui Zach, singurul ei gând era să iasă cât mai repede din casă, fără să fie văzută sau auzită. Nu îndrăzni să dea drumul la apă în cadă ca să facă o baie, avea să facă altă, dată. Se dezbracă de haine aruncând bluza murdară și jacheta într-un colț, fără a mai sta pe gânduri. Își puse banii, pașaportul și cosmeticele într-o geantă, își perie părul lăsând doar câteva șuvițe pe frunte ca să acopere rana și se machie cu grijă și mai strident decât de obicei. Mulțumită de rezultatul obținut, era pregătită pentru ultima mutare. Băjbâind în sertar printre puținele bijuterii pe care le avea, ea găsi ce căuta: colierul și cerceii care fuseseră întodeauna preferații ei. Își aminti ziua când Paolo îi cumpărase acel set de la un magazin de pe Ponte Vecchio în Florența. Prețul fusese foarte mare, anume pentru turiști, căci setul nu era nici vechi, nici valoros; însă Andrea fusese fermecată de el, iar Paolo, care nu-i refuza nimic, i-l cumpărase. Ea își puse cerceii, apoi colierul. Era gata.

Deschizând puțin ușa, Andrea privi în jur. Holul era gol și binecuvântat de liniștit. Ea coborî scările din spate, intră pe ușa biroului și străbătu camera în grabă. Intră în bucătărie unde servitorul curăța podeaua, urechiile fiindu-i atente la un radio ce transmitea un hit american.

Pe peretele din bucătărie era un telefon. Andrea ridică receptorul și formă numărul.

*
* *

David Marlowe o luă de la câțiva metri depărtare de poarta conacului, unde Andrea îl aștepta nerăbdătoare, ascunsă printre niște copaci.

– Trebuie să recunosc că sunt încântat să te am lângă mine în cele din urmă, Andrea, însă mă întreb ce se întâmplă la conac. David părea, în mod evident, zăpăcit de telefoanele ei și de schimbarea ei de planuri.

Andrea nu avu timp să-i explice ce i se întâmplase; mult mai important era ceea ce avea să urmeze.

– Îți voi povesti totul în drumul nostru către New York.

– New...York? El ridică din sprânceană.

– Împreună cu bijuteriile Cappello.

David era un excelent șofer și lua cu grijă curbele.

– Asta, în cazul în care, continuă Andrea, recăpătându-și echilibrul pe banchetă, cei din familie nu ajung la ele primii. David, poate fi posibil ca familia să ia bijuteriile de la bancă?

– Nu. Există o clauză prin care se stipulează că întreaga colecție trebuie să rămână sub pază până când va fi catalogată și evaluată. Chiar și atunci, probabil că bijuteriile vor rămâne în aceeași stare tot timpul etalării lor și apoi a vânzării.

– Ar putea familia obține un ordin care să-l schimbe pe primul și să intre în posesia colecției?

– Desigur. Teoretic vorbind, colecția Neville le aparține. Dacă toate părțile ar cădea de acord și ar obține un ordin judecătoresc... Dar asta ia mult timp, adăugă el gânditor.

– Foarte bine, spuse Andrea, satisfăcută. Atunci am timp să ajung prima la bijuterii.

– Este o idee scandaloasă, Andrea. De fapt, imposibilă. Cum crezi tu că vei scoate bijuteriile din bancă? Nu cred că Sir George va fi încântat de această idee, spuse el glumeț, înainte de a-și da seama că privirea ei era serioasă iar vocea hotărâtă în timp ce-i spusese planul. David ascultă cu o undă de îndoială care, curând, se transformă în admirație.

– Dacă cineva ar putea s-o facă, aceea ești tu, Andrea.

– Mă vei ajuta?

– Scoate bijuteriile afară, iar de rest mă voi ocupa eu. El se uită la ceas. Nu vom reuși să prindem zborul de dimineață.

– Atunci, va trebui să mă ascund undeva până diseară.

– Imposibil. Ei se apropiau de Windsor, iar David micșora viteza în timp ce spuse cu voce tare: Trebuie să găesc o altă cale. Între timp, te mai pot ajuta cu ceva la planul tău?

– Da, spuse Andrea zâmbind. Oprește la magazinul de articole de fierărie și menaj, în drum spre bancă.

*

* *

De serviciu era un paznic nou, un băștinaș înalt pe care Andrea nu-l mai văzuse niciodată. Ea îi zâmbi dulce și încercă să facă conversație cu el, însă nu reuși.

Paznicul îi examinează geanta cu atenție. Verifică până și buzunarele largi de pe cămașa de bumbac, iar când el îi aduse ultima casetă, așa cum ceruse Andrea, el rămase lângă ea până o deschise, având sentimentul datorie împlinite. Dar nu era pe deplin împlinită, realizează Andrea în timp ce privea prin ușa de sticlă.

Paznicul luase lângă ușă o poziție care părea permanentă. Andrea înjură printre dinți, își scoase accesoriile de bijutier și începu să muncească de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

Zece minute mai târziu, paznicul era tot acolo. Andrea începu cu munca ei de rutină, deschizând săculețele, cercetând, catalogând și luând notițe. Niciodată bijuteriile nu străluciseră cu

atâta intensitate. Puteau foarte bine să fie și pietre colorate, având în vedere că n-o interesau prea mult pe Andrea. Alte zece minute trecură. Paznicul nu se mișcă. Răbdarea Andreei începu să scadă. Azi mai mult ca niciodată, ea avusese un paznic care nu se abătuse de la reguli.

Când se uită din nou, el dispăruse. Luând în considerare devotamentul lui pentru muncă, ea trebui să-și facă treaba cu rapiditate. Inspirând adânc, Andrea apucă săculețul care conținea bijuteriile Cappello și-l răsturnă pe cârpele ei. De data asta, ochiul ei nu mai scăpă strălucirea perfectă a pietrelor dinaintea ei.

Chiar și în frenezia ei de a-și termina treaba, Andrea nu putu rezista tentației de a se opri o clipă să privească bijuteriile care se numărau printre cele mai frumoase din lume. Apoi, scoțând un lac și o pensulă din trusa ei de cosmetice și cu o rugăciune pentru iertare, Andrea începu să picteze pietrele. Sticluța cu vopsea conținea un smalt gros pe care-l cupărase de la magazin și pe care-l vărsase în acea sticluță: pensula fină se potrivea perfect în cutiuța ei cu un dermatograf.

Totul fusese bine gândit, mai puțin tremurul mâinilor ei. Încercă să se controleze, și cu o altă privire aruncată spre ușă, ea își continuă treaba.

Când strălucirea rubinelor, smaraldelor și diamantelor fusese estompată de vopseaua groasă, Andrea le puse în servietă și o închise. Plănuise să aștepte mult, până se va usca vopseaua, dar nu se gândise că-l va aștepta pe paznic. Ea se uită la ceas și la acele care se mișcau prea încet; mâinile abia o ascultau.

Timpul nu părea să fie cooperant, iar ea nu putea aștepta mai mult. Se hotărî să facă schimbul imediat.

Ea își scoase cerceii și colierul punându-le în săculețul care conținea bijuteriile Cappello, apoi deschise servieta și atinse pietrele de curând pictate. Nu se uscaseră pe deplin, dar făcuse o treabă bună. Pentru un ochi neexperimentat, perlele semănau cu cele din email alb pe care le purtase ea când intrase în bancă.

În timp ce și le puneau, Andrea se gândi la celelalte femei care

purtase bijuteriile Cappello, departe în timp. Bucurându-se de ele plănuia să intre și ea în istorie, numai în cazul în care reușea să plece de pe insula Saint Michael.

Andrea își strânse lucrurile așa cum o făcuse în fiecare după-amiază, apoi îl strigă pe paznic. El apărură imediat, iar ea fu brusc cuprinsă de teamă că el stătuse acolo tot timpul, așteptând și privind de după ușă. Expresia lui nu era suspicioasă, dar era evident uimită. Andrea stătuse la lucru mai puțin de o oră.

Aproape că făcuse greșala să se scuze în fața paznicului de plecarea ei prematură.

Ea realiză însă la timp că el nu era decât un paznic; justificându-se în fața lui ar fi devenit suspectă. Așa că ea zâmbi dulce și nu primi din nou nici un răspuns, ci fu controlată cu aceeași atenție prin geantă. Când el deschise cutia cu cosmetice, Andrea își stăpâni impulsul sălbatic de a fugi de-a lungul holului, apoi în jos, pe scară, până afară, la lumina zilei. Uitase să pună la loc sticlucă cu yopsea. Dar el nu era decât conștiincios, nu și un fin observator. În timp ce-și stăpânea impulsul de a fugi, paznicul închise geanta și i-o întinse. Cu toate astea, ea nu-i zâmbi. Nu-i zâmbi nici când se îndreptă spre ascensor.

Vocea lui o opri:

– Domnișoară...

Ea îl subestimase, în mod evident. Andrea se întoarse, inima bătându-i cu putere, sigură că vina i se citea pe față.

– Buzunarele, domnișoară?

Încercând să-și ascundă ușurarea, ea întoarse pe dos buzunarele ca el să le poată cerceta, apoi abia se stăpâni să nu strige de bucurie că ușile ascensorului se deschiseră.

Dar încă nu era în siguranță. Avea încă de acoperit distanța între ușile ascensorului și ușa de la ieșire, și asta fără a-l întâlni pe Sir George. Ochii lui erau mult mai atenți; bijuteria grea din jurul gâtului ei ar fi putut fi observată.

Încercând să străbată pardoseala de marmură încet, deși în clipa când ajunse la ușă și o deschise, Andrea deja fugea. Mașina lui David o aștepta la colț. Ea deschise portiera și se așeză lângă el, respirând precipitat.

– Le-am luat! exclamă ea cu o voce care abia se mai făcea auzită. Acum depinde numai de noi să scoatem bijuteriile de pe insula asta afurisită.

David râse, demarând în trombă.

– Consider-o ca și rezolvată, spuse el cu un zâmbet care o făcu pe Andrea să realizeze din nou că el era un bărbat în care putea avea încredere.

El ieși din oraș pe o stradă care îi era necunoscută ei.

– Decât să așteptăm zborul de seară, vom merge cu vaporul până în Puerto Rico și de acolo vom lua avionul spre New York.

Andrea încuviință fericită. Nu-i păsa de mijlocul de transport, ci doar să ajungă cu bijuteriile la New York.

Șoseaua era pustie și liniștită, excepție făcând strigătele păsărilor exotice care se auzeau din copacii imenși ce-i înconjurau. David încetini când șoseaua se îngustă și Andrea se găsi într-o insulă a paradisului. Probabil că ar fi fost tentată să ceceteze și să se plimbe prin vegetația bogată și verde în căutarea florilor de tot soiul care se găseau acolo, dacă munca ei n-ar fi fost atât de copleșitoare. Acum era prea târziu.

Ieșiră din tunelul copacilor verzi și intrară pe o pantă. La capătul ei era un gard, iar dincolo de el se vedea plaja albă. Un dig de piatră fusese construit pentru a scoate în evidență panta. La capătul digului era ancorat un iaht, cu pânze albastre. David ieși din mașină și deschise o poartă de metal pe care scria: „Neville Limited. Nu intrați!”

Inima Andreei începu să bată cu putere. Simțul ei de aventură aproape că dispăruse, lăsând locul fricii. Intrară pe poarta deschisă și parcară la marginea plajei.

– Ca avocat al companiei, am acces la iahtul familiei, din fericire pentru noi, spuse David cu un zâmbet pe care Andrea i-l întoarse în timp ce ieșea cu nerăbdare din mașină.

La capătul digului, Andrea îl privi pe David cum dezvelea iahtul și în timp ce stătea acolo așteptând, simți prima urmă de îndoială. Nu știa ce o cauzase, dar în centrul ei se afla Zach.

David se întoarse și-i văzu expresia de pe chip, interpretând-o corect.

– Andrea, spuse el, întinzându-i o mână să urce, nu ezita acum.

Aproape că am ajuns la capăt. Îi citise el doar gândurile? se întrbă es. Probabil că da, căci cuvintele lui următoare fură și mai interesante: Prescott a pus familia mai presus de tine. Ar sacrifica orice pentru a pune mâna pe bijuterii. Sunt sigur că înțelegi asta.

Andrea stătea nemișcată, încercând să înțeleagă cuvintele lui David. Ajunsesese departe. De ce nu putea face ultimul pas?

– Haide, Andrea, grăbește-te! Vocea imperioasă a lui David o atrase ca un magnet.

Ea întinse mâna spre a lui.

Zgomotul unei mașini rupse tăcerea, speriiind păsările care se ridicară zgomotoase la cer în timp ce mașina cobora panta, oprindu-se în nisip, la marginea digului. Zach se îndreptă către ea, o siluetă pe orizontul întunecat. Nu mai exista cale de scăpare; restul piesei avea să se joace pe acel dig de piatră. Ea se dădu înapoi, departe de mâna lui David, departe de figura lui Zach. David își pierdu pentru moment echilibrul în timp ce se apleca s-o înhațe, clătinând iahtul, apoi căzând cu spatele de cabină.

Zach o strigă:

– Nu te urca pe iaht, Andrea!

Ea se dădu înapoi, nu ca răspuns al poruncii lui doar ca să scape de amândoi.

– Ai încredere în mine, Andrea, strigă Zach și vino cu mine acum! Ea asculta, nu însă la ce spunea el, ci la propriile emoții în timp ce încerca să înțeleagă îngrijorarea lui. Era din pricina ei, sau a bijuteriilor Cappello?

– El este dușmanul, continuă Zach. Nu eu i-am povestit lui Dorian despre Venetia, însă cineva a făcut-o. A fost Marlowe. El a știut tot timpul, Andrea. Gândește-te! Vocea lui Zach era disperată, încât o făcu să se apropșie de el, dar cuvintele insistente ale lui David o opriră.

– Nu poți avea încredere în el, Andrea. Știi asta.

David își recăpătase echilibrul și stătea cu un picior pe marginea iahtului, încercând să sară pe dig.

– Nu te va lăsa să ruinezi plantația de cafea a familiei, îi aminti el. Vino cu mine, atâta timp cât mai avem o șansă. Putem reuși.

Paralizată, Andrea știa că era prinsă într-o confruntare de interese a celor doi bărbați. Unul dintre ei o dorea pe ea, iar altul dorea bijuteriile. Nu era nimeni ca s-o călăuzească, nici o hartă care să-i arate drumul. Trebuia să ia o hotărâre de una singură, și trebuia s-o ia acum. Zach se afla la câțiva pași de ea, fiind pe punctul de a o atinge.

– Nu te duce la el, Andrea, spuse el blând. Ai încredere în instinctele tale și în inima ta. Vino cu mine. Zach îi vorbea ei, însă ochii lui erau ațintiți asupra lui David.

Ea se întoarse către Zach, către bărbatul pe care-l iubea. Inima ei avusese dreptate tot timpul. Nu încăpuse niciodată nici o umbră de îndoială, fusese doar confuzie.

El se întinse către ea, iar ea se îndreptă către el. Chiar atunci o voce o opri, o voce care-i era necunoscută și răutăcioasă.

– Rămâi pe loc, Andrea. Întoarceți și nu te mișca. Ea realizează că era vocea lui David; cu toate astea nu era vocea lui. Ea se întoarse să-l privească.

Atunci, ea văzu lumina soarelui căzând pe metal, pe arma din mâna lui David.

Un val de neîncredere o învălui pe Andrea. Nu era David Marlowe cel care vorbea cu vocea aceea a unui străin, privind-o cu acei ochi ciudați, ațintind o armă către inima ei. Se simți deodată slăbită, nu din cauza fricii, ci din cauza repulsiei atunci când își dădu seama că ceea ce i se părușe ireal, ca o piesă de teatru în care David juca rolul tâlharului iar ea și Zach erau prizonierii, nu era ficțiune, ci realitate.

Pentru o clipă, Andrea crezu că se va prăbuși sub greutatea covârșitoare a acelei revelații. Cuvintele lui Zach îi ridicaseră moralul, însă mișcarea lui ușoară, pe care apropiase nici n-o observă, reprezenta schimbarea din bărbat într-o fiară a junglei.

Ceva era pe punctul a se întâmpla, era evident, iar atitudinea lui Zach îi spunea asta mai mult decât arma lui David.

– Fă ce-ți spune el, Andrea, și fă-o cu grijă. Zach se mișcă și Andrea se uită la David și îngheță.

Arma era ațintită asupra ei, dar Andrea putea să-și dea seama că

David îl urmărea pe Zach, știind că el era cel de care trebuia să se teamă.

– Ia bijuteriile, Marlowe, spuse Zach liniștit, și iahtul. Las-o în pace, atâta îți cer.

Un zâmbet cinic se ivi pe buzele lui David.

– Ce nobil te-a făcut dragostea, Prescott, însă rugămintile tale nu mă impresionează. O voi lua cu mine, ea va fi asigurarea mea, astfel încât tu nu vei fi tentat să anunți paza de coastă. Vei mai auzi de noi într-o bună zi. Poate într-o zi ți-o voi trimite înapoi.

Ochii lui Zach scânteiară, însă David nu așteptă un răspuns. Privirea din ochii lui – care era plină de teamă după cum realiză Andrea, dovedea că el nu mai putea aștepta.

– Urcă pe iaht, Andrea, spuse David cu aceeași voce care la început o făcuse să tremure, dar care acum îi dădu curaj și putere. Știa ce viitor avea cu David. El va vinde bijuteriile și o va ține captivă cât timp va avea nevoie de ea.

Nu se va întâmpla asta! Nu putea să lase să se întâmple! Cu un gest sălbatic și

frenetic, Andrea smulse colierul Cappello de la gât, gata să-l arunce cât de departe putea... în mare.

O expresie de lăcomie sălbatică străbătu chipul lui David, și un strigăt îi ieși de pe buze în timp ce ridică arma spre ea. Acela fusese momentul pe care trupul încordat a lui Zach îl așteptase. El se urcă pe dig, năpustindu-se asupra lui David, lovindu-se amândoi de cabină cu zgomot. Bărbații se tăvăleau pe punte, unul deasupra celuilalt, iar arma se descărcă.

Epilog

Ploaia bătea sacadat în fereastra camerei de la hotelul din San Juan. Izolați de restul lumii, un bărbat și o femeie zăceau înlănțuiți erotic, într-o dezordine de cearceafuri, închiși în noua lor lume a pasiunii. Cautarea Andreei luase sfârșit. Totul se luminase. tensiunea acelui final brutal durase timpul cât ei rămăseseră pe insulă, și chiar în timpul zborului către San Juan. În cele din urmă, totul era în urma lor, lăsat pe insula Saint Michael. Nici nu vorbiseră încă despre asta. Aveau s-o facă mai târziu. Acum, era timpul lor.

Gura lui Zach o găsi pe a Andreei, nerăbdătoare și primitoare, iar el o sărută ca și cum ar fi fost pentru prima dată. Ea se agăță de el cu un fior dulce, căci dragostea lor crea una nouă, eliberată de îndoială și teamă, eliberată de suspiciuni.

El o luă în brațe, o sărută pe obraji, pe bărbie, pe păr lăsându-și dorința s-o învâluie. Ar fi dorit s-o acopere cu sărutările lui, acea dragoste nouă, proaspătă și liberă, așa cum numai dragostea poate fi la început, apoi îi sărută din nou buzele nerăbdătoare.

– Mi-aș fi dorit să te pot privi și să te pot săruta în același timp, îi șopti el. Nu mă pot sătura privindu-te sau sărutându-te.

– Totul este atât de... nou, spuse Andrea, și era, și asta reprezenta minunăția.

Cortina care coborâse peste ultimul act al trecutului ei, se ridicase acum, lăsând fericirea viitorului să se întrevadă.

– Te iubesc, Andrea. Cuvintele lui o învăluiră, aducându-i un sentiment liniștitor și tulburător. El o strânse cu putere, lipindu-și buzele de urechea ei: te-am iubit de la început, din prima zi când ai intrat în biroul meu, însă acum te iubesc din nou, într-un fel pe care nu mi-l puteam închipui atunci. Iar ea știa ce intenționează să spună, fiindcă și ea simțea la fel.

*

* *

Zach se trezi primul și o sărută delicat pe buze, încercând să n-o trezească dar neputând să uite buzele ei dulci. Însă ea îl visase, iar sărutul era doar o prelungire a visului ei.

Ea se trezi fericită.

– Ești minunată, încântătoare, frumoasă, iar mama te va adora, îi șopti el.

– Mama ta?

– Desigur. Este o romantică incurabilă, iar ea va vedea ceea ce văd eu în tine, ceva ce este o parte din ziua de ieri și din ziua de mâine. O prințesă a Renașterii.

– Când mă voi întâlni cu ea? întrebă Andrea.

– Foarte curând, când ne vom întoarce la New York. Vom rămâne aici câteva zile, apoi ne vom întoarce la New York ca s-o întâlnești pe mama mea, și ca să merg la birou păstrându-mi speranța că mă va mai recunoaște cineva. Apoi, va trebui să ne întorcem pentru audiere. David va ieși din spital, deci Dorian și David...

– Dorian și David repetă ea aproape în șoaptă. Tot nu-mi vine să cred. Vestile care o miraseră pe Andrea când le auzise pentru prima dată, continuau s-o uimească și acum.

Zach zâmbi cu tristețe.

– La început am crezut că tu erai complicele lui David, dorind să fugiți cu colecția lui Carl. Am bănuț că David cumpără bijuterii pentru unchiul meu – legal sau ilegal – și mă întrebam dacă voi doi

erați implicați în vreun plan. Legăturile tale cu Venetia n-au făcut nimic ca să-mi liniștească temerile. O sărută pe Andrea și o luă în brațe. Trebuie să recunosc că mă bucur pentru că m-am înșelat.

– Și eu m-am înșelat în privința ta, recunosc eu. Am crezut că tu și Dorian... părea schimbată după venirea ta.

– Bănuiesc că-i era teamă că tu și eu vom deveni mai apropiați și vom dejuca planul pe care-l făcuse cu David. Atunci când ești la fel de rău ca Dorian, te aștepti ca toată lumea să-ți plătească cu aceeași monedă.

– Și într-adevăr am devenit prea apropiați, spuse Andrea.

– Îhâm. Se îmbrățișară. Toate gândurile despre David și Dorian dispăruseră. Dar se întoarseră la subiect curând, căci venise timpul să spună lucrurilor pe nume.

– Într-un fel, îmi pare rău de ea.

Zach ridică sprânceana a mirare.

– A așteptat tot acest timp ca să plece de la conac cu averea, și acum...

– Amintește-ți că ea este femeia care a încercat să te ucidă o dată, dacă nu de două ori.

Andrea încuviință.

– Probabil că ea a dislocat stânca, Zach, dar nu ca să mă omoare, ci doar ca să mă înspăimânte sau să mă îndepărteze de tine. Ea se cuibărește mai bine în brațele lui, unde se simțea în siguranță. Dar ești sigur în legătură cu mașina...

– Mașina nu mai avea lichid de frână, Andrea. E evident că Rachel nu putea să facă asta, chiar dacă e genul care trage cu urechea pe la ferestre. Cât despre Brett, tot ce știe el despre mașini este cum să răsucească cheia în contact.

– Dar Dorian? Andrea nu-și putu imagina acea femeie frumoasă băgată sub capota mașinii.

Zach zâmbi.

– Amintește-ți că o cunosc foarte puțin. Unul dintre iubiții lui Dorian, pe când trăia pe Riviera, a fost un pilot de curse. Bănuiesc că a luat mai multe lecții de la el privind mașinile, decât hârjoneala în pat.

– Tot cred că este foarte tristă.

– Nimic nu i-a ieșit lui Dorian, încuviință Zach. Mai întâi s-a căsătorit cu Carl, crezând că va duce o viață de lux și petreceri, când de fapt, a fost adusă la conac pentru a se plectisi. Apoi, l-a implicat pe David în planurile ei.

– Care erau mult mai grandioase decât să ia o pătrime din avere.

– Evident. David l-a convins pe Carl să cumpere orice bijuterii și-ar fi dorit el și Dorian. Carl, fie că nu știa, fie că nu-i păsa de proveniența lor. Ei plănuiseră să obțină accesul la colecție și să vândă... Registrul lui Carl, după cum știi, era un dezastru. Cine ar fi putut fi capabil să vadă ce lipsește? Ideea era să identifice bijuteriile Cappello, colierul dogelui și orice altceva ar fi putut intra în posesia lor, să le vândă prin legăturile lui David și să bage în buzunar profiturile.

– Însă unchiul tău nu a fost cooperant.

Zach încuviință.

– El a stricat totul, murind înaintea David să pună planul în aplicare. Apoi, am intrat eu în joc și împreună cu ceilalți membrii ai familiei am cazut de acord ca bijuteriile să intre în grija lui Sir George până când vor fi catalogate. Aici intră în joc Andrea. El o mângâie. Carl s-a așteptat la orice din partea lor.

– David a fost mult mai inteligent decât Dorian. Nu și-a scos niciodată masca până în ziua când am ajuns pe dig. Dorian era nerăbdătoare și prea bănuitoare, mai ales când ne vedea împreună.

– Probabil că intrase în panică, gândindu-se că noi am complota în vreun fel împotriva lor. Apoi, gândește-te la surpriza pe care a avut-o David când a aflat cine ești. El te-a verificat așa cum am făcut-o și eu.

Andrea medită o clipă asupra sortii care făcuse ca drumurile ei să se întâlnească cu cele ale lui David Marlowe, o soartă care îi oferise în cele din urmă dezlegarea misterului care o bânuise.

– Cu toate astea, el nu s-a întors împotriva mea, spuse ea, deși știa cine sunt.

– De ce să fie împotriva ta? Tu erai de partea lui împotriva familiei. Tu avusesesi încredere în el și îi povestiseși titlul. La naiba, îi aduceai bijuteriile pe tavă!

Andrea oftă. Avusese atât de multă încredere în David, crezând

ceea ce dorise să creadă, nefiind capabilă să pună cap la cap indicațiile. Una dintre ele însă, nu-i dădea pace.

– M-a așteptat la bancă în acea zi. Atunci de ce...

– Accidentul de mașină a fost probabil ideea lui Dorian, gândită într-o clipă de pasiune. Dorea să scape de tine, bazându-se pe ipoteza că toți ceilalți din familie ar fi de acord să nu dezvăluie povestea bijuteriilor furate. Dorian întotdeauna a fost condusă de impuls și nu de rațiune.

Rămaseră tăcuți o vreme.

Zach o sărută cu tandrețe în timp ce privea soarele care se acoperea de nori. Apoi se întinse, o sărută din nou și o întreabă:

– Vrei să te îmbraci pentru cină, sau vrei să comand masa în cameră?

– Hai să ieșim, spuse Andrea entuziasmată.

– Doar dacă te îmbraci cu nebunia aia de rochie, de data asta doar pentru mine.

Se ridicară leneș și, în timp ce se îmbrăcau, ultimele întrebări și răspunsuri erau rostite.

– Erai aproape convins, îl întreabă ea cu o curozitate evidentă, să păstrezi tăcerea asupra bijuteriilor?

– Trebuie să recunosc că era tentant. Toți acei bani erau suficienți ca să salvez plantația, s-o fac profitabilă și să-mi crească reputația. Da știu, spuse el sec ca răspuns la privirea ei mirată. Mândria este unul din păcatele mele capitale.

– Eram sigură că tu îi povestiseși lui Dorian totul despre mine...

– Nu, asta a fost opera lui David, și a avut efect. Asta te-a împins să te duci în garaj și să pleci cu acel MG. El îi luă mâinile și le puse pe piept, privind-o adânc în ochi. Draga mea, spuse el, durerea încă simțindu-i-se în glas, când te-am văzut ieșind din acea camionetă, sângărând și plină de răni, o parte din mine parcă a murit. Atunci am realizat cât de disperată devenise Dorian. Tot ceea ce doream era să am grijă de tine, să te protejez. Zach o luă în brațe, o strânse la piept adulmecându-i parfumul părului. Ar fi trebuit să-mi dau seama, adăugă el cu un zâmbet ironic, că ușile încuiate n-ar fi oprit pe nimeni atât de încapățânat ca tine.

– Și am fugit cu atâta „înțelepciune” direct în brațele lui David,

împreună cu bijuteriile. Mulțumesc Domnului că ai venit după mine.

– Sir George mi-a spus că ai plecat de la bancă mai devreme și era evident că plecaseși cu David. Nu era nici un zbor atunci, așa că nu mai rămânea decât iahtul. Privind în urmă, nu se putea întâmpla mai bine. Tu m-ai condus direct la David, iar acțiunile lui mi-au confirmat bănuielile. Oricum, așa fi putut s-o scot la capăt și fără scena aia dramatică, spuse el, frecându-și umărul care fusese rănit în timpul încăierării de pe iaht.

– Mi-ai salvat viața, spuse ea simplu.

– Gestul pe care-l-ai făcut cu colierul, a fost exact mișcarea de care aveam nevoie. El o întoarse cu spatele și-i trase fermoarul rochiei. Facem o echipă grozavă, Andrea Thorton Rafaello.

Numele îi aduse aminte de trecut. Trebuia să-l înfrunte înainte de a intra cu pași siguri în viitor.

– Paolo era implicat, nu-i așa Zach?

– El a fost cel care a pomenit numele lui Carl celor din familia Cappello, dar când înlocuirea a fost făcută, Paolo nu s-a arătat dornic de a-și recunoaște vina. Trebuia redus la tăcere, altfel tot planul ar fi eșuat. Probabil unul dintre prietenii lui David a pus la cale accidentul de mașină.

Andrea închise ochii și se sprijini de Zach. Ultima piesă a jocului de puzzle fusese pusă la locul ei. Zach o strânse cu putere, iar cuvintele lui delicate fură și mai impresionate pentru că erau atât de neașteptate:

– Când te gândești la Paolo, amintește-ți de el așa cum mi l-ai descris mie în acea după-amiază în hangarul cu bărci. Uită ultimele zile din Venetia și gândește-te doar la tinerete și dragoste, doar atât.

Ochii i se înălăcrimară brusc. Ea îl strânse pe Zach, liniștită de tandrețea și sensibilitatea lui. Mai avea încă multe lucruri de învățat despre acest bărbat în ale cărui brațe se simțea în siguranță: o mai așteptau foarte multe surprize și era nerăbdătoare să i se întâmple.

În cele din urmă, el o îmbrățișă scurt și-i spuse:

– Acum, încălță-te, iubito. Te voi duce la cel mai bun restaurant din oraș, însă acolo nu te vor primi cu picioarele goale.

– Andrea râse, încălță pantofii cu tocuri înalte, își prinse părul și se pudră ușor. Când se întoarse din nou către Zach, el nu se mișcase.

– Ei bine, tu nu ai de gând să te încalți? întrebă ea, tachinându-l. Sau bărbaților li se permite să ia cina în șosetă?

El nu-i răspunse ci continuă s-o privească până când ea simți că se îmbujorează sub privirea lui iubitoare. Își feri ochii și luă o pereche de cercei, însă, chiar în clipa când începu să-i pună, el vorbi:

– Nu ai nevoie de nici o bijuterie, Andrea.

– Nici chiar de smaralde? îl tachină ea, amintindu-și că o dată el îi spusese că acele pietre aveau culoarea ochilor ei.

– Nu. Lasă-le în seama femeilor care au nevoie de diamante. Ochii tăi sunt mai frumoși decât orice bijuterie.

În cele din urmă, se îmbrăcă. El o luă de mână și străbătura împreună holul până la ascensor.

– Ce se întâmplă acum, Zach? Ți se mai acordă împrumutul?

– Sunt sigur că da. Așa cum le-ai spus și celor din familia Neville care nu te-au crezut, înapoierea bijuteriilor italiene de către familie va fi aplaudată, mai ales acum când David și Dorian și-au recunoscut complicitatea.

– Ce crezi că se va întâmpla cu ei?

– Ei bine, hai să spunem dacă nu vor mai putea călătorii pentru o vreme.

– Iar Rachel?

– Va scoate un profit suficient din vânzarea colecției, care-i va permite să continue să trăiască la conac. Împrumutul va pune din nou plantația pe picioare, lăsând-o să fie singura care apără casa, ca un omagiu adus lui Carl Neville.

Andrea clătină din cap când urcă în ascensor.

– Ce țesături de intrigi am construit, fără să vreau, când am apărut la conac.

Zach râse.

– Ne-ai făcut pe toți să ne îndoim unul de altul.

– Și cu toții vă îndoiați de mine. În afară de Brett. Pentru un timp, el a fost singurul meu aliat.

– Era prea copleșit de frumusețea ta pentru a avea vreo îndoială; asta, până când a aflat adevărul despre colecție. Iar atunci, când a văzut că nu te poate seduce, s-a hotărât să te cumpere.

– Ce se va întâmpla cu Brett?

– Cred că va trebui să se maturizeze și să-și ia o slujbă.

Amândoi râdeau când străbătură holul hotelului, un cuplu uimitor, Zach îmbrăcat într-un costum crem, iar Andrea purtând rochia cu imprimeuri, și cu părul negru lăsat pe spate. Toată lumea întoarse capul să privească acel cuplu atât de atrăgător și fără griji.

Zach se opri la ușa din față și o privi pe Andrea.

– Acum, suntem în sfârșit împreună. Firește că voi fi foarte ocupat în următoarele luni cu plantația. Ochii lui licăriră.

– Vei avea nevoie de ajutor, spuse ea.

– Este o afacere de familie. Nu cred că vrei să ai din nou de-a face cu familia Neville.

Ieșiră afară în noaptea potorică.

– Când o vei prelua, nu va fi o tranzacție Prescott? întrebă ea cu inocență.

Zach încuviință, încercând să nu zâmbească.

– Nu m-ar deranja o fuziune Prescott, replică ea.

El o luă în brațe în timp ce se alăturară forfotei vesele de pe străzile San Juan-nului.

– Una permanentă?

– Numai la asta m-am gândit, spuse Andrea cu îndrăzneală.

– Atunci cred că voi comanda șampanie în seara asta. Se pare că vom sărbători o fuziune în stil mare.

Și acolo, în mijlocul străzii aglomerate, Zach își luă viitoarea soție în brațe și o sărută.

Sfârșit